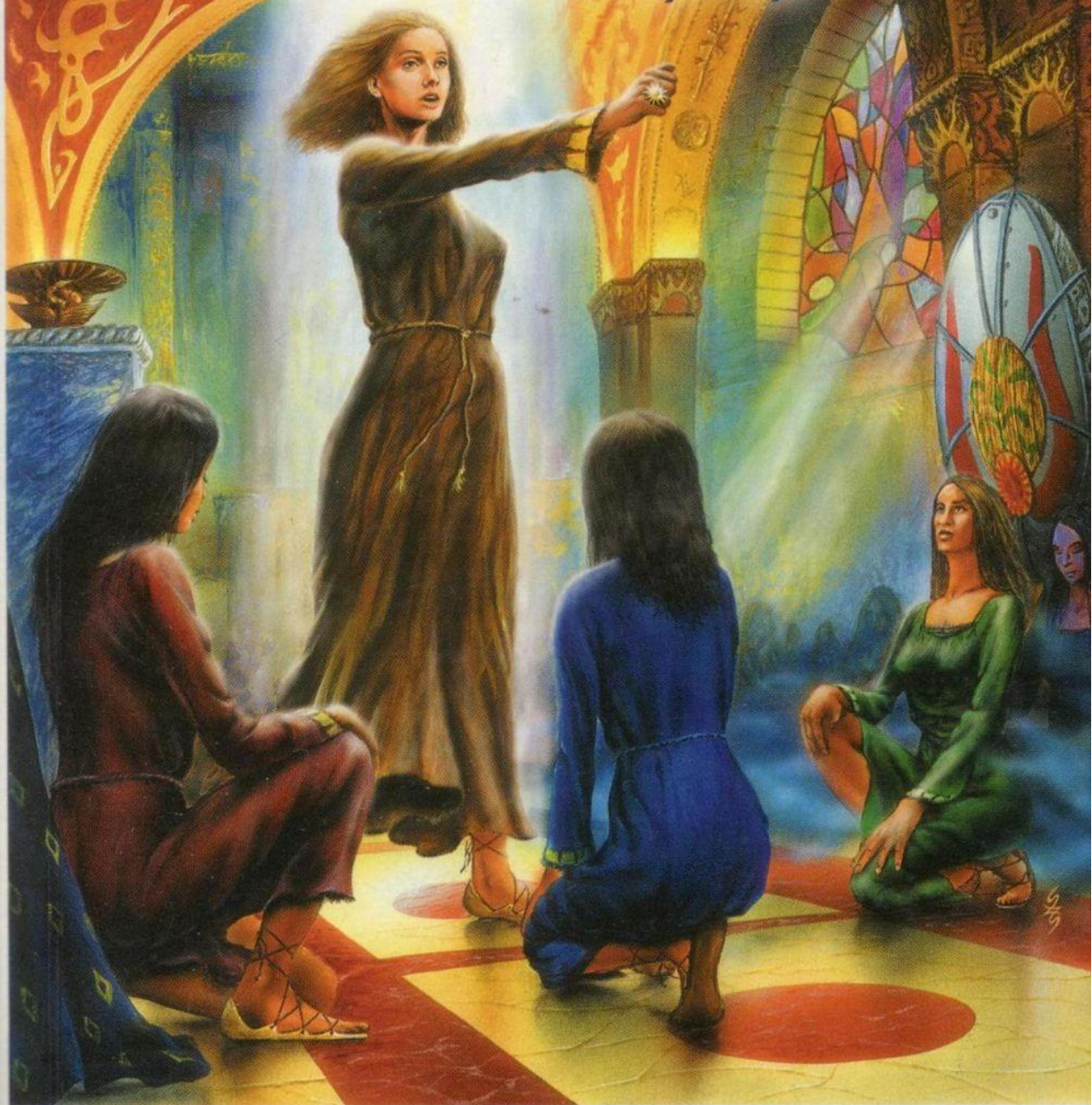

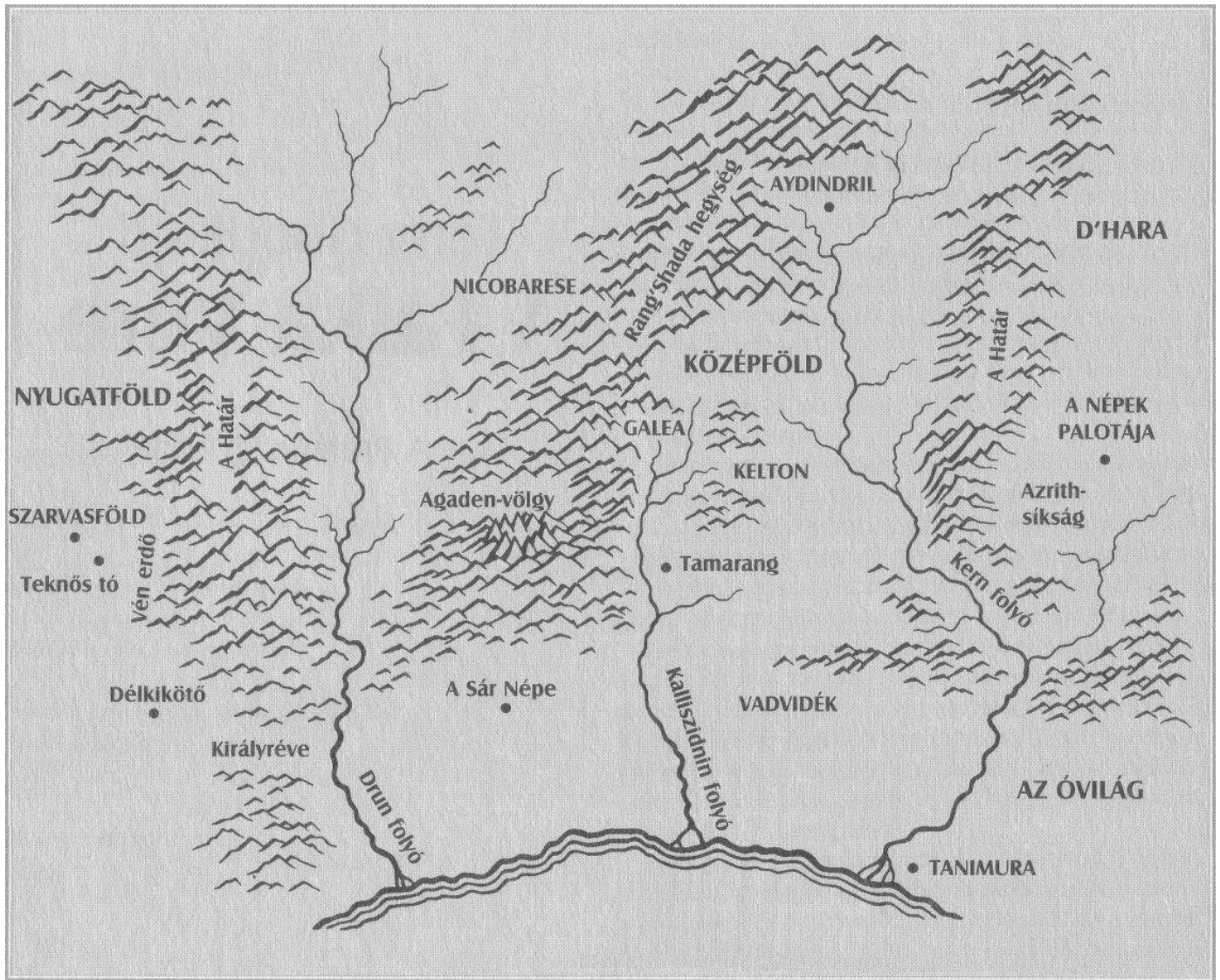
Az ELSŐ SZABÁLY és a KÖNNYEK KÖVE folytatása

A FALKA VÉRE

I. A Prelátus Gyűrűje

Terry Goodkind

1. fejezet

A hat asszony ugyanabban a szempillantásban tért magához, rettenetes sikolyuk végigkígyózott a szűk tisztí fülkében. Ulicia Nővér a sötétben hallotta, ahogy társai is levegő után kapkodnak. Nagyot sóhajtott, hogy zihálását tompítsa, és azonnal megvonaglott a torkába hasító durva fájdalomtól. Érezte a szemhéján lecsorgó nedvességet, de ajkai annyira kiszáradtak, hogy meg kellett nyálnia őket, nehogy fájdalmasan kirepedjenek.

Valaki megdöngötte az ajtót. A férfihang távoli méhzümmögésként hatolt be tudatába, meg sem próbálta felfogni a szavak jelentését: az volt az érzése, hogy a jövevény összefüggéstelenül beszél.

Remegő kezét a sötétségbe burkolódzó helyiség középpontja felé emelve kiárasztotta Hanjának, az élet velejének egy sugarát, és az olajlámpába irányította. Tudta, hogy az alacsony mennyezeten egy lámpa függ. A lámpa kanóca azonnal lángot fogott, s ingatag koromcsíkot engedett magából, lassú fényét tengeren hányódó hajóként ingatta ide-oda.

A többi asszony, hozzá hasonlóan meztelenül, szintén felébredve ült már, szemük tompán, révetegen meredt a gyenge, sárga fényre. Mintha legszívesebben elmenekülnének sugara elől, vagy legalább meg akarnának bizonyosodni, hogy valóban élnek, és világosságot látnak. Ulicia arcán is könnycsepp pergett le a láng láttán. A sötétség, mint súlyos, dohos, fekete föld fojtogatta mellét.

Fekhelye feldúlt és izzadságtól nedves volt, habár a sós levegőjű helyiségben egyébként is átnedvesedett minden, nem is szólva a hellyel-közzel mindent belepő és alant mindenhová beszívargó permetről. Már nem is emlékezett, milyen érzés volt száraz ruhát viselni vagy takaróba burkolózni. Utálta a hajót, a mindent elborító nyirkosságát, az undorító szagokat és az állandó ringatózást, melytől felfordult a gyomra. De legalább életben volt, hogy utálhassa a bárkát: lenyelte az undort. Ulicia letörölte ujjjaival a szemét elborító meleg nedvességet, és megnézte a kezét: ujjbegyein vér csillant. Példáján felbátorodva néhányan ugyanígy tettek: mindegyikük szemhéja, szemöldöke és arca véresre volt karmolva a kétségbeesett erőlködéstől, hogy felébredjenek az alvásból, és megmeneküljenek az álmuktól, mely nem volt álom.

Ulicia megpróbálta eloszlatni az agyán ülő ködöt: egyszerű rémálom lehetett csupán.

Erőszakkal vonta el tekintetét a lángtól, s ránézett a többiekre. Tovi Nővér vele szemben egy alsóbb priccsen kuporgott. Ráncos arcának morózus kifejezésével összhangban lógtak le húsának vastag hurkái, ahogy a lámpát bámulta. Cecilia Nővér máskor ápolt haja rendezetlenül, kócosan állt az égnek, szüntelenül mosolygó arckifejezését a félelem elszürkült maszkja váltotta fel, ahogy a Tovi melletti priccsről bámult felfelé. Armina Nővér, aki fiatalabb volt náluk, Uliciához hasonló korú, vonzó teremtés, elgyötörtnek tűnt. A máskor higgadt Armina remegő ujjakkal törölte le szemhéjáról a vérceppeket.

A korlátal védett, Tovi és Cecilia feletti priccsen ült a két legfiatalabb és leghiggadtabb Nővér: Nicci arcát szakadozott karmolások csúfították el, szőke hajának csimbókjai beleragadtak arcának könny-, izzadság- és vérfoltjaiba. Merissa Nővér, hasonlóan gyönyörű, meztelen melle elé takarót csavart, nem a szeméremtől, de a borzongó rettegéstől vezérelve. Hosszú, fekete haja szénakakazalként állt szerteszét.

A többiek idősebbek voltak, és belső hatalmukkal sok-sok tapasztalat társult. Nicci is, Merissa is ritka, sötét hatalommal volt megáldva, de kevesebb tapasztalattal rendelkeztek társaiknál. Ám ravaszságukon nem fogott ki Cecilia vagy Tovi mézes mosolya, gyengéd kedveskedése. Fiatalságuk, magabiztosságuk ellenére mindketten tudták, hogy Cecilia, Tovi, Armina és különösen Ulicia képes lenne csontonként darabokra szagatni őket, ha úgy akarnák. Ez azonban nem csökkentette fölényüket: a maguk módján a két legfélelmetesebb asszony voltak, akik a földre születtek. Ők maguk döntöttek úgy, hogy az Őrző szolgálói lesznek.

A többiek láttán Ulicia pontosan tudta, hogy helyzetük kétségbeesítő, de a Merissa arcán megjelenő zabolátlan rettegés ráta meg leginkább. Sosem ismert még hozzá hasonlóan összeszedett, érzelmektől mentes, kérlelhetetlen, könyörtelen asszonyt. Merissa Nővér szíve fekete jégcsap volt.

Ulicia legalább 170 éve ismerte Merissát, és ezalatt sohasem látta sírni. Most viszont hangosan zokogott.

Először halálra rémítette a látvány, majd undorodni kezdett a többieken kiütköző nyilvánvaló gyengeségtől. Kezdeti viszolygása elégedettségbe csapott át. Valóban jó érzés volt; erőt merített a látványból. A vezérük volt, és náluknál erősebb.

A férfi még mindig dörömbölt az ajtón, tudni akarta, mi a baj, miért visítoznak. Az ajtó felé fordította minden haragját.

- Hagyj békén minket! Ha kellesz, majd szólítunk!

A tengerész mocskolódó káromkodásai elhaltak, ahogy a férfi továbbindult a folyosón. A zokogás volt az egyetlen hang, amit a hajóbordák recsegésén kívül hallhattak, ahogy a tenger hullámai verdesték a hajó oldalát.

- Hagyd abba a nyavalgyást, Merissa! - csattant fel Ulicia. Merissa sötét szemei még mindig félelemtől meredten szegeződtek rá.

- Azelőtt sosem volt ilyen. - Tovi és Cecilia egyetértően bólintottak. - Megtettem, amit ajánlott. Miért csinált ilyet? Nem csaptam be!

- Ha becsaptuk volna - mondta Ulicia - most Liliana Nővérenél lennénk!

- Láttad? Olyan volt... - kezdett bele Amina.

- Láttam - felelte Ulicia, rideg hanglejtés mögé rejtve önnön rettenetét.

Nicci Nővér hátradobta szőke hajfonatát. Összeszedve lélekjelenlétét, nyugodt hangon így szólt:

- Liliana Nővér becsapta a Mestert.

Merissa Nővér megvető pillantást vetett rá, szeméből kezdett eltűnni a félelem üveges fénye.

- Megfizeti az árát! - Hangja olyan jeges lett, mint jégvirág a téli ablaküvegen. - Örökre! - Merissa arcát sosem redőzték félelmek, most mégis ez ült gyilkos haraggal összevont szemöldökén.

- Megtagadta a parancsaidat, Ulicia Nővér, és az Őrzőt is. Keresztülhúzza a terveinket. Ez az ő hibája.

Liliana valóban becsapta az Őrzőt. Ha ő nem lett volna, nem lennének ezen az átkozott hajón. Ulicia arcát égette a dühös harag: Liliana egymaga akarta megszerezni a dicsőséget. Csak azt kapta, amit megérdemelt. Még így is szörnyű volt nézni, ahogy szenved, s most még a torkában érzett fájdalmat sem vette észre.

- De mi lesz velünk? - kérdezte Cecilia. Arcán megjelent egy inkább bocsánatkérő, mint vidám mosoly. - Azt kell tennünk, amit ez a ... férfi mondott?

Ulicia végigsimított arcán a kezével. Ha ez igaz, ha a látottak valóban megtörténtek, nincs vesztegetni való idejük. Nem lehet

más, csak egy szörnyű rémálom; ez idáig egyedül az Őrző jött el hozzá egy álomban, ami nem volt álom. Igen, valószínűleg csak rémkép volt. Ulicia egy bogarat pillantott meg az éjjeliedényben. Szemei hirtelen kitágultak.

- Ez a férfi? Nem az Őrzőt láttad? Egy férfit láttál?

Cecilia meghunyászkodott.

- Jagangot.

Tovi ajka elé emelte kezét, hogy megcsókolja a gyűrűsujját - ősi gesztus volt ez, hogy megnyerje a Teremtő védelmét. Régi szokás, novicia korának első reggelétől kezdve. Mindegyikük hozzászokott, hogy minden reggel így tegyen, felkelés után és gyülekezés idején. Tovi, a többiekhez hasonlóan, valószínűleg sok ezerszer tette már meg ezt a gépies mozdulatot. A Fény Nővérei jelképesen a Teremtő jegyesei voltak, és annak akaratát képviselték. A gyűrűsök e jegyesség rituális megújítása volt.

Senki sem tudta, hogy most, elárultatásuk idején az ujj megcsókolása mit jelenthet. Babonák szerint ez az ujjcsók a halálát jelentette annak, aki az Őrzőnek ajánlotta lelkét. Bár nem lehetett tudni, hogy valóban feldühíti-e a Teremtőt, az kétségtelen volt, hogy az Őrzőt igen. Tovi keze félúton volt ajkához, amikor rádöbbsent, mit akar tenni, s elrántotta kezét.

- Mindannyian Jagangot láttátok? - nézett rájuk Ulicia, s mindannyian bólintottak. Egy reményszikra lobbant fel benne. - Tehát a császárt láttátok. Az nem jelent semmit. - Tovi felé fordult. - Hallottad, amit mondott?

Tovi az álláig húzta köpönyegét.

- Mindannyian ott voltunk, mint amikor az Őrző keresett bennünket. Meztelenül, félkörben ültünk, ahogy mindig. De Jagang jött, és nem az Őrző.

Halk zokogás hallatszott a felső priccsről, Armina felől. - Csendet! - Ulicia megint a reszkető Tovi felé fordult. - De mit mondott? Mik voltak a szavai?

Tovi tekintete a földre szegződött. - Azt mondta, hogy a lelkünk most már az övé, és csak az ő szeszélye folytán élünk még. Azt mondta, hogy azonnal hozzá kell mennünk, vagy megirigyeljük Liliana Nővér sorsát. - Felnézett, egyenesen Ulicia szemeibe. - Azt mondta, megbánjuk, ha megvárjuk... - Szemét előntötte a könny. - És akkor adott egy kis ízelítőt abból, mit is jelent az, ha elégedetlen velünk.

Ulicia megborzongott: rájött, hogy ő is felhúzta a takaróját. Erőlködve visszalökte a helyére. - Armina?

Halk igenlés jött felülről.

- Cecilia?

Cecilia bólintott. Ulicia ekkor felnézett a szemközi két priccsre. A higgadság, amit annyira megpróbáltak magukra erőltetni, lassacskán valóban betöltötte őket.

- Így igaz... - mondta Nicci.

- Pontosan ugyanazt láttam! - mondta Merissa szenvtelenül. - Ezt Liliana hozta ránk.

- Talán az Őrző elégedetlen velünk - próbálkozott Cecilia. - És a császárnak adott minket, hogy szolgálatunkkal visszanyerjük magunkat a kegyeibe.

Merissa háta megmerevedett: szemében megfagyott szívének hidege tükröződött.

- Az Őrzőnek ajánlottam a lelkem. Ha ezt az undorító szörnyet kell szolgálnunk azért, hogy visszatérhessünk mesterünk kegyeibe, akkor szolgálni fogunk. A talpát fogom nyalni, ha kell!

Ulicia előtt Jagang alakja ködlött fel, épp mielőtt eltűnt a körükből az álomban, ami nem volt álom. Megparancsolta Merissának, hogy álljon fel. Majd hirtelen kinyúlt, és erős ujaival megragadta a nő jobb mellét, s addig szorította, míg Merissa térdei összecsuksoltak. Ulicia rápillantott Merissa mellére, és szörnyű véraláfutásokat látott rajta.

Merissa nem is próbálta elfedni magát, amikor meglátta Ulicia rideg pillantását.

- A császár azt mondta, hogy megbánjuk, ha megvárjuk.

Ulicia is hallotta ugyanezt. Amit Jagang bemutatott, majdnem felért az Őrző semmibe vételével. Hogy tudott az Őrző helyére lépni az álomba, ami nem volt álom? Megtette - csak ez számított. Mindegyikjükkel ez történt. Nem álom volt.

Fájdalmas félelem éledt gyomrának üregében, ahogy a remény apró lángja is elenyészett. Ő is kapott ízelítőt abból, hogy mi lesz a szőfogadatlanság eredménye. A szemeire száradt vér is arra emlékeztette, mennyire próbálta elkerülni a leckét. Valóság volt, és ezt mindannyian tudták. Nem volt más választásuk. Egy perc vesztegetni való idejük sem maradt. Jéghideg veríték csurgott le mellei közé. Ha elkésnek...

Ulicia kipattant az ágyból.

- Fordítsd meg a hajót! - rikácsolta, ahogy felrántotta az ajtót. - Fordítsd meg, de azonnal!

Senki sem volt a hajó oldalán. Sikítva rohant fel a kabinlépcsőn. A többiek követték, futás közben neki-nekicsapódva a kabinajtónak. Ulicia nem törődött az ajtókkal; a kormányos felé rohant, aki a hajót irányította, és a fedélzeti munkásokat a vitorlákra parancsolta.

Ulicia kilökte a kisajtót, s homályos fény vette körül: még közel sem volt a hajnal. Ólmos felhők kavargtak a tenger sötét katlanja felett. Fénylő hab kélt a hajó útján kelő hullám nyomán, s úgy tűnt, tintaszerű űr felé tartanak. A többi Nővér is kijött utána, és felsorakozott mögé a hab áztatta deszkákra.

- Fordítsd meg a hajót! - ordított a mezítlábas tengerészekre, akik néma döbbenettel fordultak feléjük.

Ulicia egy szitkot kiáltott feléjük, és továbbrohant, a kormányrúd felé. Az öt Nővér követte őt, ahogy végigvágta a csúszós deszkákon. A kormányos, érezve, hogy kezek ragadják meg kabátjának szárnyát, megfordította a nyakát, hogy lássa, mi történt. Pislákoló fény tört át a lábainál, s négy, a kormánykerékkel birkózó ember arcát mutatta. Tengerészek gyűltek a szakállas kormányos köré, és esetlenül körülállták a hat nőt.

Ulicia levegőért kapkodott.

- Mi ütött belétek, ti bambapofájú idióták? Nem hallottatok? Azt mondtam, fordítsátok meg a hajót!

Hirtelen megértette, mi a döbbsent pillantások oka: a Nővérek meztelenek voltak. Merissa Ulicia mellé lépett, magasan és távolan, mintha tetőtől talpig lepel borítaná.

Az egyik bámészkodó tengerész végigjártatta a szemét a fiatalabbik nőn.

- Nos hát, a hölgyek kijöttek egy kicsit játszani! - röhögte.

Merissa fagyosan és megközelíthetetlenül, kétségtelen felsőbbsséggel pillantott a buja vigyorra. - Ami az enyém, az az enyém, és nem másé. Én döntöm el, hogy egyáltalán ránézhet-e valaki! El a szemekkel a testemről, vagy nem lesz többé szemed!

Vagy megvolt a férfiban a Tehetség, vagy Ulicia tehetett róla, de megérezte a Merissát körülvevő, erőből duzzadó levegőt. Ezek a férfiak csak annyit tudtak róluk, hogy jó módú előkelőségek, akik furcsa, messzi tájakra vágynak; nem tudták, kik vagy mik ezek az asszonyok. Blake kapitány tudta, hogy a Fény Nővérei, de Ulicia megparancsolta, tartsa ezt titokban az emberei előtt.

A férfi kéjes vigyorral és lágyékának obszcén mozdulatával gúnyolta tovább Merissát.

- Ne akadékoskodj, kislány! Nem jöttél volna ki, ha nem ugyanazt akarnád, amit mi!

Merissa körül felizzott a levegő. Hirtelen vér bugyogott fel a férfi nadrághasítékából, s rémülettől meredt szemekkel felsikoltott. Fény villant övéről csüngő hosszú késéről, ahogy kirántotta. Szitkozódva, bosszúra éhesen rontott rá az asszonyra.

Merissa telt ajkait tétova mosoly öntötte el. - Te mocskos dög! - dörmögte magának. - Mesterem jéghideg karjaiba löklek!

A férfi húsa úgy robbant szét, mintha rohadt dinnyét daraboltak volna fel. A Tehetség villáma átrepítette a férfit a korláton. A deszkákon húzódó véres nyom mutatta csak sorsát. A testet hatalmas csobbanással nyelte el a sötét víz. A többi férfi, lehetnek vagy tucatnyian, még mindig kőszoborként meredt rájuk.

- Mindig az arcunkon tartsátok a szemeket! - sziszegte Merissa. - És ne más részeinken!

A férfiak biccentettek, annyira rémültek voltak, hogy nyikkanni sem mertek. Egyikük akaratlanul is rávillantotta szemét Merissa testére, mintha a nő szavaival felhívta volna a figyelmet saját magára, és nem is tudná irányítani a pillantását. Rettegve mentegetőzni kezdett, de rajta is végigcikázott egy, a csatabárdnál is élesebb, fókuszált erővonal. Ugyanúgy járt, mint az előző fickó.

- Merissa! - szólt halkan Ulicia. - Ennyi bőven elég lesz! Azt hiszem, megtanulták a leckét!

Hanjának messzi homályából, jeges tekintettel fordult a másik Nővérhez. - Nem engedem, hogy nézzék, ami nem tartozik rájuk.

Ulicia felvonta szemöldökét. - Szükségünk van rájuk, hogy vissza tudjunk fordulni! Te is tudod, hogy sietnünk kell!

Merissa a férfiakra bámult, mintha csak a csizmája körül csámborgó bogarak lennének. - Természetesen, Nővér. Azonnal vissza kell fordulnunk.

Ulicia visszafordult, s megpillantotta Black kapitányt, aki éppen akkor ért mögéjük, s tátott szájjal állt mögöttük.

- Fordítsd meg a hajót! - mondta Ulicia. - Azonnal!

A férfi nyelvvel megnedvesítette ajkát, s tekintete az asszony szemei közé fűrődött.

- Most vissza akarnak fordulni? Miért?

Ulicia felé nyújtotta az ujját. - Kapitány, jól megfizettünk téged, hogy elvigyél bárhová, ahová csak parancsoljuk! Megmondtam, hogy kérdések nincsenek az egyezségben, és azt is megígértem, hogy megjáród, ha az alku bármely pontját megszeged. Ha próbára teszel, én nem leszek olyan irgalmas, mint Merissa; nem adok neked gyors halált! Most fordítsd vissza a hajót!

Black kapitány azonnal cselekedett. Megigazította kabátját és embereire bámult. - Vissza, tunya disznók! - integetett a fedélzeti munkásoknak. - Dempsey, vidd körbe! - A férfi még mindig rémülettől dermedten álldogált. - Most rögtön, Dempsey!

Black kapitány, koszos kalapjával bókolt Ulicia Nővér felé, s óvatosan kerülte a nő tekintetét. - Ahogy kívánja, Nővér! A nagy korláton keresztül az Óvilág felé!

- Azonnal fordulj vissza, kapitány! A lehető legsürgősebben!

A férfi megszorította a kalapot. - Azonnali fordulat! Nem vághatunk át a nagy korláton! - Udvariasabb hangra váltott. - Lehetetlen! Mindannyian meghalunk!

Ulicia gyomrának egy égetően fájdalmas pontjára szorította kezét. - A nagy korlát leomlott, kapitány! Nincs előttünk akadály! Azonnal kanyarodjunk vissza!

A kapitány megcsavarta kalapját. - A nagy korlát, leomlott? Lehetetlen! Miből gondolja?...

Ulicia a férfi felé fordult. - Már megint okvetetlenkedsz?

- Nem, Nővér! Nem, persze, hogy nem! Ha azt mondd, hogy a korlát leomlott, akkor úgy is van. Bár még mindig nem tudom, hogyan történhet meg az, ami lehetetlen, de azt tudom, hogy a kérdeztetés nem az én asztalom. Azonnal megfordulunk. - Megtörölte száját a kalapjával.

- A kegyes Teremtő övön minket! - morogta, miközben a tengerészekhez fordult, nyugtalanul fordult el a nő tekintete elől.

- Teljes erővel jobbra, Dempsey!

A férfi lepillantott a kormányánál dolgozókra. - Jobbra, fiúk!

- Óvatosan felemelte tekintetét, és megkérdezte. - Biztos ebben, kapitány?

- Ne vitatkozz velem, vagy a vízbe doblak, és úszva teszed meg az utat a partig!

- Értettem, uram! Tartsd az utat! - kiáltotta az embereknek, akik elálltak az útjából, és áthúzódtak a másik oldalra. - Fordulatra készülj!

Ulicia megnézte a vállukon idegesen átpillantgató embereket. - A Fény Nővéreinek hátul is van szemük, uraim. Csak a célra nézzenek, vagy ez lesz az utolsó ahová néznek az életben. - A férfiak bólintottak, s visszafordultak a dolgukhoz.

Újra a kabinjukban ülve, Tovi köpenyébe burkolózott a didergés elől. - Már jó ideje, hogy fiatal emberek bámultak meg. - Niccire és Merissára nézett. - Addig élvezd az imádatot, amíg méltó vagy rá!

Merissa lehúzta ingmellét a kabin végében. - Nem téged bámultak.

Anyáskodó mosoly suhant át Cecilia arcán. - Tudjuk, Nővérem. Azt hiszem, Tovi Nővér úgy értette, hogy már túl vagyunk a Próféta Palotájának büverején, s korunk ugyanúgy meglátszik, ahogy a hétköznapi halandókon. Neked nem lesz annyi éved, hogy élvezd a fiatalság szépségét, mint nekünk megadatott.

Merissa kihúzta magát.

- Ha visszakerülünk Mesterünk kegyeibe, megszerzem majd, amit akarok.

Tovi veszélyes pillantással bámult maga elé.

- Ez Liliana hibája. Ha ő nincs, nem kellett volna elhagynunk a palotát, és annak büverejét. S ha ő nincs, az Őrző nem adott

volna Jagangnak hatalmat felettünk. Nem vesztettük volna el Mesterünk kegyét.

Egy pillanatra mindannyian csendben voltak. Körbeforogva mindegyikük letolta magán az alsóruhát, kerülve a többiek könyökét.

Merissa áthúzta fejét az ingvállán.

- Bármit megteszek, amit csak kell, ahhoz, hogy szolgáljak, és visszanyerjem Mesterem kegyét. El akarom nyerni esküm jutalmát. - Tovira pillantott. - Fialat akarok maradni.

- Mindannyian ugyanazt akarjuk, Nővérem - mondta Cecilia, miközben beledugta karjait egyszerű, barna ruhájába. - De az Őrző azt akarja, hogy most Jagangot szolgáljuk.

- Valóban ezt akarja? - kérdezte Ulicia.

Merissa leguggolva keresgélte a fiókban lévő ruhadarabok között, s kihúzta karmazsinszín ruháját.

- Mi másért adott volna át minket?

Ulicia felvonta szemöldökét.

- Átadott? Úgy gondolod? Azt hiszem, ennél többről van szó: szerintem Jagang császár saját szakállára dolgozott.

A többiek megálltak az öltözködésben és felnéztek.

- Úgy érted, dacol az Őrzővel? A saját céljai érdekében?

Ulicia megkocogtatta Tovi fejét az ujjával.

- Gondolkodj! Az Őrző nem tudott eljönni hozzánk álmunkban, ami nem álom; ilyen még sosem történt. Soha. Ehelyett Jagang jött. Még ha elégedetlen is velünk az Őrző, és azt akarná, hogy büntetésből Jagangot szolgáljuk, nem gondoljátok, hogy személyesen jönne hozzánk, és adna parancsot minderre, hogy kimutassa nemtetszését? Nem hiszem, hogy az Őrző tette ezt velünk. Szerintem Jagang műve.

Armina felrántotta kék ruháját. Egy árnyalattal világosabb volt Uliciaénál, de nem kevésbé díszes.

- És ezt is Liliana hozta ránk!

Ulicia ajkain finom mosoly futott át.

- Igazán ő volt? Liliana mohó volt. Szerintem, az Őrző csak kihasználta ezt a mohóságot, de Liliana becsapta őt. - A mosoly elhalt. - Nem Liliana Nővér hozta ezt ránk.

Nicci keze megállt a levegőben, ahogy feszesre húzta fekete ruhája pruszlikjának szalagját. - Persze. A fiú.

- Fiú? - Ulicia lassan megrázta a fejét. - Egy „fiú” nem tudta volna lerombolni a korlátot, és nem húzhatta volna keresztül a terveinket, amiken sok-sok éve keményen dolgozunk. Tudjuk, ki ő, a próféciákból.

Ulicia mindegyik Nővérré ránézett, ahogy megfordult.

- Nagyon veszélyes a helyzetünk. Vissza kell szerezniünk az Őrző hatalmát ebben a világban, különben Jagang végez velünk, és az alvilágban találjuk magunkat, ahol többé nem lennénk Mesterünk hasznára. Ha ez történik, akkor az Őrző valóban elégedetlen lesz velünk, s amit majd akkor tesz velünk, ahhoz képest Jagang fegyverkezési szerelmes cirógatásnak tűnnek majd.

Miközben a hajó eresztékei recsegték-ropogtak, mindannyian emésztették a hallottakat. Visszafelé vágattak, hogy szolgáljanak egy férfit, aki használja, majd gondolkodás, és pláne méltó jutalmuk nélkül kidobja őket, közben pedig egyikük sem volt felkészülve rá, mit is jelenthet dacolni vele.

- Fiú vagy sem, ő okozta mindezt! - Merissa állán megfeszültek az izmok. - És ha belegondolok, hogy már a markomban tartottam..., mindannyiunknak a markában volt! Akkor kellett volna móresre tanítanunk, amíg lehetett!

- Liliana szintén azt hitte, hogy a markában tartja; hogy megszerezheti a hatalmát - szólt közbe Ulicia -, de óvatlan volt, és egy átkozott karddal a szívében végezte, ami a fiú kezében volt. Okosabbnak kell lenniünk nála; akkor megszerezhetjük hatalmát, az Őrző pedig a lelkét.

Armina egy könnyecseppet morzsolt szét a szeme alatt. - Ugyanakkor valahogy el kellene kerülnünk a visszatérést...

- És mit gondolsz, meddig tudunk ébren maradni? - csattant fel Ulicia. - Előbb-utóbb elalszik valamelyikünk. Akkor mi lesz? Jagang már megmutatta, olyan erővel rendelkezik, amivel elérhet minket, akárhol is vagyunk.

Merissa tovább gombolta karmazsinszín ruháját.

- Megtesszük most, amit tennünk kell, de ez nem azt jelenti, hogy a fejünket nem használhatjuk.

Ulicia gondolkodva ráncolta össze szemöldökét. Torz mosollyal nézett fel. - Jagang császár higgye csak azt, hogy bárhol birtokolhat minket, de mi már hosszú időt megértünk. Talán ha a fejünket használjuk, nem leszünk annyira megfélemlítve, mint gondolja, ugyebár?

Tovi szemeiben gyűlölet izzott.

- Igen! - sziszegte. - Valóban hosszú időt megértünk, s megtanultuk, hogyan terítsünk le pár vadkant, s hogyan belezzük ki őket, miközben még visítanak.

Nicci kisimította fekete ruhája húzott ingét.

- Vadkanokat kibelezni nagyon helyes és jó dolog, de Jagang császár pillanatnyilag a kezében tart minket. De nem ő a baj okozója. A Lilianára vesztegetett dühünk is hiábavaló, egyszerűen egy mohó bolond volt. Aki ránk hozta e bajt, annak ezért meg kell bűnhődnie.

- Okos beszéd, Nővérem! - mondta Ulicia.

Merissa finoman megérintette a mellein futó véraláfutásokat. - A vérében akarok fürödni! - Szemei kitágultak, felfedve a szívében lakozó sötétséget. - A szeme láttára...

Ulicia öklei összeszorultak, miközben egyetértően bólogatott.

- Ő az, az átkozott Kereső, aki ránk hozta mindezt a szenvedést. Esküszöm, hogy ezért tudásával, életével és lelkével fizet meg nekünk.

2. fejezet

Richard épp merített egy kanálnyi a csipős zöldséglevésből, amikor meghallotta a mély hangú, fenyegető morgást. Rosszallóan ránézett Gratchra. A gár redős szemei megvillantak, rideg zöld fény gyúlt bennük, ahogy a szélesedő lépcsősor

oszlopai között terjengő homályba bámult. Leffegő ajkai vicsorogva húzódtak vissza, megmutatva félelmetes agyarait. Richard látta, hogy van még néhány korty leve, és megette.

Gratch morgása erősödött. Most már olyan hangja volt, mint amikor egy romos, ősi vár masszív börtönajtáját száz év után újra kinyitják.

Richard Sanderholt asszony nagy, barna szemébe nézett. Sanderholt asszony, a Inkvizitorok Palotájának főszakácsnője igazán kínosan érezte magát Gratch miatt, és nem osztotta Richard abbéli meggyőződését, hogy a gár teljesen ártalmatlan. Kétségeit a mostani morgás sem oszlatta el.

Egy darab frissen sült kenyeret és egy tányér laktató zöldséglevest adott Richardnak, s éppen mellé akart ülni a lépcsőre, hogy Kahlánról beszélgesse vele, amikor felfedezte, hogy nem sokkal előttük egy gár jelent meg ott. A gártól való rettegése ellenére Richardnak sikerült meggyőzni őt, hogy üljön csak vissza a helyére.

Gratch nagyon figyelt, ha Kahlán neve szóba került; hiszen még mindig őrizte a lány hajfürtjét, amit Richard adott neki. Egy lánccon lógott a nyakában a sárkányfoggal egyetemben.

Richard elmagyarázta Gratchnak, hogy ő és Kahlán szeretik egymást, és hogy a lány Gratch barátja akar lenni. Így a félelmetes gár melléjük telepedett, de mielőtt Richard, vagy Sanderholt asszony is elkezdhetne volna az evést, Gratch hangulata hirtelen megváltozott. Szemei vérben forogtak, vadul nézett valamit, amit Richard nem láthatott.

- Ezt miért csinálja? - súgta halkan Sanderholt asszony.

- Nem tudom biztosan - vont a vállát Richard. Kedves mosollyal fordult az asszony felé, s fesztelenül vállat vont, amikor annak homlokán elmélyültek a bizalmatlanság redői. - Valószínűleg nyulat vagy hasonló állatot érez. A gárok látása kivételesen éles, még a sötétben is tökéletesen látnak, és persze mindannyian kiváló vadászok.

Az asszony feszült arckifejezése nem enyhült, Richard tehát folytatta. - Nem eszik embert. Sosem bántana senkit - nyugtatta meg újra az asszonyt. - Higgye el, minden rendben van, Sanderholt asszony, igazán nem kell aggódnia.

Richard rápillantott a vésztijslóan vicsorgó arcra. - Gratch! - suttogta a szája szögletéből. - Hagyd abba a morgást! Megijeszted!

- Richard! - mondta az asszony, s közelebb húzódtott. - A gárok veszélyes vadállatok. Nem házikedvencek! Megbízhatatlanok!

- Gratch nem házikedvenc, hanem a barátom. Kölyökkora óta ismerem, mikor még fele akkora volt, mint én. Olyan kezes, mint egy bárány.

Bizonytalan mosoly ült Sanderholt asszony arcára. - Ha te mondd, Richard... - De a rémület hirtelen újra megjelent a szemeiben. - Ugye nem érti, amit mondok?

- Nehéz lenne megmondani - vallotta be Richard. - Néha sokkal többet ért meg, mint amit lehetségesnek hinnék.

Mindeközben Gratch mintha megfedkezett volna róluk. Mereven összpontosított, mintha olyan valakit szagolna és látna, aki nem tetszik neki. Richard arra gondolt, hogy Gratch nagyon hasonlóan morog, mint ahogy tette azt már egyszer, de nem tudta felidézni, hol és mikor fordult már ilyen elő. Megpróbálta felidézni, mikor is történt, de a benyomás eltűnt, és nem tudta eszébe idézni. Minél erősebben próbálta, annál inkább elködösödött a távoli emlék.

- Gratch? - ragadta meg a gár izmos karját. - Gratch, mit érzel?

Gratch még mindig kővé meredten állt, és meg sem érezte az érintést. Növekedése közben zöld szemeinek csillogása egyre erősebbé vált, de még sosem volt ilyen kegyetlenül vad. Szemei világoszöldben világítottak.

Richard lenézett az árnyakra, amerre a zöld szemek meredtek, de semmi különlegeset nem vett észre. Sem az oszlopok körül, sem a várfal mentén nem volt senki. Biztos egy nyúl, gondolta. Gratch imádta a nyulakat.

A hajnal éppen ekkor kezdte felfejteni a bordó és rózsaszín felhőgomolyagok fátylát a világosodó látóhatár felett, de még égni engedett néhány világosabb csillagot a nyugati égen. Az első pislákoló fénypászma a lágy szellővel érkezett, a télhez képest szokatlanul melegen, s eljátszadozott a hatalmas fenevad bundájával, még Richard fekete mriswith köpenyét is meglengette.

Amikor a Fény Nővéreivel az Óvilágban járt, Richard megjárta a hageni erdőt, ahol a mriswithek bujdosnak - félig emberi, félig hullőszerű, rémálomba oltott, gonosz teremtmények. Miután egyiküket megölte, rájött, hogy a fenevad köpenyének milyen jó hasznát veheti. Különös módon, amikor a mriswithek vagy Richard arra összpontosítottak, hogy láthatatlanná váljanak, a köpeny viselője tökéletesen beleolvadt a környezetébe. Képessége, hogy valahogyan mindig megérezte a fenyegető veszélyt, már számtalanszor megmentette az életét.

Richard úgy vélte, Gratch morgása most összpontosulhat csupán az erdőben lakó nyulakra. A győtrelem, a kínzó fájdalom, hogy szerelmét, Kahlant kivégezték, egy pillanat alatt elpárolgott egy nappal azelőtt, amikor rádöbbsent: a lány életben van. Vak boldogságot érzett amiatt, hogy Kahlán biztonságban van, és ujjongott az örömtől, hogy vele tölthette az éjszakát egy, a világok között húzódo, különös helyen. Gondolatai dalokat zengtek ezen a szép reggelen, és azon kapta magát, hogy önkéntelenül is mosolyog. Még Gratch zavaró flörtje egy nyúlal sem tudta kedvét szegni.

Richardot nem zavarta a torokhangú morgás, bár Sanderholt asszony nyilvánvalóan figyelmeztetőnek vélte; mereven üldögélt a mellette lévő lépcső szélén, és szorosan kapaszkodott gyapjúsáljába.

- Csendesen, Gratch! Most ettél meg egy egész báránycombos és egy fél kenyeret! Nem éhezhetél meg máris.

Bár Gratch figyelme továbbra is másra összpontosult, a morgás mély torokhangra csendesült, mintha csak sikertelenül próbálná teljesíteni a parancsot.

Richard röpké pillantást vetett a város felé. Terve az volt, hogy talál egy lovat, és rohanvást utoléri Kahlant, valamint nagyapját, Zeddet. Türelmetlen volt már, mihamarabb látni akarta Kahlant, és persze Zeddet is nagyon hiányolta; legalább három hónapja, hogy utoljára találkoztak. Zedd az Első Rend Varázslója volt, és Richardnak sok mindent kellett vele megbeszélne mindarról, ami az elmúlt hónapokban történt vele. Már éppen indult volna, de Sanderholt asszony egy kis levest és frissen sült kenyeret hozott neki. Jó hangulat ide vagy oda, ki volt éhezve. Úgy döntött, előbb enni fog egy keveset.

Richard hátranézett, a Inkvizitorok Palotájának fehér épülete felé, fel a meredek hegyoldalba ágyazott, roppant, tekintélyt parancsoló Varázslók Tornyára, szárnyaló fekete kőfalaira, mellvédeire, bástyáira, bekötőútjaira és hídjaira, mintha mindegyikre kőborítás kéregződött volna, szinte élő alakoknak tűntek. Az út széles szalagja a várostól egészen a palotáig vajt utat magának egy vékony, kecses hídon keresztül, aminek mintha nyoma veszett volna a Torony sötét torkában, éppen mielőtt elérte a hegyes

felvonóhidat. A toronynak legalább ezer terme lehetett. Richard összehúzta köpenyét a hely hideg, rideg látványa láttán, és hirtelen elkapta a tekintetét.

Ez volt a palota, a város, ahol Kahlan felnőtt, ahol életének nagy részét töltötte a megelőző nyár elejéig, amikor is átlépte Nyugatföld határát, hogy megkeresse Zeddét, és az út során belebotlott Richardba is.

Zedd a Varázslók Tornyában nőtt fel, és itt élt addig, amíg el nem hagyta Középföldet, még mielőtt Richard megszületett volna. Kahlan történeteket mesélt neki arról, hogyan töltötte idejének nagy részét tanulással a Toronyban. A történetek nyomán még inkább rossz érzés fogta el. A hegyről felmagasló Torony határozottan baljósatlúnak tűnt.

Richard elmosolyodott a gondolatra, hogyan is nézhetett ki Kahlan kislány korában, mikor még tanuló Inkvizitor volt, s e palota termeiben, a Torony folyosóin járkált, a varázslók között vagy odakint a városi emberek tömegében.

De Aydindril a Birodalmi Rend hatálya alá esett, és nem volt többé szabad város, nem volt többé a Középföld hatalmának székhelye.

Zedd előadta egyik varázstrükkjét, s a mágia segítségével mindenkivel elhitette, hogy szemtanúi Kahlan lefejezésének. Eközben ők elmenekültek Aydindrilből, mert mindenki halottnak hitte a lányt.

Most már senki sem szegődhet nyomukba. Sanderholt asszony születése óta ismerte Kahlant, és majd megőrült a boldogságtól, amikor megtudta Richardtól, hogy a lány biztonságban van és egészséges.

Richard arcán újra megjelent a mosoly.

- Milyen volt Kahlan kislány korában?

Sanderholt asszony felnézett, és mosolyogva válaszolt:

- Mindig komoly volt, de ennek ellenére a legdrágább gyermek, akit valaha láttam. Mindig tudtam, hogy rendíthetetlen és gyönyörű nővé érik majd. Nemcsak a mágia volt már gyermekként a vérében, hanem jelleme is különleges volt.

Az Inkvizitorok egyike sem lepődött meg, hogy belépett az Inkvizitor Anyák közé, és mindegyikük örült, amikor kiderült, hogy ő inkább a megegyezésre, mint a parancsolásra tette fel az életét. Ennek ellenére, ha valaki rossz helyről támadta meg, akkor úgy találta, hogy a legerősebb Inkvizitor Anyánál is keményebben állja a sarat. Nem ismertem olyan Inkvizitor Anyát, aki hozzá hasonló szenvedéllyel ragaszkodott volna Középföld népéhez. Mindig megtisztelve éreztem magam, hogy ismerhetem. - Halkan felnevetett, ahogy újabb és újabb emlékek jutottak eszébe. - Történt egyszer, hogy rácsaptam a fenekére, mert kérés nélkül elcsent egy sült kacsafigókot.

Richard elvigyorodott a csíny hallatán.

- Nem állította meg a tudat, hogy egy Inkvizitort büntet meg, még ha gyerek is?

- Nem - nevetett fel az asszony. - Ha kényeztetem, az anyja kidobott volna. Megbecsüléssel, de igazságosan kellett nevelnünk őt.

- És sírt is? - kérdezte Richard, mielőtt bekapott egy nagy falat kenyeret. Csodás íze volt: durvára őrölt búzakenyér, egy cseppnyi melasszal ízesítve.

- Nem! - nézett fel Sanderholt asszony meglepetve. - Nem tudta, hogy rosszat tesz, és magyarázkodni próbált. A Palotánál egy asszony állt két, Kahlannál fiatalabb lánnyal és egy hiszékeny járókelőre várt. Amikor Kahlan a Torony felé indult, az asszony odament hozzá, és előadott egy szomorú történetet, miszerint aranyra van szüksége, hogy etesse azt a két kislányt. Kahlan azt kérte, várjon, és nekiadta az én sült kacsámat, mert azt hitte, az asszonynak étel kell, nem arany. Kahlan leültette a gyerekeket - bekötött kézzel a baljára mutatott - körülbelül oda, és megetette őket a kacsával. Az asszony dühös volt, és kiabálni kezdett, önzőnek nevezte Kahlant, hogy nem ad neki a Palota kincseiből.

Kahlan elmesélte nekem az dolgot, erre a Palotaőrség egyik őre bejött a konyhába, és kirángatta onnét az asszonyt, a csemetéivel együtt, hiszen az asszony rátámadt Kahlanra. Ekkor ért oda Kahlan anyja is, hogy megnézze, mi baj történt. Kahlan elmesélte a történeteket; az asszony a porban kezdett csúszni, mikor rádöbrent, hogy egy palotaőr fogságába került, s ami még rosszabb, az Inkvizitor Anya elé.

Kahlan anyja meghallgatta a történetet, majd az asszonyét, és azt válaszolta Kahlannak, hogyha valaki segít egy embernek, akkor az illető az ő felelőssége lesz, s addig kell segítenie, amíg meg nem áll a saját lábán. Kahlan következő napját az asszonyt kidobó palotaőrrel együtt a Király Úton töltötte: egyik palotától a másikig járt, és munkát keresett az asszonynak. Nem jártak sok sikerrel: mindenki tudta, hogy az asszony iszákos.

Bűnösnek éreztem magam, hogy rácsaptam Kahlan fenekére, még mielőtt meghallgattam volna a mentegetőzését. Volt egy barátom: szigorú asszony valamelyik palotánál. Rávettem, hogy fogadja szolgálatába az asszonyt, akit Kahlan majd biztosan előbb-utóbb elvisz hozzá. Sosem mondtam meg Kahlannak, mit tettem érte. Az asszony sokáig ott szolgált, de soha többé nem jött az Inkvizitorok Palotájának még a közelébe sem. Legkisebb fia felnőve a Palotaőrséghez csatlakozott. Múlt nyáron megsebesült, amikor a D'Hara emberei elfoglalták Aydindril, majd egy hét múlva meghalt.

Richard is harcolt D'Hara ellen, és megölte uralkodóját, Darken Rahl. Bár önkéntelenül is sajnálatot érzett, amiért legyőzte a gonosz varázslót, nem érezte magát bűnösnek, amiért ő Darken Rahl fia. Tudta, hogy az apák által elkövetett bűnök nem szállnak át a fiúra, és valószínűleg nem az anyja hibája volt, amiért Darken Rahl megerőszkolta. Mostohaapja emiatt nem szerette kevésbé Richard anyját, és Richard iránt sem mutatott kevesebb szeretetet azért, mert nem a saját vére. Richard akkor sem szerethette volna kevésbé George Cyphert, ha tudja, hogy nem a vér szerinti apja.

Richard is varázsló volt, most már tudta. A Tehetség benne szunnyadt már születése óta. A Han nevű mágikus erőt két varázslónemzetségtől örökölte. Zeddtől, anyai nagyapjától és Darken Rahltól, az apjától. Ez a különös kombináció olyan mágikus erőket koncentrált Richardban, amelyet évezredek óta egy varázsló sem birtokolt - nem csak az Alkotó Mágiát, de a Pusztító Mágiát is. Richard elég keveset tudott a varázslókról, még kevesebbet a mágiáról, de bízott benne, hogy Zedd talán majd segít megtanulni, hogyan használja adottságát, és hogyan lehet az emberek hasznára.

Richard lenyelte a megrágtott kenyérdarabot.

- Ez Kahlanra vall.

Sanderholt asszony búsan rázta a fejét.

- Mindig felelősséget érzett a középföldi emberek iránt. Tudom, hogy a lelke mélyéig megsebezte őt, amiért az arany

igézetében elfordultak tőle az emberek.

- Bizonyos vagyok benne, hogy nem mindenki - rázta a fejét Richard. - De épp emiatt nem szabad elmondania senkinek, hogy életben van. Senki sem tudhatja az igazat. Kahlán biztonsága érdekében, s hogy megvédhessük őt.

- Tudod, hogy megesküdtem, Richard. De azt hiszem, mostanra már elfeledkeztek róla. Azt hiszem, zavargások lesznek, ha nem kapják meg a beígért aranyat.

- Tehát ezért gyűlt annyi ember az Inkvizítorok Palotája elé?

Sanderholt asszony biccentett.

- Azt hiszik, joguk van rá, mert a Birodalmi Rendtől valaki megígérte, hogy megkapják. Bár aki az ígéretet tette, már halott, úgy veszik, mintha az általa hangosan kimondott szavak nyomán az arany valami mágikus erő folytán máris az övék lenne. Ha a Birodalmi Rend nem kezdi meg hamarosan az arany kiadását a kincstárból, akkor azt hiszem, a csőcselék nemsokára elfoglalja a Palotát, és elveszi, amit magáénak vél.

Az ígéret talán csak arra volt jó, hogy zűrzavart szítson. A Birodalmi Rend seregei zsákmányként mind maguknak akarják megtartani az aranyat, és megvédi a Palotát.

- Talán igazad van - nézett fel Sanderholt asszony. - Gondolj bele, én még mindig nem tudom, mit is keresek itt... Eszemben sincs végignézni, ahogy a Birodalmi Rend táborát ver a Palotában. Eszemben sincs nekik dolgozni. Talán el kellene mennem, és körülnézni, hátha talállok egy helyet, ahol az emberek még nem jutottak erre a sorsra. Furcsa, hogy ilyesmire gondolok, szinte egész életemben a Palota volt az otthonom.

Richard elfordította a tekintetét az Inkvizítorok Palotájának fehér pompájától, s megint a várost nézte. Vajon neki is menekülnie kellene, és elhagynia az Inkvizítorok ősi hazáját, az embereket pedig a Birodalmi Rendre hagyni? De hogyan tehet értük bármit is? Ráadásul a Birodalmi Rend csapatai már biztos keresik őt. Legjobb, ha meglép előlük, amíg tart a zavar és fejtelenség a Tanács pusztulása után. Nem tudta, Sanderholt asszonynak mi a teendője, de neki mennie kell, mielőtt a Birodalmi Rend megtalálja őt. Meg kellett keresnie Zeddet és Kahlant.

Gratch morgása vad hörgésbe fordult, ami szinte Richard csontjáig hatolt, s elfordította gondolataitól. A gár finoman a lábára emelkedett. Richard újra átfésülte szemével az előttük fekvő területet, de semmit sem látott. Az Inkvizítorok Palotája a hegyen állt, tiszteletreméltó távolságban Aydindriltól, és látni lehetett, hogy a falakon túl, a város utcáin csapatok gyülekeznek, de mindegyik távol volt a konyhaajtón túli, zárt oldaludvartól. Ott, ahová Gratch nézett, nem volt mozgás.

Richard csak állt, ujjai már kardja markolatán nyugodtak. Magasabb volt a legtöbb férfinál, de a gár jócskán fölébe magasodott. Noha épp csak, hogy kinőtt a süldőkorból, Gratch legalább hét láb magas volt, s Richard becslése szerint a súlya is kétszer akkora volt, mint az övé. Gratch még legalább egy lábnyi nőni fog, talán még többet is. Richard nem volt szakértő a rövid farkú gárok területén, de nem is látott még sokat közülük. Amiket látott, azok pedig meg akarták ölni. Richard egyszer harc közben megölte Gratch anyját, önvédelemből ugyan, de mégis úgy érezte, tartozik neki annyival, hogy örökre fogadja a kis árva. Azóta a legjobb barátokká lettek.

A dagadó mellkasú fenevad rózsaszín bőre alatt kidülledtek az izmok. Csendesen és feszülten állt, karmait maga mellé eresztette, szőrös fülei a láthatatlan dolgok felé figyeltek. Még zsákmányra lesve, éhesen sem látszott rajta ekkora összpontosítás. Richard érezte, ahogy a nyakán növe pihék felborzolódnak.

Bár eszébe jutna, mikor látta Gratchet így morogni! Nagy nehezen félretette a Kahlánra vonatkozó kellemes gondolatokat, és összeszedte minden figyelmét.

Sanderholt asszony mellette állt, idegesen elhúzódva Gratchtól. Sovány volt, ráadásul sebesült és törékeny, egyáltalán nem keltette erős asszony benyomását, kezei is be voltak kötve.

Richard hirtelen megérezte a lopakodó léptek neszt. Gyanakvó, szürke szeme alaposan megnézte a homályos árnyékokat, és átkutatta az oszlopok, falak és a palotaudvar alsóbb részein szétszórta látható, elegáns szobrok közeit. Kivételesen erős szélroham közepette csillogó hó hullott alá, de semmi más nem moccan. Olyan erősen nézett, hogy szemei megfájdultak, de semmi elevent, semmi fenyegetőt nem látott.

Richard, bár semmit sem látott, kezdte már érezni a zsibbasztó veszélyt. Nem csak azért, mert Gratchet ilyen idegesnek látta, hanem saját magából, Hanjából fakadt ez, mellkasának mélyéből, s elöntötte izmait, harcra készre feszítette őket. A belső mágia egyfajta hatodik érzékévé vált, és gyakorta figyelmeztette őt, mikor a többi érzéke nem működött. Most rádöbrent, mire is figyelmeztették a jelek.

Erős készletét érezte, hogy elrohanjon, még mielőtt túl késő lesz. A félelem belemart a gyomrába. Muszáj megtalálnia Kahlant; nem akarta, hogy bármi veszély keresztesse útját. Találhatna lovat, és elmehetne. Még jobb lenne, ha futva tenné meg az utat, lovat később is szerezhet.

Gratch szárnyai kinyíltak, s közben fenyegető testtartásba emelkedett, mintha kész lenne elrepülni. Ajkai még hátrább húzódtak, sűrű pára csapott ki agyarái mögül, ahogy a morgás elmélyült, s megrezgette a levegőt.

Richard karján bizseregni kezdett a hús. Lélegzete felgyorsult, a veszélyérzet egy forró pontba sűrűsödött lelkében.

- Sanderholt asszony! - mondta, és tekintete az egyik árnyéktól a másikig ugrált. - Miért nem megy be egy kicsit? Majd később bemegyek, és beszélgetünk.

Szavai a torkán akadtak, ahogy a fehér oszlopok tövében mozgást látott: a levegő olyasfajta finom vibrálását, amelyet a tűz lángjai fölött lát az ember. Meredten nézett arra, és megpróbálta eldönteni, vajon valóban látta-e, vagy csak képzelődik. Örült erővel próbálta kitalálni, mi lehet az, ha egyáltalán tényleg lát valamit. Lehetett egy szélfúttá hócsutak is... Nem látott semmit, hiába összpontosított teljes erővel. Talán tényleg nem volt más, mint a szélfúttá hó... - próbálta megnyugtatni magát.

Hirtelen feltört benne a felismerés, mint hideg, fekete víz, ami áttör a folyó jegének repedésén. Eszébe jutott, hogy mikor is hallotta Gratchet így morogni. Nyakán a pihék jégtükként meredeztek kifelé a húsából. Keze rácsúszott kardjának díszes markolatára.

- Menjen! - suttogta sürgetve Sanderholt asszonynak. - Most!

Az asszony habozás nélkül felrohant a lépcsőkön, és beszaladt a Richard mögötti távoli konyhabejáraton. Az acél csengése a friss, reggeli léghen jelezte az Igazság Kardjának érkezését. Hogy lehet, hogy itt vannak? Ez lehetetlen, bár biztos volt benne; most

már érezte őket.

- Táncolj velem, Halál! Készen állok! - kiáltotta Richard immáron a düh mágikus révületében, ami az Igazság Kardjából kúszott belé. Nem az ő szavai voltak, a kard mágiájából származtak, azok szelleméből, akik már előtte használták a fegyvert. A szavakkal együtt ösztönösen meg is értette a jelentésüket: reggeli ima volt ez, értelme pedig, hogy az ember e napon akár meg is halhat, s törekednie kell rá, hogy a jót kövesse, amíg él.

Más belső hangok visszhangjából jött a felismerés, hogy ugyanazok a szavak egyben valami mást is jelenthetnek: harci kiáltások voltak.

Gratch egy morranással a levegőbe csapott, szárnyai alig egy lépésnyire emelkedtek mögötte. Kavargott a hó, éppen a lábai alatt, a gár szárnyai kavarták fel, s Richard mriswith köpenyét is feltépte.

Még mielőtt megláthatta volna a testüket a téli levegőben, Richard már megérezte a jelenlétüket. Ha a szemével nem is, az elméjével már látta őket.

Gratch dühösen vicsorogva leugrott a legalsó lépcsőre. Az oszlopok közelében, ahogy a gár elérte őket, kezdtek láthatóvá válni: pikkelyek, karmok és köpenyek, fehérek a fehér hóban. Patyolatfehérek. Mriswithek.

3. fejezet

A mriswithek testet öltve a gárra vetették magukat. A kard dühe elemi erővel öntötte el Richardot, amint látta, hogy a szörnyetegek rátámadtak a barátjára. Lerohant a lépcsőkön, és a küzdelembe vetette magát.

Üvöltések hangja csapott a fülébe, ahogy Gratch rávetette magát a mriswithekre, akik a harc hevében immár láthatóvá váltak. A hó és a kő fehérségében nem lehetett őket pontosan kivenni, de Richard elég jól látta őket; a kavardásban legalább tízet számolt össze belőlük. Köpenyük alatt egyszerű irhájuk volt, olyan fehér, amilyen a testük többi része. Feszés, sima bőr bontotta fejüket egészen a nyakukig, amit szoros, egymásba kapcsolódó pikkelyek szegélyeztek. Ajaktalan szájuk szétnyílván megmutatta apró, tühegyes fogaikat. Úszóhártyás, karom borította markukban hárompengés késeket szorítottak. Vérben forgó, üveges szemeik a dühöngő gárra szegeződtek. Hihetetlen fürgeséggel söpörték körül a középütt sötétlő alakot, fehér köpenyük mögöttük lebegett, miközben átsuhantak a havon. Némelyikük már elesett az ütközetben, vagy távolabb sodródott, hogy elkerülje a gár izmos karjait. A gár kegyetlen biztonsággal mancon ragadta az ellenfeleit, széttépte őket, közben friss vért freccsentett a hóra.

Olyan erősen támadták Gratchot, hogy Richard hátukra záporozó ütéseit mintha meg sem érezték volna. Eddig csak egy-egy mriswithtel harcolt egyszerre, az is szabályos vérfürdő volt, ám a mágia dühétől elragadva csak arra tudott gondolni, hogy Gratchon segítsen. Mielőtt az újabb támadó felé fordulhattak volna, Richard már le is vágott belőlük kettőt. Átható halálhörgés töltötte be a hajnali levegőt, a hangok pengeéles fájdalommal hasítottak a fülébe.

Richard megérezte, hogy a háta mögül mások is támadnak, a Palota felől. Épp időben fordult hátra, hogy újabb három támadót pillantson meg. Rohanást vetették magukat a harcha, s Sanderholt asszony követte őket. Felkiáltott, amikor meglátta, hogy közeledő alakok keresztezik útját. Megfordult, és elrohant előlük. Richard látta, hogy az asszony vesztesre áll, s túl messze van tőlük, hogy időben érjen oda.

Kardjának külső élével levágta egyik támadóját. - Gratch! - kiáltotta. - Gratch!

Gratch éppen letépte egyik támadója fejét, s felnézett. Richard a kardjával mutatta az irányt.

- Gratch! Vedd meg őt!

Gratch azonnal rájött, milyen baj fenyegeti Sanderholt asszonyt. Félrehajtva az ernyedt holttestet, a levegőbe emelkedett. Richard behúzta a nyakát. A gárt bőrszárnyai átrepítették Richard feje felett, egyenesen fel a lépcsőkre.

Amikor odaért, Gratch felkapta az asszonyt izmos karjaiba. Az asszony lábai felemelkedtek, és elsuhantak a mriswith elsuhanó kései elől. Gratch, szélesre tárt szárnyakkal földet ért, mielőtt az asszony súlya kibillentette volna egyensúlyából. Épp a mriswith mögött huppant le, majd egy erőteljes csapással talajt ért, hogy a földre helyezze Sanderholt asszonyt. Habozás nélkül áldozataira vetette magát, és ügyesen elkerülve a késeiket, karmaival és agyaraival viszonzta a vágásokat.

Richard visszafordult a lépcsők alatt álló három mriswith-hez. Átengedte magát a kard dühének, eggyé vált a mágiával, és a kard előző harcosainak lelkével. Mindent áthatott a tánc lassú eleganciája - a halál tánca volt ez. A három mriswith kecsesen szökellve támadt rá, a megcsillanó pengék megvillantak a fényben. Forogva körbeálltak, és felsuhantak a lépcsőkön, hogy bekerítsék. Richard határozott mozdulattal kapta pengéjének középpontjába a középen álló alakot.

Meglepetésére a másik kettő felkiáltott:

- Ne!

Richard megdermedt a döbbenettől. Nem tudta, hogy a mriswithek is tudnak beszélni. Megálltak a lépcsőn, és bámulták csúszós, kígyószerű tekintetükkel. Már éppen elérték volna, mikor Gratch után vetették magukat. A gár kell nekik, gondolta, ő csak az útjukban van.

Richard felszaladt a lépcsőkön, és elvágta az útjukat. Újra kétfelé ugrottak. Richard a balján állóra támadt, majd gyorsan megfordult, hogy elkapja a másikat, de kardja megakadt a másik karmaiban tartott háromágú pengében. A mriswith hirtelen megfordult, hogy elkerülje Richard pengéjének halálos ütését, de ahogy megkerülte Richardot, a férfi visszahúzta kardját, és elvágta ellenfele nyakát. A mriswith hörögve rogyott a földre, teste vonaglott, s vérrel borította be a havat.

Mielőtt még visszafordulhatott volna a másikhoz, az beléütközött hátulról. Mindketten lerogytak a lépcsőkre. Kardja és a másik hármasként összezsúfolódott, s a fegyverek, kicsúszva gazdáik kezéből, eltűntek a hóban.

A földre hemperedtek, közben mindketten megpróbálták megtalálni a fegyverüket. A szívós fenevad pikkelyes karjaival Richard mellkasát szorítva próbálta a férfit harcképtelenné tenni. Bűzös lehelete Richard arcába csapott. Bár Richard nem látta a kardját, érezte a mágiát, és pontosan tudta, hová esett. Megpróbált kinyúlani érte, de a mriswith súlya megakadályozta ebben. Megpróbálta kitépni magát, de a hólepte kő nem csúszott eléggé. A kard még mindig túl messzire volt.

Dühéből erőt merítve a lábára kecmergett. Még mindig átnyalabolta a két pikkelyes kar, a mriswith a lábára kulcsolta karjait. Richard arccal a földre bukott, a támadójának súlya kinyomta belőle a levegőt. A mriswith második kése néhány hüvelyknyire feküdt az arcától.

Richard az erőlködéstől zihálva nyomta fel magát egyik karjára, másik kezével megszorította a kést tartó csuklót. Egy

pillanatra hátralökte a mriswithet, lebukott a karja alá, majd visszafordult, és teljesen megfordította a fenevadat. Csontok ropogása hallatszott. Richard a másik kezével ellenfele mellkasához szorította törét. A mriswith hirtelen köpenyestül beteges, világoszöld színt öltött.

- Ki küldött? - Amikor nem kapott feleletet, Richard megtekerte a fenevad karját, s a háta mögé csavarta. - Ki küldött?!

A mriswith összegörnyedt. - Azzzz Álomjáró... - sziszegte.

- Ki az az Álomjáró? Miért vagytok itt?

Viaszsárga hullámok öntötték el a mriswithet. Szemei kitágultak, ahogy újra megpróbált elmenekülni. - ZZZöldsszemű!

Hirtelen ütés érte Richard hátát. Egy sötét bundás lény ragadta meg a mriswithet. Karmok rántották hátra a szörny fejét. Agyarak fűrődtak nyakába, s egy erős rántással széttépték a nyakát. Richard csak kapkodta a levegőt a megdöbbenéstől.

Mielőtt levegőhöz jutott volna, a gár bámult rá vad, zöld szemével. Richard felkapta a karját, ahogy a hatalmas teremtmény nekivágódott. A kés kirepült a kezéből. A gár pusztá tömege elsodorta, rettentő ereje ellenállhatatlan volt. Richard egyszerűbben tartott volna vissza egy hegyet attól, hogy rázuhanjon. Vértől csöpögő agyarak közeledtek felé.

- Gratch! - Egész maroknyi szőrt tépett ki a bundából. - Gratch! Én vagyok az! - A vicsorgó pofa meghátrált egy kicsit. Minden lehelete nyomán mriswithvértől bűzölgő gőz csapott ki. A világító zöld szempár pislantott egyet. Richard megnyomta a fűjtató mellkast. - Jól van, Gratch. Vége van. Nyugodj meg!

A karok acélos szorítása elernyed. A vicsorgás vigyorgássá szelídült. Gratch, szemeiben könnyekkel a mellkasára szorította Richardot.

- Grrratch szeeeeet Raaaach arg.

Richard megveregette a fenevad hátát, s közben megpróbált levegőhöz jutni.

- Én is szeretlek, Gratch.

Gratch csillogó, zöld szemekkel alaposan megvizsgálta Richardot, mintha meg akarna bizonyosodni, valóban a barátját tartja-e karjában. Torkából gurgulázó hangot eresztett meg, mely megkönnyebbülésről árulkodott. Hogy azért-e, mert Richardot biztonságban találta, vagy azért, mert még épp időben állt meg, mielőtt szétszaggatta volna, ebben Richard sem volt biztos, de azt tudta, ő is megkönnyebbült, hogy a harcnak vége. Izmaiban lüktető fájdalmat érzett a győzelem, a düh és a harc hevétől.

Richard nagyot sóhajtott. Mámorító érzés volt, hogy éppen most éltek túl egy váratlan támadást, ugyanakkor rémisztő is, hogy Gratch rendszerint kedves viselkedése ilyen hirtelen halálos vadságba csap át. Végigpillantott a havat pettyező, bűzös alvadt vérfoltokon. Ez nem csak Gratch műve. Ahogy a mágikus harag utolsó maradványa is kiszállt belőle, belehasított a gondolat, hátha Gratch is hasonló színben látja őt. Gratch megvadult, mihelyst megérezte a fenyegető veszélyt.

- Gratch, ugye te tudtad, hogy itt vannak?

Gratch lelkesen bólogatott, s még egy morranással is megerősítette igazát. Richardnak úgy tűnt, utoljára akkor látta Gratchet ilyen vadul morogni, amikor a hageni erdő szélén megérezte a mriswithek jelenlétét.

A Fény Nővérei elmondták neki, hogy a hageni erdőből néha-néha elszökik egy-egy mriswith. Még a Fény Nővérei, sőt a varázslók sem tudták megérezni a jelenlétüket, ezért nem is élték túl a velük való találkozást. Richard megérezte a jelenlétüket, mert közel háromezer éve ő volt az első, aki a mágikus erők mindkét oldalával rendelkezett. De vajon honnan tudta Gratch, hogy ott vannak?

- Gratch, láttad őket? - Gratch rámutatott néhány holttestre, mintha csak Richardnak mutatná őket. - Nem, most már látom őket. Úgy értem akkor, amikor Sanderholt asszonnyal beszéltem, te pedig morogni kezdted. Láttad őket akkor? - Gratch megrázta a fejét. - Akkor hallottad őket, vagy a szagukat érezted? - Gratch összeráncolta a szemöldökét, fülei hátrafordultak, aztán megint megrázta a fejét. - Akkor honnét tudtad, hogy itt vannak, mielőtt megláttuk őket?

Baltanyélméretű szemöldökök húzódtak össze, ahogy a hatalmas fenevad Richardra nézett. Megvonta a vállát, s zavartnak tűnt, hogy nem tud kielégítő választ adni.

- Úgy érted, hogy mielőtt megláttad volna őket, érezted, hogy itt vannak? Valami legbelül azt súgta, hogy itt vannak?

Gratch elvigyorodott, és boldogan biccentett, hogy Richard megértette őt. Az érzés hasonlított ahhoz, amit Richard érzett; mielőtt meglátta volna, megérezte őket, látta őket az elméjével. De Gratchben nem volt meg a Tehetség. Akkor hogyan volt képes rá?

Talán csak azért történt ez, mert az állatok előbb érzik meg a dolgokat, mint az emberek. A farkasok előbb tudják, hogy ott vagy, mielőtt te tudnád, hogy ők ott vannak. Az ember legtöbbször csak abból tudja, hogy szarvas van a bozótban, amikor elrohan előle, mert jó előre megérezte, hogy ott jár valaki. Az állatoknak élesebbek az érzékeik, mint az embereknek, és ez leginkább a ragadozókra igaz. Gratch pedig igazi ragadozó. Az érzékei jobban szolgálták őt, mint Richardot a mágikus ereje.

Sanderholt asszony lejött a lépcsők aljára, s bekötött kezével Gratch szőrös karjára mutatott. - Gratch... köszönöm! - Richardhoz fordult, s hangja mélyebb lett. - Azt hittem, engem is meg akar ölni - vallotta be. Rápillantott a széttépett testekre.

- Láttam már, hogy a gárok emberekkel tettek ilyet. Amikor felkapott, biztos voltam, hogy rám is ez a sors vár. De nem volt igazam: ő más, mint a többiek.

Gratch mosolya teljes hosszában kivillantotta véres agyarait, aminek láttán az asszony alig kapott levegőt.

Richard felnézett a gonosznak tűnő, vigyorgó fejre.

- Ne vigyorogj, Gratch! Megint megijeszted!

A szörny szája becsukódott, ajkai elfedték az óriási, éles agyarakat. Ráncos vonásai duzzogásba nyúltak. Gratch szeretni valónak érezte magát, és természetesnek vette, hogy mindenki más így érez.

Sanderholt asszony megszorította Gratch karját.

- Minden rendben. A mosolya szívből jön, és a maga módján egész jóképű. Épp csak... nem szoktam hozzá, ennyi az egész.

Gratch újra rámosolygott Sanderholt asszonyra, s hirtelen csapott egyet a szárnyával. Az asszony önkéntelenül is hátrált egy lépést. Csak most értette meg igazán, hogy ez a gár más, mint azok, akik az embereket fenyegetik, de ösztönei elnyomták ezt a felismerést. Gratch az asszony felé mozdult, hogy megölelje. Richard biztos volt benne, hogy az asszony halálra rémül, mielőtt rájön a szörny kedves szándékára, ezért karjával visszatartotta Gratchet.

- Maga tetszik neki, Sanderholt asszony. Csak meg akarta ölelni, ennyi az egész. De azt hiszem, elég, ha megköszöni.

Az asszony összeszedte magát. - Ostobaság! - Kedvesen mosolyogva kinyújtotta a karját. - Gratch, szeretném, ha megölelnél.

Gratch vidáman gurgulázott egyet, majd felkapta. Richard aggódva figyelmeztette Gratchet, legyen gyengéd. Sanderholt asszony akaratlanul is kuncogott. Miután újra földet ért, megtapogatta csontjait a ruhája alatt, és félszegen vállára húzta a sálát. Melegen mosolygott.

- Igazad van, Richard. Nem házikedvenc: barát.

Gratch lelkesen bólogatott, fülei megrándultak, ahogy újra meglengette bőrszárnyait.

Richard lehúzta az egyik, legtisztábbnak tűnő, fehér köpenyt, a legközelebb fekvő mriswithről. Engedélyt kért Sanderholt asszonytól, és amikor az megadta, egy kicsi, alacsony tetős házikő tölgyfa ajtaja elé állította az asszonyt. Vállai köré tekerte a köpenyt, s a csuklyát a fejére húzta.

- Azt akarom, hogy összpontosítson! - mondta neki. - Összpontosítson a mögötte álló ajtó barna színére! Húzza össze a köpenyt az álla alatt, közel a szeméhez: ez majd segít. Képzeld el, hogy eggyé válik az ajtóval, hogy ugyanolyan színűvé válik.

- De miért csináljam ezt? - kérdezte Sanderholt asszony összevont szemöldökkel.

- Látni szeretném, vajon képes-e hozzájuk hasonlóan láthatatlanná válni.

- Láthatatlanná?

Richard bátorítólag mosolygott.

- Legalább próbáljuk meg!

Az asszony sóhajtott, és végül bólintott. Szemei lassan becsukódtak. Lélegzete lelassult. Semmi sem történt. Richard várt egy kicsit, de még mindig semmi sem történt. A köpeny fehér maradt, egy cseppet sem lett barnább. Végül kinyitotta a szemét.

- Láthatatlanná lettem? - kérdezte, mintha csak félne az igenlő választól.

- Nem - ismerte be Richard.

- Nem is hittem ilyesmit. De hogyan lesznek láthatatlanná azok a gonosz kígyóemberek? - Lerántotta a válláról a köpenyt, majd megrázkódott az undortól. - És miből gondoltad, hogy láthatatlan lehetek?

- Mriswithnek hívják őket. A köpenyük segítségével lesznek láthatatlanok, tehát arra gondoltam, másnak is sikerülhet.

Az asszony bizonytalan tekintetet vetett rá.

- Mindjárt megmutatom - ígérte Richard.

Richard az asszony helyére állt az ajtó elé, s felhúzta a mriswith köpeny csuklyáját. Miután összehúzta a köpenyt, a feladatra összpontosított. A köpeny egy szempillantásnyi idő alatt átvette a férfi mögött látható ajtó színét. Richard tudta, hogy a köpeny mágiája az ő segítségével valahogyan a kilógó részeit is elfedi, tehát teljesen láthatatlannak tűnt.

Amikor elmozdult az ajtó elől, a köpeny folyamatosan átvette a férfi mögötti környezet színeit és mintáit; ahogy Richard egy fehér kő elé lépett, a sápadt kiszögellések és árnyékaik mintha csak áthatoltak volna Richardon, mimikriként leutánozva a férfi háta mögötti világot, mintha az asszony tényleg átlátna rajta. Richard gyakorlatból tudta, hogy még a bonyolult háttér sem változtatna a dolgon.

Richard megmozdult, de Sanderholt asszony továbbra is az ajtóra bámult, ahol legutoljára látta őt. Gratch szemei viszont nem mozdultak róla. Zöld szemét gyűlölet öntötte el, ahogy a gár követte Richard mozdulatait. A gár torkából morgás tört elő.

Richard abbahagyta az összpontosítást. A háttér színei levedlettek a köpenyről, s a köpeny újra fekete színű lett, ahogy Richard hátratolta a csuklyát.

- Még mindig én vagyok, Gratch.

Sanderholt asszony megfordult, és keresni kezdte, hol van Richard. Gratch morgása elhalt, arckifejezése először zavarba, majd vigyorgásba váltott. Mély morranással nyugtázta, hogy tetszik neki az új játék.

- Richard! - hebegte Sanderholt asszony. - Hogy csináltad? Hogyan lettél láthatatlan?

- A köpeny segítségével. Nem lettem igazán láthatatlan, de valahogyan megváltoztatja a színét, és belesimul a háttérbe, így csapja be a szemet. Szerintem mágia segítségével működik, akinek nincs ilyen képessége, annak nem működik a dolog, de én a Tehetséggel születtem, tehát nálam működik. - Richard a körülöttük fekvő halott mriswithekre nézett. - A legjobb lesz, ha elégetjük a köpenyeket, nehogy rossz kezekbe kerüljenek.

Richard megparancsolta Gratchnek, hogy gyűjtse össze a köpenyeket a lépcső tetején, ő pedig elindult a lent fekvőkért.

- Richard, nem gondolod, hogy... veszélyes lehet ilyen gonosz teremtmények köpenyét használni?

- Veszélyes? - Richard kiegyenesedett, és megvakarta a tarkóját. - Nem tudom, miért lenne az. Mimikri - ez minden tudománya. Ugyanúgy, ahogyan egyes békák vagy szalamandrák is megváltoztatják a színüket olyanra, amin ülnek, legyen az egy szikla, tuskó vagy falevél.

Az asszony, amennyire csak bekötött keze bírta, segített neki, hogy egy csomóba rakják a köpenyeket. - Láttam már ilyen békákat. Mindig is a Teremtő csodájának véltem, hogy ilyet tudnak tenni. - Az asszony Richardra mosolygott. - Talán a Teremtő ugyanazzal a csodával áldott meg téged is, merthogy azzal az erővel rendelkezel. Imádkozz hozzá: az Ő áldása segített és mentett meg minket.

Gratch egyenként odaadogatta a köpenyeket, de Richard mellkasa körül újra feltámadt a szorongás. Felnézett a gárra.

- Gratch, ugye nem érzel más mriswithet errefelé?

A gár Sanderholt asszony kezébe adta az utolsó köpenyt is, majd a messzeségbe révedt, és kutatóan nézett. Végül megrázta a fejét. Richard megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Mielőtt az utolsó mriswithet megölted, azt mondta, hogy az Álomjáró küldte őket. Van valami fogalmad arról, merről jöttek, Gratch?

Gratch lassan újra megfordult, s végigkutatatta szemével a környéket. Tekintete egy néma pillanatra megállt a Varázslók Tornyán, de lassan tovább fordult. Végül bocsánatkérő tekintettel abbahagyta.

Richard Aydiril városát nézte, s a lent látható Birodalmi Rend csapatait vizsgálta a szemével. A sereg sokféle nációból tevődött össze, ezt tudta, de legtöbbjüket összekötötte valami: mindegyikük d'harai páncélt, sodronyínget és sötét bőrruhát viselt.

Richard összecsomózta a legutolsó köpeny széleit, és így hatalmas kupacot csinált a köpenyekből, majd a földre dobta a csomagot. - Mi történt a kezével?

Az asszony elhúzta és lefelé fordította a kezeit. A fehér kötést már elszínezték a húscsafatok megszáradt darabkái, szoszok, olajok és a hamu meg a kipattanó szikrák is bepiszkolták.

- Levágták az ujjaim hegyét, hogy rákényszerítsenek, tanúskodjam az Inkvizítor Anya... Kahlan ellen...

- És megtette? - Az asszony elfordított tekintete láttán Richard rádöbbsent, hogyan hangzott most ez a kérdés. - Bocsásson meg, rosszul tettem. Persze, senki sem várhatja, hogy megtagadjam a parancsait a kínzás alatt. Az ilyen embereknek nem számít az igazság. Kahlan sosem hinné, hogy elárulta őt.

Sanderholt asszony megrántotta vállát, ahogy leeresztette a kezeit.

- Sosem mondanék olyanokat, amiket el akartak mondani velem Kahlanról. Igazad volt, megértően viselkedett. Ő maga parancsolta meg nekem, hogy ellene tanúskodjam, s így megkíméljen a további tortúrától. De önmagában is kínzás volt ilyen hazugságokat vallani róla.

- A Tehetőséggel születtem, de nem tudom, hogyan használjam, s azt sem, mit tegyek, hogy segítsen magán. Bocsásson meg! - mondta Richard, s arca megrándult az együttérzéstől. - Legalább kevésbé fáj?

- Ayndiril a Birodalmi Rend megszállása alatt áll: attól tartok, a fájdalom csak most kezdődik.

- A d'haraik tették ezt magával?

- Nem, egy keltoni varázsló parancsolta nekik. Kahlan megölte, amikor elmenekült. Bár a Birodalmi Rend Ayndirilben állomásozó csapatainak nagy része d'hari.

- Hogy bántak a városlakókkal?

Meglazította a karján lévő kötést, mintha csak megborzonegott volna a téli levegőtől. Richard először rá akarta teríteni a saját köpenyét, majd inkább felsegítette az asszony kabátját.

- Bár még a múlt ősszel D'Hara legyőzte Ayndirilt, és csapataik vadak voltak a harcban, amióta legyőzték az ellenállást és bevonultak a városba, nem olyan kegyetlenek - amíg a parancsait teljesítik. Talán tanácsosabbnak vélték, ha nem avatkoznak bele túlságosan az itteniek dolgaiba.

- Igaza lehet. És a Torony? Azt is elfoglalták?

Az asszony átpillantott Richard vállai mögött a hegyre.

- Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, a Tornyt varázslat védi, és ahogy hallottam, a d'haraik félnek a mágiától.

Richard elgondolkodva dörzsölte az állát. - Mi történt, miután véget ért a háború a d'haraikkal?

- A d'haraik, látszólag, a többiekhez hasonlóan egyezséget kötöttek a Birodalmi Renddel. A keltoniak lassacskán átvették az irányítást. A d'haraik, mivel náluk maradt a fő haderő, beletörődtek a város keltoni vezetésébe. A keltoniak nem féltek úgy a mágiától, ahogy a d'haraik. A keltoni Fyren herceg és az a keltoni varázsló irányították a Tanácsot. Mivel a herceg, a varázsló és a tanácsosok is halottak, nem tudom pontosan, ki is most a parancsnok. A d'haraik, úgy gondolom, a Birodalmi Rend kegyelmére bíznak minket. Mivel az Inkvizítor Anya és a varázsló elmenekült, félek attól, ami ránk vár. Tudom, hogy el kellett menekülnie, mert megölték volna, de...

Hangja elcsuklott, tehát Richard fejezte be a mondatot.

- Mióta Középföld létezik, és amióta Ayndiril a központja, még senki más nem uralkodott itt, csak az Inkvizítor Anyák.

- Ismered a történelmünket?

- Kahlan mesélt róla egyet s mást. Majd megszakadt a szíve, mikor el kellett hagynia Ayndirilt. Biztosítom, Sanderholt asszony, hogy nem engedjük át a várost a Birodalmi Rendnek, mint ahogy Középföldet sem fogjuk.

Sanderholt asszony lemondóan nézett maga elé.

- Ami volt, elmúlt. A Birodalmi Rend időben átírja majd a palota történetét, és Középfölde feledésbe merül.

- Richard, én tudom, alig várod, hogy csatlakozz hozzá. Találjatok egy helyet, ahol szabadon és biztonságban élhettek. Ne keserítsen az, amit elvesztettetek. Ha megtalálod, mondd meg neki, hogy bár voltak, akik ujjongtak, amikor látták a kivégzést, nagyon sokakat lesújtott a halálhíre. Az elmenekülése óta én már láttam azokat is, akiket ő nem láthatott. Mindenhol élnek gonosz, pénzéhes emberek, de vannak jók is, akik mindig emlékezni fognak rá. Bár mostantól a Birodalmi Rend uralma alá tartozunk, Középföld a szívünkben él, amíg csak léteünk.

- Köszönöm, Sanderholt asszony! Tudom, meghatja majd, ha hallja, hogy nem mindenki fordult ellene és Középföld ellen. De ne adja fel a reményt. Amíg Középföld a szívünkben él, még van remény. Győzni fogunk!

Sanderholt asszony elmosolyodott, de a szemében Richard először látta a szíve mélyén élő rettegést. Nem hitt Richardnak. A Birodalmi Rend uralma alatt eltöltött idő, akármilyen rövid volt is, elég kegyetlen lehetett ahhoz, hogy kioltsa a reménynek még a szikráját is; ezért nem menekült el Sanderholt asszony Ayndiriltől. Hiszen hová is mehetett volna?

Richard előhúzza kardját a hóból, s csillogó pengéjét beletörölte a mriswithek köpenyébe. Visszacúsztatta a kardot a hüvelyébe.

Mindketten az ideges suttogásra fordultak meg, s meglátták, hogy megdöbbsent konyhai munkások gyűltek a lépcső tetejére, hitetlenkedve bámultak a vérontásra, s főként Gratchre. Egyikük felvett egy hárompengés kést, és megfordította, hogy megvizsgálja. Mivel félt lemenni a lépcsőn, Gratch közelébe, integetett, hogy magára vonja Sanderholt asszony figyelmét. Az asszony ingerülten intette magához.

Úgy tűnt, inkább a kemény munka, mint az öregség púposítja a férfi hátát, bár gyér haja már erősen őszült. Meggörnyedt testtartással sétált le a lépcsőn, mintha csak egy nehéz liszteszákot cipelt volna kerek vállain. Gyors meghajlással fordult Sanderholt asszony felé, pillantása lesiklott róla, s szemügyre vette a holttesteket, aztán Gratchet és Richardot, majd újra az asszonyra nézett.

- Mi az, Hank?

- Baj van, Sanderholt asszony.

- Pillanatnyilag a saját bajom izgat. Nem tudnátok nélkülöm kiszedni a kenyereket a kemencékből?

A férfi lehajtotta a fejét.

- De igen, Sanderholt asszony. De a baj - s ránézett egy közelben fekvő mriswith testre - ezekkel van.

Richard kihúzta magát.

- Mi baj velük?

Hank rápillantott a férfi oldalán csüngő kardra, majd elkapta a tekintetét. - Azt hiszem... - Amikor Gratchre nézett, és a gár elmosolyodott, a férfit cserbenhagyták a szavak.

- Hank, nézz rám! - Richard megvárta, míg a másik engedelmeskedik. - A gár nem bánt téged. Ezeket mriswithnek hívják. Gratch és én öltük meg őket. Most mondd el, mi a baj.

Hank gyapjúnadrágjába törölte a tenyerét.

- Megnéztem a késeiket, ezek hárompengés kések. - Arckifejezése elsötétült. - Az a helyzet, hogy nagy a pánik. Embereket gyilkoltak meg nemrég. Az a baj, hogy senki sem látta, miféle teremtmények tették. A meggyilkoltak beleit valamilyen hármass pengével vágták ki.

Richard döbbenten törölte meg arcát a kezével.

- Igen, a mriswithek ölnek így; kibelezik az áldozataikat, és az ember még csak nem is láthatja a jöttüket. Hol ölték meg ezeket az embereket?

- Mindenfelé a városban, körülbelül ugyanabban az időben, még az első lámpagyújtás idején. A hallottakból úgy tűnik, hogy különböző személyek voltak a gyilkosok. A mriswithek számából úgy gondolom, hogy igazam volt. A halottaknál talált jelek egyöntetűen errefelé vezetnek. Mindenkit megöltek, aki csak az útjukba akadt: férfiakat, nőket még lovakat is. A csapatok megriadtak, ahogy néhány emberüket is elkapták, és a maradék úgy hiszi, hogy valaki megtámadta őket. A mriswithfélék közül egy egyenesen beleszaladt az utcán összegyűlt tömegbe. Nem vacakolt a kerülgetéssel, csak átvágta magát az embereken. Szó szerint. - Hank sajnálkozó pillantást vetett Sanderholt asszonyra. - Egyikük bejutott a Palotába is, megölt két szobalányt és Jocelynt.

Sanderholt asszony levegő után kapkodott s szája elé kapta bekötött kezét. Szemei kimeredtek, miközben imát suttogott.

- Sajnálom, Sanderholt asszony, de nem hiszem, hogy Jocelyn szenvedett; azonnal elkaptam, de akkorra már meghalt.

- Más is meghalt a konyhán dolgozók közül?

- Csak Jocelyn. Kiküldték, ezért nem a konyhán volt éppen.

Gratch csendben Richardra nézett, ahogy az felnézett a hegyre, a kőfalakra. A havat rózsaszínre festették a hajnali napsugarak. Richard dühében összepréselte ajkait, ahogy újra a városra nézett, torkát ingerültség fojtogatta.

- Hank!

- Igen, uram!

Richard hátrafordult.

- Azt akarom, hogy gyűjts össze néhány embert! Vigyék ki a mriswitheket a Palota elé, és állítsátok őket a nagy kapu elé! Most csináljátok, mielőtt keményre fagnak! - Az izmok kiálltak az állkapcsán, ahogy fogát csikorgatta. - Szúrjátok a fejeket lándzsákra! Állítsátok sorba őket, szépen sorjában, így, ha valaki betér a Palotába, mindenképpen el kell haladnia közöttük.

Hank megköszörülte torkát, mintha ellenkezni próbálna, de a Richard oldalán fityegő kardra tekintett, és ellenvetés helyett csak annyit mondott:

- Azonnal, uram.

A férfi Sanderholt asszony felé biccentett, majd a Palotába sietett, hogy segítséget szerezzen.

- A mriswithek mágiával rendelkeznek. Talán a tőlük való félelem egy ideig visszatartja a d'haraiakat a Palotától.

Aggódva ráncolta homlokát.

- Richard, azt mondod, ezek mágikus lények. Rajtad kívül látja-e valaki ezeket a kígyóembereket, rejtőzés közben, amikor a színüket váltják?

Richard megrázta a fejét.

- Ahogy hallottam, csak bennem van meg az erő, hogy megérezzem a jelenlétüket. De nyilvánvalóan Gratch is képes rá.

- A Birodalmi Rend a mágia gonoszságát hirdeti, és azokét, akik élnek vele. Mi van, ha az Álomjáró küldte a mriswitheket, hogy öljk meg a varázslókat?

- Hihetőnek tűnik...

Az asszony arckifejezése megkeményedett, egy hosszú pillanatig a férfira nézett.

- Nagypád, Zedd is varázsló, és Kahlan is rendelkezik mágiával.

Libabőrös lett a karja, mert az asszony hangján a saját gondolatai szólaltak meg.

- Tudom, de nekem lenne egy ötletem. Most viszont tennem kell valamit az ellen, ami itt történik.

- Miben reménykedsz? - sóhajtott fel az asszony, és lehalkította a hangját. - Nem ellentámadásra gondolok, Richard. Bár megvan az erőd, még nem tudod, hogyan használd. Nem vagy varázsló; itt nem lehetsz segítségünkre. Menekülj, amíg lehet!

- Hová? Ha a mriswithek itt elérnek, akkor bárhol rám találhatnak. Nincs olyan hely, ahol túl soká elrejtőzhetnék. - Lesütötte szemét, és érezte, hogy az arca égni kezd. - Tudom, nem vagyok varázsló.

- Akkor mit..?

Feszült pillantást vetett az asszonyra. - Kahlan, Középföld akaratából mint Inkvizitor Anya, harcba szólította Középföldet a Birodalmi Rend ellen, annak zsarnoksága ellen. A Birodalmi Rend célja az, hogy véget vessen a mágiának, és uralkodjon az embereken. Ha nem harcolunk, minden szabad embert, s minden varázslót meggyilkolnak vagy szolgaságba vetnek. Amíg a Birodalmi Rendet le nem győzik, addig nem lesz béke Középföldön, addig nem lesz egyetlen szabad ország és egyetlen szabad ember sem.

- Richard, túl sokan vannak. Miben reménykedsz, hisz egyedül vagy?

Richardnak már elege volt abból, hogy folyton váratlan dolgok történnek vele, és sosem tudhatta, mit hoz a következő pillanat. Elege volt abból, hogy foglyul ejtik, bezárják, kínvallatják, tanítják, elárulják vagy kihasználják. Vagy hogy védtelen emberek lemészárlásának tanúja. Úgy érezte, tennie kell valamit.

Bár nem volt varázsló, ismert mágusokat. Zedd csak néhány hétnyire volt, délnyugatra. Ő megértené, hogy Aydindrilt fel kell szabadítani a Birodalmi Rend uralma alól, és hogy meg kell védeni a Varázslók Tornyát. Ha a Birodalmi Rend elpusztítja a mágiát, ki tudja, mit veszít el az emberiség mindörökre?

Ha szükség lenne rá, az óvilági Proféták Palotájában is vannak, akik akarnak is, és tudnak is segíteni. Warren a barátja, és bár nem teljesen felkészült, de varázsló, és sokat tud a mágiáról. Mindenképpen többet, mint Richard.

Verna Nővér is segíthetne. A Nővérek varázslónők voltak, és ők is rendelkeztek a Tehetséggel, bár nem olyan mértékben, mint a varázslók. Leginkább Verna Nővérben bízott. Persze Annalina Prelátuson kívül. Nem tetszett ugyan, hogy információkat titkolt el előle, és az igazságot a saját céljai szolgálatába állította, de ez nem rosszakaratból történt, pusztán az élők kedvéért. Igen, Ann segíthetne rajta.

És ott volt még Nathan, a Proféta. Nathan egész életét a Palota varázsereje alatt élte, és már közel ezeréves lehetett. Richard még csak el sem tudta képzelni, mit tudhat az az ember. Tisztában volt vele, hogy Richard különleges varázsló, aki több ezer év óta elsőként született, és segített neki megérteni és elfogadni ennek összefüggéseit. Nathan már segített neki egyszer, és Richard határozottan érezte, hogy újra megtenné. Nathan Rahl volt, Richard ősei közül való.

Kétségbeesett gondolatok cikáztak az agyában.

- A támadó diktálja a szabályokat. Valahogy meg kell változtatnom őket!

- De mit akarsz tenni?

Richard a városra bámult.

- Muszáj valami váratlant cselekednem.

Ujjai megéreztek az aranszállal kidomborodó Igazság szót kardjának markolatán, s érezte a mágia erejének felkavaró szövedékét is.

- Az Igazság Kardját viselem, amit az Első Rend Varázslója bízott rám. Én vagyok az Igazság Keresője.

A mriswithek által megölt emberek miatti keserűségében komoran suttogetta maga elé: - Esküszöm, hogy ennek az Álomjárónak még egyszer rémálmai lesznek!

4. fejezet

- A karjaim úgy elzsibbadtak, mintha hangyák futkároznának rajta - panaszkodott Lunetta. - Nagyon erős itt.

Tobias Brogan visszanézett a válla mögül. Foszlányok és tépett, szakadt rongyok libbentek meg a homályban, ahogy Lunetta vakaródzott. Fénylő páncél, sodronying borította, karmazsinszínű köpenybe öltözött férfiak között, aprócska lovon kuporgó alakja olyan volt, mint akit most ráncigáltak elő a rongyoszsákból. Kövér álla széles mosolyba torzult, mintha viháncolna egyet, majd újra vakaródzni kezdett.

Brogan szája lebiggyedt utálatában, majd elfordult, s szúrós bajuszát megpöccintve újra végigjártatta a szemét a hegyoldalban álló Varázslók Tornyán. A sötétszürke kőfalak visszatükrözték a magasabb részekben megülő havon megcsillanó téli nap sápadt sugarait. Száját még szorosabbra zárta.

- Mágia, én mondom, tábornok uram. - Itten ez mágia. Mégpedig erős - locsogott tovább a nő, és morogni kezdett, ahogy az a dolog a bőrét bizsergette.

- Fogd be a szád, vén csoroszlya. Még egy féleszünek sem kellene a tudományod, hogy megmondja: Aydindril bűzlik a mágiától.

Vad pillantás villámlott az asszony vastag szemöldöke alól. - Ez teljesen más, mint amiket láttatok eddig! - sipította hozzá képest túl vékony hangon. - Más, mint eddig bármikor éreztem. És egy része délnyugatról is jön, nemcsak innen. -Még morózusabban megvakarta a felkarját, és megint felvihogott.

Brogan haragosan végignézett az utcákon vonuló emberáradatra, s fürkésző pillantást vetett a - neki így mondták - Király Sornak nevezett széles főutat szegélyező csodálatos palotákra. A palotákat azért építették, hogy lenyűgözzék a szemlélőt, s bemutassák az általuk képviselt gazdagságát, akaratát és bátorságát. Minden épület versengett a figyelemért, magas oszlopokkal, finom díszítésekkel, színpompás ablakívekkel, tetőkkel és díszes koronapárkányzatokkal. Tobias Brogan számára olyan volt mind, mint a kőből faragott pávakakas: hivalkodó semmisség.

Egy távoli magaslaton az Inkvizitorok Palotája állt, kőoszlopai és csúcsai elütöttek a Király Sor eleganciájától, s valahogyan a hó is fehérebb volt körülötte, mintha csak létezésének profán álarca volna a szűzies fehérség. Brogan bámulata megállapodott a bűn e szentélyének mélyedésein, a jámborok fölé magasló mágikus erők ezen oltárán, és csontos ujjai finoman megcirógatták az óvéről lógó bőr trófeazacsót.

- Tábornok uram! - erősködött Lunetta, s előrehajolt. - Hallotta, mit mondok...

Brogan megfordult. Kifényesített csizmája a hidegben megcsikordult a bőrkengyelben.

- Galtero!

Fekete jéghez hasonlatos szempár csillogott egy fényes sisak mögül, melynek lószőr forgóját karmazsinszínűre festették, hasonlóan a katonák köpenyéhez. Könnyedén tartotta a gyeplőt páncélkesztyűs kezében, ahogy egy hegyi oroszlán sima eleganciájával megfordult a nyeregben.

- Tábornok úr?

- Ha nővérem nem fogja be száját, akkor parancsa van rá, hogy - rávillantotta szemét a nőre - hallgattassa el.

Lunetta kellelten pillantást vetett a mellette lovagló, széles vállú férfira, fényes, sima, szinte tökéletes páncélzatára, gondosan rendben tartott fegyvereire. Kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de ahogy szeme elkapta kísérője jeges pillantását, megint becsukta, s ehelyett megvakarta a karját.

- Bocsáss meg, Brogan tábornok uram! - mormogta, s fejét belenyugvóan meghajította testvére előtt.

Galtero bosszankodva Lunetta mellé léptetett lovával, erőteljes szürke heréltje beleütközött az asszony pej kancájába.

- Csend legyen, te *streganicha*!

A nő arca elvörösödött a támadás láttán. Szeme egy pillanatra gonoszul megvillant, de a villanás ugyanilyen gyorsan el is tűnt, mintha csak belehervadt volna tépett rongyaiba, ahogy tekintetét engedelmesen lesütötte.

- Nem vagyok boszorkány! - suttogetta maga elé.

Egy hűvös pillantás felett felemelkedett egy szemöldök, s beléfojtotta a szót, ezzel láthatóan jó időre elnémította.

Galtero hűséges katona volt. Az a tény, hogy Lunetta Brogan tábornok nővére, sem jelentett volna semmit, ha egyszer kiadták

a parancsot. *Streganicha* volt az asszony, olyasvalaki, akit megérintett a gonosz. Erre a szóra Galtero és bármely más katona is bármikor levágta volna a boszorkányt, méghozzá egy pillanatnyi habozás és szánalom nélkül.

Az, hogy Brogan rokona volt, csak megerősítette őt a feladat iránti elkötelezettségében. Állandó emlékeztetőként szolgált arra, hogy az Őrző képes bármikor lecsapni a jókra, és megmételyezheti a legelőkelőbb családokat is.

Hét évvel Lunetta világrajövetele után a Teremtő kiköszörülte a csorbát, és megszületett Tobias, hogy helyrehozza a Teremtő hibáját. De anyjuk számára túl késő volt, ekkor már egyenes úton sodródott az örület felé. Nyolcéves korától, amikor is a szegény korán sírba kergette apját, és teljesen és végérvényesen megörjítette anyját, Tobiasra nehezedett annak súlya, hogy uralkodjék testvére Tehetségén. Abban az időben Lunetta majomszeretettel csüngött rajta. Tobias pedig kihasználta ezt a szeretetet, hogy meggyőzze, éljen a Teremtő szabályai szerint, s erkölcsös irányba terelje őt, arra az útra, amire a Király köreiben élő emberek tanították őt. Lunetta valójában mindig is vezetésre szorult. Védtelen lélek volt, akit fogva ejtett egy átok, melyet nem volt ereje megtörni.

Könyörtelen erőfeszítésébe került letörölni a szegényt, hogy a családjában a Tehetséggel született valaki. Élete nagy részét ezzel töltötte, de Tobias visszaszerezte családjuk nevének fényét. Mindenkinek megmutatta; előnyére váltotta ezt a szegénybélyeget, és a legrangosabb lett a rangosak közt.

Tobias Brogan szerette nővérét. Elégge szerette ahhoz, hogy saját maga vágja el a torkát, ha kell, hogy megszabadítsa az Őrző befolyásától és romlottságától, ha a boszorkány bármikor kicsúszna az irányítása alól. Csak azért élhetett még, mert hasznos volt: addig, amíg segítette őket, hogy kiirtsák a gonoszt és a romlottságot. Eddig, amíg csatázott a lelkét elragadással fenyegető erőkkel, hasznára volt a többieknek.

Tobias tudta, hogy Lunetta nem szeretett túl sok mindent. Talán csak azt, ha bebugyolálhatta magát különféle rongydarabokba. Ez volt az egyetlen öröme, s az okozott neki elégedettséget, ha különböző szövetsíkokat tekert magára, ezeket „csecsebecsének” nevezte. Az Őrző különleges erővel és Tehetséggel átkozta meg Lunettát. Tobias állhatatos igyekezettel fosztotta meg a Nővérét tőlük.

Ez volt az Őrző teremtményeinek egyetlen hibája. Ha egyáltalán az Őrző követett el valaha hibát. Tobias úgy gondolta, hogy a jók eszközként használhatják, ha elég ravaszak. A Teremtő mindig adott eszközt a szentségtörés ellen. Ha valaki kereste, ezenkívül elég bölcs és merész volt, akkor hasznára hajthatta ezeket. Ez volt az, ami valósággal lenyűgözte a Birodalmi Rendben. Elég csavaros eszűek voltak ahhoz, hogy mágiát használjanak a szentségtörés ellen, megkeressék azt és végül kiirtsák.

Hozzá hasonlóan a Birodalmi Rend is használta a *streganichákat*, nagyra értékelte őket és bízott bennük. Bár nem tetszett neki, hogy szabadon és őrizetlenül járhatnak és elvihetik a híreket és javakat, de ha a törvény ellen fordultak, nos, ez esetre maga mellett tartotta Lunettát.

Ennek ellenére nem szerette a gonosz közelségét. Nővére volt vagy sem, mégis iszonyodott tőle.

A hajnal közeledett éppen, az utak már zsúfolásig megteltek emberekkel. Voltak köztük különböző országok katonái is, mindegyik saját palotáit védte, míg mások, főleg d'haraiak, őrzőrizték. A csapatok nagy része készenlétben állt, mintha bármely pillanatban bevetésre kerülhetne sor. Brogan megbizonyosodott afelől, hogy mindent a kezükben tartanak. Sosem kaptak rajta senkit, így jelentették neki, előző éjjel saját őrzőriztát is kiküldte, és azok megerősítették, hogy nincsenek középöldi felkelők Aydindril közelében.

Brogan mindig is híve volt a rajtaütésnek a vártnál nagyobb csapatokkal, de csak akkor, ha ő vehette a kezébe a dolgok irányítását. Maroknyi embert - ötszáz katonát - küldött a városba, de ha bizonyíthatóan történne valami, derékhadát bármikor Aydindril ellen fordíthatná. Fő ereje már bebizonyította rátermettségét a betörők és a felkelők ellen.

Ha a d'haraiak nem lennének szövetségeseik, az ideérkező csapatok száma nagyon riasztó lett volna. Bár Brogan bízott emberei képességeiben, csak egy hiú valaki harcolt volna, ha egyenlők az esélyek, és még kevésbé tartott volna ez hosszú ideig. Brogan úgy vélte, a Teremtő nem tekint jó szemmel a hiúakra.

Tobias felemelt kézzel megállította a lovakat, mielőtt beleütköztek volna egy d'harai gyalogoscsapatba, akik éppen az oszlop előtt vágtak át. Nagyon bosszantotta, hogy az ő katonáihoz hasonló harci alakzatban vonultak át a főútvonalon. Közben arra gondolt, talán a d'haraiak, mivel a város őrzőriztásával voltak megbízva, elijeszti az útonállókat és zsebmeteszők seregét.

A d'haraiak fegyverrel a kézben, és ingerlékeny hangulatban néztek végig a lovassági hadoszlopon, amely lenézett rájuk, mintha csak a fenyegetés jeleit figyelnék. Brogan furcsának találta, hogy kardjukat kivonták hüvelyükből. A d'haraiak óvatosságnak tűntek.

Nem szaporázták lépteiket. Brogan mosolygott; kevesen keresztezheték útjukat. Fegyvereik, főként kardok és csatabárdok, nem éppen gyerekjátékokra voltak élesítve, és mindannyiukat félelmetessé tették. Olyan fegyverek voltak, melyek brutálisan hatékonyak voltak, ha a harc úgy kívánta.

Körülbelül húszan lehettek, sötét bőrből és páncélingbe öltözött csapatuk ügyet sem vetett a fényes páncélokra. A fényezés és a rendezettség gyakran semmi mást nem jelentett, csak akadályt. Noha ez esetben Brogan fegyverzettségének jele volt a fényes csillogás, másfajta szerepe is volt. Ahol őt és embereit jobban ismerték, karmazsinszínű köpenyükre vetett egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy elsápassza az erős férfiakat, és fényezett páncélszövet megvillanása megfutamította az ellenséget. Amikor Nicobareséből jövet átvágtak a Rang'Shada hegységen, Brogan találkozott néhány, sokféle népségből, de főként d'haraikból toborzott birodalmi egységgel. A d'harai tábornok, Riggs nagy hatással volt rá, aki küldöttségüket őszinte figyelemmel és érdeklődéssel fogadta. Valójában Brogant annyira lenyűgözte ez az ember, hogy csapatai egy részét mellette hagyta, segítségül a középöldiek legyőzésére. A Birodalmi Rend éppen útban volt, hogy bevegye s uralma alá vesse Ebinissia városát, Galea fővárosát. A Teremtő akaratából sikerrel jártak.

Brogan megtudta, hogy a d'haraiak nem kedvelik túlzottan a mágiát, és örült neki. Az, hogy ők is félnek a mágiától, undorral töltötte el. A mágia volt az Őrző hídja az emberi világ felé. A Teremtőt félni kell. De a mágiát, az Őrző boszorkányságát meg kell semmisíteni. Amíg a Határt a múlt tavaszig le nem rombolták, D'Harát emberöltőkre a Határ választotta el Középföldtől. Ezért aztán D'Hara és népei nagyrészt ismeretlenek voltak Brogannek. Hatalmas terület állt előtte, mely megvilágosításra, és ha kell, megtisztításra vár.

Darken Rahl, D'Hara uralkodója rombolta le a Határt, hogy seregei átsöpörhessenek Középföldön, és bevehessenek Aydindril,

más városokkal egyetemben. Ha még alaposabban beleártotta volna magát a dologba, Darken Rahl egész Középföldet elfoglalhatta volna, mielőtt azok haderőt állítanak elé, de őt jobban érdekelte a mágia, és ez lett a veszte. Mivel Darken Rahl halott, egy trónkövetelő gyilkolta meg, ahogy Brogannak mondták, a d'hara seregek a Birodalmi Rendhez csatlakoztak. A mágia ősi, haldokló rítusának már nem volt helye. A Birodalmi Rend uralta a földet; a Teremtő dicsősége vezette az embereket. Tobias Brogan imái válasza találtak. Mindennap megköszönte a Teremtőnek, hogy ebben a dicsőséges korban helyezte őt a világba, amikor ennek középpontjában állhatott. Tobias köszönetet mondott azért, hogy láthatta a szentségtelen mágia veszét, s hogy a jókat ő vezethette a végső harcra. Ez volt a történelem, és ő pedig része lehetett mindennek.

A Teremtő valójában megjelent Tobiasnak egy párszor álmában, hogy elmondja neki, milyen elégedett is az erőfeszítéseivel. Emberei egyikének sem fedte fel ezt; még önteltségnek hitték volna. Maga a tény, hogy a Teremtő járt nála, elégedettségére szolgált. Persze, Lunettának elmondta, és a nő meg is rettent; végül is nem történt meg túl gyakran, hogy a Teremtő felkeresi egyik gyermekét, és egyenesen hozzá szól.

Brogan indulásra ösztökölte lovát, amíg a d'haraikat nézte, ahogy eltűnnek egy mellékutcában. Egyikük sem fordult meg, hogy megnézzék, követik-e őket, vagy rájuk támad-e valaki, de azt is csak egy bolond tette volna; Brogan pedig nem volt bolond. A tömeg megnyílt a hadoszlop előtt, széles utat engedett nekik, ahogy végighaladtak a Király Soron. Brogan felismerte a különböző paloták egyenruháját: sandariaiak, jariaiak és keltoniak. Galeaiakat nem látott; a Birodalmi Rend valószínűleg győzelmet aratott Ebinissában, a galeai koronavárosban.

Brogan végre meglátta szülőházaja csapatait. Türelmetlen mozdulattal útra vezényelte a hadoszlopot. Karmazsinszín köpenyük, jelezve, kik is ők, mögöttük lobogott, ahogy vágattak a gyalogosok, lándzsások, zászlóvivők mögött. A vascsizmák csattogásával kísérve a lovasok egyenesen a Nicobaresei-palota hatalmas lépcsőjéhez vonultak. Ugyanolyan díszes épület volt, mint a többi, ritka, fehér erezetű barnamárványból faragott, csúcsos, rovátkás oszlopokkal, melyet Kelet-Nicobareséből szállítottak ide. A tékozlás bosszantotta Tobiaszt.

A palotát őrző közkatonák visszahőköltek a hátason érkezők láttán, és remegő kézzel köszöntötték őket. A lovak még hátrébb lökték őket, és széles folyosót nyitottak a tábornok előtt.

A lépcső tetején, a barnássárga kőből faragott, csődörhátan ülő katonaszobrok között szállt le lováról Brogan. Az egyik hamuszürke arcú palotaőr kezébe nyomta a gyeplőt, majd a város felé mosolygott, tekintete megállapodott az Inkvizitorok Palotáján. Tobias Brogan ma jó hangulatban volt. Az utóbbi időben egyre ritkábban fogta el ez a hangulat. Mélyet szippantott a hajnali levegőből, miközben jóleső érzéssel töltötte el az új nap hajnala.

A férfi, aki megfogta a gyeplőt, meghajolt előtte, ahogy Brogan visszafordult. - Éljen a Király!

Brogan kihúzta magát. - Ezzel egy kissé elkésett!

A férfi megköszönte a torkát. - Uram?

- A királyról - mondta Brogan, s megpöccintette a bajuszát - kiderült, hogy más, mint aminek véltük. Megégett bűnei miatt. Gondoskodj a lovamról. - Odaintett egy másik őr. - Mondd meg a konyhán, hogy éhes vagyok. Nem akarok sokáig várni.

Az őr hajlongva hátrált, majd Brogan felnézett a még mindig lóháton ülő férfira.

- Galtero!

A férfi közelebb léptetett a lovával, karmazsinszín köpenye meglibbent a friss levegőben.

- Fogd az emberek felét, és hozd ide nekem azt az asszonyt! Gyorsan megreggelizek; utána törvényt ülünk fölötte.

Csontos ujjai gyengéd érintéssel megfogták az övé tartott zacskót. Nemsokára hozzáadhatja a díjak díját a gyűjteményhez. Szélesen elmosolyodott a gondolatra, a mosoly megmutatta száján ülő régi sebeit. A győzelem az övé lesz.

- Lunetta! - Az asszony még mindig az Inkvizitorok Palotáját bámulta, összetakolt ruhafoszlányai meglazultak rajta, ahogy a karját vakargatta. - Lunetta!

A nő arca megrándult, mikor végre meghallotta.

- Igen, tábornok úr?

Brogan hátradobta karmazsinszín köpenyét a vállán, és kihúzta selyemövét. - Gyere, csapjunk egy gyors reggelit! Beszédem volna veled. Elmesélem, mit álmodtam múlt éjjel.

Az asszony szemei kitágultak az izgatottságtól.

- Megint, tábornok uram? Igen, nagyon szeretném hallani. Megtisztelsz!

- Valóban! - Az asszony követte a férfit, ahogy végigvonult a magas, sárgaréz keretes duplaajtók között, a Nicobaresei Palotába.

- Igen, néhány dolgot meg kell beszélünk. Figyelmesen fogsz hallgatni, ugye, Lunetta?

Lunetta a sarkában csoszogott.

- Igen, tábornok úr. Mindig.

A férfi egy nehéz, kék drapériás ablaknál állt meg. Kését elővéve egy széles, aranyrojtos szélű csíkot vágott le a függönyből. Lunetta megnyalta száját, és ide-oda dülöngélt, súlyát egyik lábáról a másikra helyezve.

Brogan elmosolyodott.

- Egy csecsebecse a számodra, Lunetta.

A nő csillogó szemekkel, izgatottan szorította magához a darabkát, egyik, majd a másik helyre szorította, mintha a megfelelő helyet keresné, ahova felvarrhatja. Gügyögve csacsogta:

- Köszönöm, tábornok uram. Ez nagyon szép!...

A férfi öles léptekkel elindult, és Lunetta a nyomában sietett. Nemesi portrék függtek a gazdagon díszített falakon. Alant pompás szőnyeg futott a messzeségbe. Aranyleveles díszítés hajlott végig a gömbölyített tetejű ajtók mindkét oldalán. Aranymetszésű tükrök verték vissza a karmazsinszín köpeny libegését.

Egy barna-fehér libériás szolga meghajolt előtte a hall irányában, s kinyújtott karral mutatta az utat az ebédlőterem felé. Mielőtt elsietett volna, hátra-hátratekintgetett, hogy megbizonyosodjék róla, nincs-e veszélyben az élete, közben pedig néhány lépésként meghajolt.

Tobias Brogan nem az az ember volt, aki bármikor is testi méreteivel ijesztette volna meg az embereket. De a szolgák, a

személyzet, a palotaőrök, és a hivatalnokok, akik a hallba jöttek megnézni, mi okoz ekkora zajt, mindannyian elsápadtak, amikor észrevették, hogy ez maga a Tábornok, aki a Falka Vérének parancsolt.

Az ő szavára égették meg vétkeikért a bűnösöket - akár koldusok, akár katonák, akár nemesurak vagy nemesasszonyok voltak.

5. fejezet

Verna Nővér megbabonázva állt a lángokkal szemközt.

A tűzből villanó fények és csillanó, hullámzó mozdulatoktól eleven sugarak lobbanó csigavonala emelkedett a magasba, s a forróság meglebbentette ruhájukat. Ha mágikus pajzsai nem védik őket, ők sem bírták volna a forróságot.

A hatalmas, vérvörös napkorong félig a látóhatár fölé emelkedett, véget vetve a testeket nyaldosó tűz dicsfényének. Néhány Nővér halkan zokogott körülötte, de Verna Nővér már elhullatta minden könnyét.

Több mint száz fiú és fiatalember állta körbe a tüzet, kétszerannyi Fény Nővérevel és novíciával egyetemben, akik a külső kört alkották. Egy Nővér és egy fiú kivételével, akik jelképesen a Palotára vigyáztak, és természetesen egy megháborodott Nővér kivételével, akit saját érdekében egy üres szobába zártak, mindannyian a Tanimura feletti hegyen voltak, és a magasba csapó lángokat bámulták. Hiába voltak ennyien, mindegyikük pokoli magányt érzett. Önvád marcangolta a lelküket - és imádkoztak. Előírás szerint senki sem beszélt a halotti rítus alatt.

Verna Nővér háta fájt, mert egész éjjel őrt állt a testek mellett. A sötétség órái alatt mindannyian álltak: imádkoztak és a testek fölé emelt pajzsot védték, mely a tiszteletnek örvendő feletti védelem jelképeként szolgált.

Mikor a hajnal első fényei megjelentek, a pajzsot megszüntették, és Hanjának sugarait mindegyikük a máglyára irányította, hogy meggyulladjon. A mágiával táplált tűz végigrohant a kazalba rakott tuskókon, és isteni hatalmak poklát alkotva belekapott a két, nehéz lepelbe burkolt holttestbe, melyek közül az egyik rövid és zömök, a másik magas és erős felépítésű volt.

Át kellett kutatniuk a kazamatákban őrzött iratokat, merthogy senki élő nem vett még részt efféle ceremónián; majdnem nyolcszáz éve nem tartottak ilyet; pontosabban 791 éve, az utolsó alkalommal, mikor egy Prelátus meghalt.

Amint azt megtudták az ősi könyvekből, csak a Prelátus adhatta lelkét át a Teremtő védelmébe a szent temetési rítus alkalmával, de ez esetben a Nővérek megszavazták ugyanezt a jogot annak a férfinak is, aki oly elszántan harcolt, hogy megmentse. A könyvek szerint a felmentés a szabály alól csak egyhangú beleegyezés esetén lehetséges. Erre csak parázs vita után került sor.

Shokás szerint, ahogy a nap véglegesen és teljesen betöltötte a látóhatárt, átmosta a tüzet a Teremtő saját fényének teljes látványával, mindannyian visszavonták Hanjukat. A máglya összeroskadott, és néhány hamufoltot meg egy pár elszenesedett tuskót hagyott a zöld hegytetőn végbement ceremónia emlékéül. Füst kanyargott felfelé, s beleveszett a csendes, ragyogó napsütésbe.

Szürkésfehér hamu maradt csupán Annalina Prelátus és Nathan Próféta után. Bevégeztették.

A Nővérek szó nélkül oszladozni kezdtek, egyesek egyedül mentek, mások átölelték egy-egy fiú vagy novícia vállát. Elveszett lelkeként kanyarogtak a hegyről a város és a Próféta Palotája felé, amely most anyátlanul magára maradt. Verna Nővér megcsókolta gyűrűsujját, s arra gondolt, hogy mivel a Próféta is halott, most már apjuk sincs.

Kezét hasára téve szórakozottan nézte a messzeségbe vonuló menetet. Sosem tudott békét kötni a Prelátussal. Most, hogy meghalt, már nem is fog soha. Az asszony kihasználta, megszegyenítette őt, pedig csak a kötelességét végezte, s parancsot teljesített. Bár mindegyik Nővér a Teremtőt szolgált, és tudta, hogy a Prelátus tetteiben egy magasabb akarat nyilvánult meg, sértette, hogy a Prelátus kihasználta ezt a bizodalmat. Úgy érezte, bolondot csináltak belőle.

Annalina Prelátus Ulicia, a Sötétség Nővérenek támadása alkalmával sebesült meg, és majdnem három hétig, haláláig öntudatlanul feküdt, így Verna Nővérnek nem volt alkalma beszélni vele. Csak Nathan látogatta a Prelátust, s fáradhatatlanul gyógyítani próbálta, de nem koronázta siker erőfeszítéseit. A kegyetlen végzet őt is elragadta. Bár Nathan mindig is életerős volt, ez az erőfeszítés meghaladta erejét. Végül is közel ezer évet ért meg. Verna úgy vélte, abban a húsz-egynéhány évben öregedett meg, amikor ő Richard keresésére indult, és végül el is hozta a Palotába.

Verna Nővér elmosolyodott, ahogy Richardra gondolt. Hiányzott neki a fiú. A végsőkéig próbára tette a türelmét, de ő is a Prelátus terveinek áldozata volt, bár úgy tűnt, megértette és elfogadta az asszony tetteit, és semmilyen rossz érzést nem táplált iránta.

Szívébe mart a fájdalom a gondolatra, hogy Richard Kahlant szereti, aki valószínűleg meghalt annak a szörnyű próféciaának a tetőpontján. Csak remélte, hogy nem így történt. A Prelátus határozott asszony volt, és jó pár ember életének eseményeit vezényelte. Verna Nővér csak remélni merte, hogy ez valóban a Teremtő gyermekeinek javára történt, s nem csupán a Prelátus ambíciói miatt.

- Dühösnek látszol, Verna Nővér.

Megfordult, és átellenben meglátta a fiatal Warrent, ezüst-brokát ujjas sötétlila ruhában. Körülnézett, és rájött, hogy csak ketten maradtak a hegyoldalban; a többiek már régóta sötét foltokként látszottak a távolban.

- Talán az is vagyok, Warren.

- Mire vagy dühös, Nővér?

Verna tenyerével lesimította szoknyáját a derekán.

- Talán csak magamra haragszom. - Témát váltott, ahogy kihúzta világoskék sálját. - Te még oly fiatal vagy, úgy értem, a tanulmányaid alapján, hogy még mindig nem szoktam hozzá, ha Rada'Han nélkül látlak.

Ahogy az asszony eszébe juttatta, a fiú ujjai a nyakához kaptak. Életének nagy részében ott volt a gallér.

- Fiatal azok között, akik a Palotában bűbáj alatt élnek, és rettentően öreg azokhoz képest, akik a kinti világban élnek. Még csak százötven éves vagyok, Nővér. De nagyra értékelem, hogy levette a galléromat. Ujjait elvette nyakától, és beletúrt hajának göndör fürijeibe.

- Úgy tűnik, az egész világ a feje tetejére állt az utóbbi hónapokban.

Verna kuncogott.

- Nekem is hiányzik Richard.

A fiú arcán könnyű mosoly ragyogott fel.

- Igazán? Ritka ember volt, ugye? Alig hiszem, hogy meg tudta akadályozni az Őrző szökését az Alvilágból, de biztosan sikerült neki útját állni apja lelkének, és visszavinnie a Könnyek Kővét annak igazi helyére, különben azóta már bizonyosan felfalt volna minket a halottak serege. Igazság szerint a napforduló napján egész nap kivert a hideg veríték.

Verna Nővér bólintott, mintha őszinteségének nyomatékot adna.

- Hasznára válnak a dolgok, amiket a segítségeddel megtanult. - Verna a fiú gyengéd mosolyát nézte egy pillanatig, s észrevette, mily keveset változtak a vonásai az idők folyamán.

- Örülök, hogy egy ideig a Palotában maradsz, még ha a gallérodát le is kellett venned. Úgy tűnik, Próféta nélkül maradtunk.

A fiú a hamufoltokat nézte.

- Életem nagy részében a pincékben tartott jóslatokat tanulmányoztam, és sosem tudtam, hogy némelyikük egy még élő prófétától származik, még kevésbé, hogy a palotában él velünk. Bár megmondták volna! Bár engedték volna, hogy beszéljek vele, és tanulhassak tőle! Most már nincs rá esélyem.

- Nathan veszélyes ember volt, talány, akit közülünk senki sem tudott teljesen sem megérteni, sem megbízni benne, de talán valóban helytelen volt, hogy nem engedtek oda hozzá. Ha már eleget tudsz, a Nővérek nemcsak megengedik, de meg is parancsolják, hogy odamenj.

A fiú másfelé nézett.

- De most már nincs rá esélyem.

- Warren, most, hogy levettük a gallérodát, tudom, hogy izgatottan ki akarsz menni a világba, de azt mondtad, hogy a Palotában maradsz, legalábbis egy időre, hogy tanulj. A Palota Próféta nélkül maradt. Azt hiszem, figyelembe kellene venned, hogy a benned lévő Tehetség ezen a téren nyilvánul meg a legerőteljesebben. Egy nap te is lehetsz Próféta.

Könnyű szellő lebegtette meg a fiú ruháját, ahogy túl a zöld hegyeken a Palota felé tekintett.

- Nem csak Tehetségem, hanem az érdeklődésem, reményeim is mindig a próféciaikhoz kapcsolódtak. Csak mostanában kezdem őket úgy érteni, ahogy senki más, de más dolog megérteni, és más dolog megalkotni őket.

- Időbe telik, Warren. Miért, szerinted amikor Nathan a te korodban volt, talán előbbre járt a próféciaikban? Ha maradsz, és folytatod a tanulást, azt hiszem, hogy négy vagy ötszáz év alatt legalább olyan Próféta lehet belőled, mint Nathan.

Warren egy pillanatig hallgatott. - De odakint egy egész világ vár rám. Úgy hallottam, hogy sok könyv van Aydindrilben, a Varázslók Tornyában, és más helyeken is. Richard azt mondta, biztos benne, hogy a d'harai Népek Palotájában rengeteg a könyv. Tanulni akarok, és lehet egy csomó olyan tudnivaló, amit itt nem talállok meg.

Verna Nővér megmozgatta vállát, hogy enyhítse a hátát kínzó fájdalmat. - A Próféta Palotáján varázs ül, Warren. Ha elmész, ugyanúgy öregszel majd, mint a kintiek. Nézd, mi történt velem azalatt a húsz-egynéhány év alatt, amit a Palotától messze töltöttem! Mégha csak egy év van is köztünk, te olyan fiatalnak tűnsz, mintha épp házasodni készülnél, viszont én úgy nézek ki, mintha már az unokámat ringatnám a térdemen. Most, hogy visszatértem, újra a Palota ideje vonatkozik rám, de ami elveszett, már nem jöhet vissza.

Warren elfordította tekintetét. - Azt hiszem, több ráncot látsz ott, mint amennyi a valóságban van, Verna Nővér.

Verna érzései ellenére elmosolyodott.

- Tudtad, Warren, hogy egyszer fülig beléd szerettem?

A fiú úgy meglepődött, hogy hátrált egy lépést.

- Belém? Ne viccelj már! Mikor?

- Ó, már jó ideje annak. Legalább száz éve, azt hiszem. Olyan kis tudósnek látszottál, intelligens arcoddal, a göndör hajaddal, na és ezek a kék szemek is úgy megdobogtatták a szívemet...

- Verna Nővér!

A férfi nem tudta leplezni kuncogását, s közben arca is pipacsszínű lett.

- Régen történt, Warren, és én még olyan fiatal voltam, mint te. Csak múltó fellángolás volt. - Mosolya elhalt. - Most már gyerekek tűnsz számomra, és én elég öregnek látszom, hogy az anyád legyek. A Palotától való távollét alatt nemcsak a testem öregedett meg. Odakint alig néhány röpke évtized alatt tanulhatod meg, amit akarsz, és azután megöregszel, végül meghalsz. Itt lesz időd tanulni, és Próféta-vá válni. A máshol található könyveket kölcsönvehetjük, és idehozhatjuk tanulmányozásra.

Te állsz a legközelebb a Próféta-sághoz. Most, hogy a Prelátus is, Nathan is meghalt, te többet tudsz a próféciaikról, mint bármely más élő ember. Szükségünk van rád, Warren.

Warren elfordult a Palota csúcsán és tetején megcsillanó napfénytől.

- Gondolkodom rajta, Nővér.

- Csak ennyit kérek, Warren.

A fiú sóhajtva fordult vissza.

- És most? Mit gondolsz, ki lesz az új Prelátus?

A temetési szertartás leírásának tanulmányozása közben megtudták, hogy az új Prelátus megválasztása elég bonyolult dolog. Warren tudott róla; kevesen tudtak annyit a pincékben őrzött könyvekről, mint ő.

Verna megvonta a vállát.

- Ez a poszt hatalmas gyakorlatot és tudást igényel. Vagyis, valamelyik öreg Nővérnek kell lennie. Leoma Marsick lehet pályázó vagy Philippa vagy Dulcinia. Maren Nővér természetesen a legfőbb jelölt. Sok magasan képzett Nővér van; legalább harmincat tudnék mondani, bár kétlem, hogy akár egy tucatnyi van köztük, akik valóban pályázhatnak majd a Prelátus címre.

Szórakozottan megdörzsölte ujjával az orrát.

- Azt hiszem, igazad van - bólintott Warren.

Verna Nővér biztos volt benne, hogy a Nővérek már megkezdtek a helyezkedést, hogy megfelelő pozíciót szerezzenek, ha nem is a ranglétra tetején, de legalább, hogy megválaszthassák saját jelöltjüket. Már is azon fáradoznak, hogy megfelelően helyezkedjenek, csatasorba álljanak mögé, és elkövetnek mindent, hogy megválasszák jelöltjüket, reménykedve, hogy ha az ő kedvencük győz, akkor majd megfelelő pozíciókkal jutalmazza a mögötte állókat. Ahogy szűkült a pályázók száma, a befolyásosabb Nővéreket, akik még nem kötelezték el magukat, valósággal körüldvarolták, amíg fel nem sorakoztak egyik vagy

másik vezető Nővér mögé. Jelentős döntés volt ez, olyan, ami erősen meghatározta a Palota jövőjét az elkövetkezendő pár száz évben. Úgy tűnt, kemény csatára van kilátás.

Verna Nővér felsóhajtott.

- Nem örülök a harcnak, de azt hiszem, hogy a megválasztási eljárásnak nagyon szigorúnak kell lennie, s így a legerősebb Nővér lesz majd végül a Prelátus. Hosszú ideig fog tartani; hónapokra, talán egy évre is Prelátus nélkül maradunk.

- Kit fogsz segíteni, Nővér?

Verna horkanva felnevetett.

- Én? Újra csak a ráncokat látod, Warren! Én vagyok az egyik legfiatalabb Nővér. Nincs befolyásom azok közt, akik számítanak.

- Nos, azt hiszem, hogy jobb, ha megpróbálsz némi befolyást szerezni. - Warren közelebb húzódott, s halkabbra vette hangját, bár senki sem volt körülöttük.

- Emlékszel a Sötétség hat Nővéreire, akik elmenekültek azon a hajón?

Verna rémülten nézett a fiú kék szemeibe.

- Van ennek köze ahhoz, hogy ki lesz a Prelátus?

Warren violaszín csomóba gyűrte hasán díszruháját.

- Ki mondja, hogy csak hatan vannak? Mi lesz, ha van még egy a Palotában? Vagy még egy tucat? Vagy száz? Verna Nővér, te vagy az egyetlen, akiben megbízok, mint a Fény Nővéreben. Tened kell valamit, hogy a Sötétség Nővérei közül egy se lehessen Prelátus.

A Nővér a Palotára pillantott a messzeségben.

- Megmondtam, hogy én vagyok az egyik legfiatalabb Nővér. Az én szavam nem sok vizet zavar, és a többiek úgy tudják, hogy a Sötétség összes Nővére elmenekült.

Warren elfordította a tekintetét, s megpróbálta lesimítani a ruha ráncait. Hirtelen visszafordult, s gyanakodva vonta össze szemöldökét.

- Azt hiszed, igazam van, ugye? Azt hiszed, még vannak Sötétség Nővérei a palotában?

A Nővér szeme találkozott a fiú elszánt tekintetével.

- Amíg nem gondolom át az egészet a lehetőségek birodalmában, nincs okom, hogy ezt higgyem, ezenkívül ez csak egy a sok dolog közül, amit figyelembe kell venni, amikor...

- Ne beszélj nekem félre, ahogy a Nővérek szokták! Ez most fontos.

Verna Nővér felhorkant.

- Te csak egy tanuló vagy, Warren, s egy Fény Nővérevel beszélsz; mutass hát kellő tiszteletet!

- Nem vagyok én tiszteletlen, Nővér. Richard segített rádöbbsen, hogy ki kell állnom magamért, és azért, amiben hiszek. Emellett te vagy az, aki levette a galléromat, és ahogy mondtad, hasonló korúak vagyunk; nem vagy öregebb nálam.

- Te még tanuló vagy, aki...

- Akiről éppen te magad mondtad, hogy nyilvánvalóan a legtöbbet tudja a próféciaíráról. Ebben, Nővér, te vagy az én tanítványom. Elfogadom, hogy nálam nyilvánvalóan többet tudsz jó pár dologról, mint amilyen például a Han használata. Részben azért vetted le a galléromat, mert tudod, hogy rossz dolog valakit rabságban tartani. Becsüllek, mint Nővért, és nagyra tartalak a jó cselekedeteidért, a tudásodért, de nem vagyok többé a Nővérek foglya. A tiszteletemet kiérdemelted, Nővér, de nem a hódolatomat.

Verna hosszú pillanatokig fürkészte a fiú tekintetét.

- Ki sejtette volna, mi van a gallér alatt! - Végül bólintott. - Igazad van, Warren. Azt gyanítom, mások is vannak a Palotában, akik lelküket az Őrzőnek adták.

- Mások? - Warren a Nővér tekintetét kutatta. - Nem Nővéreket mondtál, hanem másokat. Talán csak nem a fiatal varázslókra gondolsz?

- Ilyen gyorsan elfeledted Jedidiaht? - kérdezte Verna.

Warren elsápadt egy kisé.

- Nem, nem feledtem el Jedidiaht.

- Ahogy mondtad, ahol egy van, ott mások is vannak. A Palota fiatalemberei közül néhányan szintén felesküdték az Őrzőnek.

A fiú közelebb húzódott a Nővérehez, ahogy újra megcsomózta ruháját.

- Verna Nővér, most mit csinálunk? Nem engedhetjük, hogy egy Sötétség Nővére legyen a Prelátus, ez katasztrófa volna. Biztosnak kell lennünk, hogy egyikük sem lesz Prelátus!

- És honnan tudjuk majd, hogy felesküdt-e az Őrzőnek? Még rosszabb, mit teszünk ellene? Ők rendelkeznek a Pusztító Mágiával, mi nem. Még ha meg is találjuk őket, nem tehetünk semmit. Mintha megfognánk egy zsákot, és a farkánál fogva egy viperát húznánk ki belőle.

Warren elsápadt.

- Sosem gondoltam rá!

Verna Nővér összecsapta kezeit.

- Gondoljunk ki valamit! Talán a Teremtő segít nekünk.

- Talán megtaláljuk Richardot, megkérjük, hogy jöjjön vissza és segítsen, ahogy segített nekünk a hat Sötétség Nővérevel szemben. Legalább láttuk azt az utolsó hatot. Sosem dugják ide többet a képüket. Richard megtanította őket félni a Teremtőtől, elmenekültek, és többet már nem is jönnek vissza.

- És a Prelátus közben megsebesült, később meg is halt, méghozzá Nathannal együtt - emlékeztette Verna a fiút. - A halál jár annak a férfinak a nyomában.

- Nem azért, mert ő hozza - ellenkezett Warren. - Richard harci mágus, a jóért harcol, azért, hogy segítse az embereket. Ha nem tette volna, ami tett, a Prelátus és Nathan halála csak kezdete lett volna a teljes pusztulásnak.

A Nővér megszorította a fiú karját és lehalkította a hangját.

- Persze, hogy igazad van; mindannyian nagyon bízunk Richardban. De az, hogy szükségünk van rá, és az, hogy megtaláljuk, két különböző dolog. A ráncaim tanúsítják. – Verna Nővér leengedte a kezét. - Nem hiszem, hogy egymáson kívül bárkire is számíthatnánk. Ki kell gondolnunk valamit.

Warren sötét arckifejezéssel méregette a Nővért.

- A próféciaik baljóslatú előjelekről tanúskodnak az új Prelátus beiktatásával kapcsolatban.

A hátuk mögül, Tanimura városából újra körülvette őket a más-más helyekről hallatszó dobok szakadatlan dübörgése; morajló, mély hangú, rendületlen kádencia, mintha csak Verna mellében zakatolt volna. Megfélemlítésnek hatott, s egészen biztos volt benne, hogy annak is szánták.

A dobosok és őreik három nappal a Prelátus halála előtt érkeztek, és hosszú sorban felállították a dobokat a város különböző pontjain. Amióta elkezdtek a lassú, folytonos dobolást, nem álltak meg, se éjjel, se nappal. A férfiak váltották egymást a dobok mögött, így egy percre sem hagyott alább a dobolás.

A dobok mindent átható zaja lassanként beette magát az emberek idegeibe, mindenki ingerlékeny és türelmetlen lett, mintha maga a láthatatlan sötétség kúszna az árnyak mögött, s várná, hogy lecsaphasson. A szokásos kiáltozás, beszélgetés, nevetgélés és zene helyett, a tűnődő hangulatban hátborzongató csönd szolgált háttérül.

A város külső kerületeinek lakói, koldusemberek, akik féltetős kunyhókat emeltek, hogy meglapuljanak bennük, most ahelyett, hogy beszédbe elegyedtek volna egymással, gyűjtögettek, ruhát mostak vagy apró tüzeken vacsorát főztek volna, visszahúzódtak a kalyibák mélyére. A boltosok kiálltak a boltajtókba, vagy kis asztalokról árulták portékáikat, karjuk összefonva, arcukon haragos tekintet. A szekérhúzókat szekerükhöz kötözve mentek a dolguk után. A vásárlók sietve vették meg az árukat, s épp csak futó pillantást vetettek az árukra. A gyermekek kezükkel anyjuk szoknyájába kapaszkodtak, ahogy szemük körül villant. Férfiak, akiket általában kockázni látott vagy más játékokat játszani, a falak mellett osontak.

A távolban, a Próféta Palotájának harangja minden néhány percben megkondult, mint előzőleg egész éjjel, és tette egészen napnyugtáig, hírül adva, hogy a Prelátus halott. A doboknak egyébként semmi közük sem volt a Prelátus halálához: katonák verték őket, bejelentve a császár érkezését.

Verna szeme menet közben találkozott az emberek zavart tekintetével. Megérintette a közeledő, vigasztalást kérő koldusok fejét, s a Teremtő áldását adta rájuk. - Csak királyokra emlékszem - mondta Warrennek -, de nem erre a Birodalmi Rendre. Ki ez a császár?

- A neve Jagang. A Birodalmi Rend tíz, de lehet, hogy tizenöt éve kezdte felfalni a királyságokat, s uralma alatt egyesítette őket. - Warren egyik ujjával dörzsölte elgondolkodva halántékát. - Életem nagy részét tanulással töltöttem a pincében, így nem vagyok biztos minden részletben. De abból, amit tudok, arra következtetek, hogy azért jöttek ily sietve, hogy hatalmuk alá hajtsák az Óvilágot, hogy mindegyik államot a saját uralmuk alatt egyesítsék. A császár eddig még nem okozott bajt. Legalábbis itt, Tanimurában nem. A palotai intrikáktól távol tartja magát, és reméli, hogy mi is távol maradunk az övéitől.

- Miért jön ide?

Warren megvonta a vállát. - Nem tudom. Talán csak azért, hogy meglátogassa birodalmának ezt a részét.

Verna Nővér, miután a Teremtő áldását adta egy sovány asszonyra, megkerült egy friss lótrágyahalmot, majd folytatta útját.

- Bárcsak sietne, és hamar ideérne, hogy ez a pokoli dobolás véget érjen. Már négy napja itt vannak; minden pillanatban megérkezhet.

Warren körülnézett.

- A palotaőrök a Birodalmi Rend emberei. A császár látja el őket, hozzá tartoznak az udvartartásához, mióta a saját emberein kívül más nem viselhet fegyvert. Akárhogy is, beszéltem az egyik őrral, s azt mondta, a dobok csak azt jelzik, hogy jön a császár, nem azt, hogy hamar ide is ér. Azt is mondta, hogy amikor a császár Breastonban járt, a dobok majdnem fél évvel előtte felhangzottak.

- Hat hónap! Azt mondod, ezt a tamtamot kell hallgatnunk fél évig?

Warren felrántotta ruháját, és átlépett egy tócsát.

- Nem feltétlenül. Érkezhet hónapok múlva is, de akár holnap is. Nem köteles bejelenteni, mikor érkezik, csak azt, hogy jönni fog.

Verna Nővér összevonta szemöldökét.

- Nos, ha nem ér ide hamar, a Nővérek dolga lesz, hogy elhallgattassák ezt a pokoli dobpergést.

- Nekem nem volna ellenvetésem. De a császárral, úgy tűnik, finoman kell bánni. Hallottam, hogy akkora sereget gyűjtött, mint soha senki még ezelőtt. - Warren jelentőségteljes pillantást vetett a Nővérré. - Beleértve azt a háborút is, ami elválasztotta az Óvilágot az Újvilágtól.

A Nővér szemei összeszűkültek.

- Miért lenne szüksége ekkora hadseregére, ha már minden királyságot megszerzett? Nekem úgy hangzik, hogy ez csak üres locsogás a katonáktól. A katonák mindig szerettek dicsekedni.

Warren megvonta a vállát.

- Az őrök azt mondták, hogy saját szemükkel látták. Azt is, hogy ha a Birodalmi Rend összegyűlik, ameddig a szem ellát, minden földet be fognak lepni. Mit gondolsz, a Palota mire kell, ha idejön?

- Bahh! A Palotát nem érdekli a politika.

Warren grimaszt vágott.

- Te sosem voltál megfélemlíthető fajta.

- Nekünk az a dolgunk, hogy a Teremtő kívánságait teljesítsük, nem egy császáré, ennyi az egész. A Palota még azután is sokáig állni fog, hogy a császár meghalt.

Néhány percnyi csendes séta után Warren megköszönte a torkát.

- Tudod, Verna, visszatérve arra, amit az előbb mondtál, amikor még csak rövid ideje voltunk itt, és te még novícia voltál... nos, szerelmes voltam beléd.

Verna Nővér hitetlenkedve nézett a fiúra.

- Most gúnyolódsz velem!

- Nem, ez igaz. - A fiú arca elvörösödött. - Úgy éreztem, hogy barna fűrtjeidnél szebbet még sosem láttam. Okosabb voltál, mint a többiek, és biztosan bántál a Hanoddal. Úgy gondoltam, hogy senki sincs itt hozzád hasonló. Meg akartalak kérni, hogy tanulj velem.

- És miért nem tetted?

A fiú vállat vont.

- Mindig olyan magabiztos voltál, bíztál magadban. Én pedig sosem. - Öntudatosan hátrasímitotta fűrtjeit. - Emellett téged Jedidiah érdekelt. Én pedig senki sem voltam hozzá képest. Azt hittem, csak kinevetnél.

Az asszony rádöbbsent, hogy a haját igazgatja, és zavartan leengedte a kezét.

- Nos, talán tényleg megtettem volna.

Megbánta a sértést. - Az emberek oly bohók fiatalon.

Egy fiatalasszony közeledett, csecsemővel a karján, és térdre esett előttük. Verna megállt, és a Teremtő áldását adta rájuk. Ahogy az asszony megköszönte, és elment, Verna Warrenhez fordult.

- Te is elmeheztől volna húsz-egynéhány évre, hogy más helyeken tanulmányozd a könyveket, és annyit öregedj, mint én. Újra egykorúnak látszanánk. Akkor megkérhetnéd, hogy foghasd a kezem..., ahogy szerettem volna akkoriban.

Mindketten arra néztek fel, hogy valaki a nevükön szólítja őket. A Nővér meglátta, ahogy a tébláboló emberek tömegén átvágva egy palotaőr integet, hogy felhívja a figyelmüket.

- Ez nem Kevin Andelmere? - kérdezte.

Warren bólintott. - Nem tudod, miért olyan izgatott?

Andellmír lándzsás átugrott egy kisfiút, és levegőért kapkodva megállt előttük.

- Verna Nővér! Hála az égnek! Végre megtaláltalak! Téged akarnak! A Palotába! Most rögtön!

- Kicsoda? És miért?

A férfi lihegett, és közben beszélni is próbált.

- A Nővérek látni akarnak. Leoma Nővér a fülemnél fogva ráncigált, hogy találjalak meg, és vigyelek vissza. Azt mondta, hogyha késlekedem, akkor azt is megbánom, hogy az anyám megszült. Valami baj történhetett.

- Milyen baj?

Az őr széttárta a kezét.

- Amikor megkérdeztem, olyan tekintettel nézett rám, amivel a Nővérek meg tudják olvasztani az emberek csontjait, és azt mondta: ez a Nővérek dolga, nem az enyém.

Verna Nővér fáradtan felsóhajtott.

- Azt hiszem, jobb, ha visszamegyek veled, mert különben megnyúznak, és zászlóra tűzik a bőröd.

A fiatal katona elfehéredett, mintha hinne neki.

6. fejezet

Philippa Nővér a Kern folyó felett a Halsband szigetre és a Próféták Palotájához vezető íves köhídon állt Dulcinia és Maren társaságában, egy sorban, váll váll mellett, mintha három sólyom lesné az esti vacsorát. Kezüket türelmetlenül a csípőjükre tették. Hátuk mögött a nap árnyékba borította arcukat, de Verna Nővér még ki tudta venni haragos tekintetüket. Mellette Warren jött, míg Andellmír, küldetését teljesítve elinalt egy másik irányba.

Az ősz hajú Dulcinia összeszorított állkapoccsal hajolt előre, ahogy Verna Nővér odaért elé.

- Hol voltál? Mindenkit megváráttál!

A háttérben szóló dobok fojtott dübörgése hallatszott, mintha lassan cseperegne az eső. Verna Nővér kihessegette őket gondolataiból.

- Sétálni voltam, s a Palota jövőjén, a Teremtő munkáján gondolkodtam. Mivel Annalina Prelátus hamvai még ki sem hűltek, nem gondoltam, hogy a hatalomért való marakodás ily hamar megkezdődik.

Dulcinia Nővér még közelebb hajolt, átható kék szemeiben veszélyes fény villant.

- Ne merj tiszteletlen lenni velünk, Verna Nővér, mert hamar újra a novíciák között találd magad. Most, hogy visszahoztad a Palotába az életet, jobb, ha elgondolkozsz azon, hogyan mutasd előljárodinak a megfelelő tiszteletet!

Miután a fenyegetés elhangzott, Dulcinia Nővér háta kiegyenesedett, mintha visszahúzta volna karmait. Nem tűrt semmifajta ellenvetést. Maren Nővér, egy testes nőszemély, favágóhoz hasonlatos izomzattal, s még inkább nyelvezettel, elégedetten mosolygott. Philippa Nővér magas és sötét bőrű asszony volt, kiálló pofacsontja és keskeny állkapcsa egzotikus külsőt kölcsönzött számára. Szemét Verna Nővéren tartotta, s az érdektelenség álarca mögül figyelte.

- Elöljáróim? - mondta Verna Nővér. - A Teremtő szemében mind egyenlőek vagyunk.

- Egyenlőek! - fújtatott Maren Nővér egyet. - Érdekes nézőpont! Ha gyűlést hívunk össze, hogy megtárgyaljuk perlekedő nyelvedet, meglátod majd, milyen egyenlőek vagyunk, s valószínűleg a kórusban találd magad a többi novíciával együtt, csak ez alkalommal nem lesz itt Richard, hogy közbelépjen, és megmentsen!

- Igazán, Maren Nővér? - emelte fel szemöldökét Verna Nővér. - Így állunk! - Warren Verna mögé, a Nővér árnyékába rejtőzött. - Ha jól emlékszem, és javíts ki, ha tévedek, utoljára én mentettelek meg téged. Akkor viszont azt mondtad, a Teremtőhöz imádkoztál, és az megjelent neked, hogy én jobban szolgálنام Őt, ha visszatérnék a Nővérek közé. Most azt mondd, hogy Richard tette. Rosszul emlékeznék?

- Te vonsz kérdőre engem? - Maren Nővér úgy összepréselte kezeit, hogy ujjpercei elfehéredtek. - Már kétszáz évvel a születésem előtt is én büntettem meg a szemtelen novíciákat! Hogy mersz...

- Most két változatban mondtad el ugyanazt az eseményt. Mivel mindkettő nem lehet igaz, ez azt jelenti, hogy az egyik hazugság. Igaz? Úgy tűnik, hazugságon kaptunk, Maren Nővér. Azt hiszem, az emberek közül leginkább neked kellene arra törekedned, hogy ne ess a hazugság bűnébe. A Fény Nővérei nagyon fontosnak tartják a becsületességet, és irtóznak a hazugságtól - sokkal jobban, mint ahogy a tiszteletlenséget utálják. És ha szabad tudnom, milyen büntetést ír elő feljebbvalóm, a

novíciák főnöknője, a hazugságra?

- Ejnye, ejnye! - mondta Dulcinia Nővér önelégült mosollyal. - Milyen bátor! Ha én neked volnék, Verna Nővér, és arra gondolnék, hogyan szálljak versenybe a Prelátus címért, ahogy láthatóan te teszed, inkább kiverném ezt a merész gondolatot a fejemből. Ha Leoma Nővér megelégedi, annyi sem marad majd belőled, hogy belevájj a fogát.

Verna Nővér viszonzotta az mosolyt.

- Tehát Dulcinia Nővér, Leoma Nővér mögé állsz? Vagy csak megpróbálsz eltávolítani az utadból, mert te akarod elfoglalni a helyét?

Philippa Nővér csendes, parancsoló hangon közbeszólt.

- Elég! Sokkal fontosabb dolgunk van. Hagyjuk abba a színlelést, és térjünk vissza a választási eljárásra.

Verna Nővér a csipőjére tette a kezét.

- És miféle színjáték lenne az?

Philippa Nővér kecsesen a Palota felé fordult, egyszerű, de elegáns ruhája hátralibbent.

- Kövess minket, Verna Nővér. Már elég sokáig késlekedtünk miattad. Te vagy az utolsó, és később majd foglalkozhatunk az ügyeinkkel. Majd egy másik alkalommal foglalkozunk a tiszteletlenségeddel.

A másik két Nővér melléje zárkózott, ahogy átseper a hídon. Verna Nővér és Warren kérdő pillantást váltottak, majd utánuk indultak.

Warren lelassította lépteit, hogy a három Nővér vagy tucatnyi lépéssel előttük járjon. Szemöldökét ráncolva húzódott közelebb Vernához, annyira, hogy a többiek ne hallhassák, amit mond.

- Verna Nővér, néha azt hiszem, te még a falba is bele tudnál kötni. Az elmúlt húsz évben olyan békés volt itt az élet, hogy teljesen elfelejtettem, milyen bajokat tud a te éles nyelved okozni! Miért vagy ilyen? Élvezed, hogy olyan port kavarsz, ami nem vezet jóra?

A fiú elfordította szemét a Nővér összevont szemöldöke láttán, majd témát váltott.

- Mit gondolsz, mit csinálnak ezek hárman együtt? Azt hittem, ellenségek.

Verna Nővér a három Nővérről pillantott, hogy megbizonyosodjék, nem hallják-e őket.

- Azt mondják, ha az ellenség hátába kést akarsz vágni, előbb közel kell kerülnöd hozzá.

A Palota szívében a nagy teremhez vezető vastag diófa ajtó előtt a három Nővér olyan hirtelen állt meg, hogy Verna és Warren majdnem a sarkukra lépett. Azok hárman megfordultak. Philippa Nővér egyik kezének ujjával megérintette Warren arcát, és egy lépéssnyire hátraszorította.

Hosszú, kecses ujját a fiú arcához emelte, egyujjnyira az orrától, s hűvös tekintettel ránézett.

- Ez a Nővérek dolga. - A fiú fedetlen nyakára nézett. - És bárki is lesz a Prelátus, beiktatása után vissza kell vened a Rada'Hant, ha a Próféták Palotájába valaha is vissza akarsz térni. Nem tűrünk olyan fiúkat, akiket nem lehet megfelelően kordában tartani.

Verna Nővér láthatatlanul megtámasztotta a fiú hátát a kezével, hogy visszatartsa a meghátrálástól.

- A Fény Nővéreinek engedélyével én vettem le a gallért. Az engedély a Palota részéről jött, s nem lehet visszavonni.

Philippa Nővér sötét pillantást vetett rá. - Ezt a dolgot később, megfelelő időben tárgyaljuk meg majd.

- Fejezzük be végre! - mondta Dulcinia Nővér. - Most sokkal fontosabb dolgaink vannak!

Philippa Nővér bólintott. - Gyere velünk, Verna Nővér!

Warren összegörnyedve, kissé elveszten álldogált, miközben az egyik Nővér Hanjával kinyitotta a nehéz ajtót, s beengedte a másik hármat. Verna Nővér, mivel nem akart megbüntetett kutyakölyök módjára utánuk kullogni, megszorította lépteit, hogy felzárkózzon melléjük. Dulcinia Nővér hangosan fújtatott. Maren Nővér a rá jellemző pillantásai egyikét vetette rá, melyet a szerencsétlen novíciák már jól ismertek, de hangosan nem ellenkezett. Philippa a lehető leghaloványabban mosolygott. Aki nézte őket, azt hihette, hogy az ő parancsára sétálhat mellettük Verna Nővér.

Az alacsony mennyezet belső szélénél aranyozott, csavarodott tölgylevelekkel díszített oszlopfőjű fehér oszlopok közé értek, ahol Leoma Nővér várta őket. Háttal állt nekik. Körülbelül olyan magas volt, mint Verna Nővér, fehér hajzuhataga, melyet egy szál aranyszínű szalag tartott össze, a háta közepéig ért. Sima, barna ruhát viselt, mely egyujjnyira söpörte a padlót.

Emögött a nagyterem egy hatalmas kamarába nyílt, melyre felmagasodó boltos mennyezet borult. Mozaikablakos felső balkonja színes fényekkel világította meg a bordázott kupolát, melynek falát a Nővérek festett képe borította, régi stílusú ruhákban vettek körül egy fénylő alakot, mely a Teremtőt jelképezte. Az alak kiterjesztette karjait, s úgy tűnt, szeretetét szórja a Nővérekre, akik mindegyike ugyanígy, szeretettel nyújtotta feléje a karjait.

A kétsoros balkonok díszes kőkorlátjánál álltak a Nővérek és a novíciák, mindegyikük lesütött szemmel várakozott. A kifényesített, kőkockás padlón körben mindenhol Nővérek álltak. Verna észrevette, hogy főképp idősebb és magasabb rangú Nővérek voltak. Helyenként köhögés visszhangzott a hatalmas teremben, de senki sem beszélt.

A terem közepén a Teremtőt jelképező alak alatt egyszerű, derékig érő, fehér oszlop fürdött keskeny fénypásmában. A fénynek nem volt látható forrása. A Nővérek köre messzire állt az oszloptól, és világának homályos leplétől, a lehető legtöbb helyet hagyva, mintha csak a fény tényleg az volna, aminek Verna Nővér gyanította. Egy kis tárgy, nem tudta megmondani, mi, foglalt helyet a lapos oszloptetőn.

- Végre! Örülök, hogy csatlakoztok hozzánk, Nővérek! - fordult meg Leoma Nővér.

- Ez az, amire gondoltok? - kérdezte Verna Nővér.

Halvány mosoly derítette fel Leoma Nővér ráncait.

- Ha arra gondolsz, hogy ez egy fényháló, akkor igen. Megkockáztatom, hogy felünknek sincs meg a Tehetsége, vagy ereje, hogy megfonjon egy ilyet. Elégge érdekes, nem gondold?

Verna Nővér odapillantott. Megpróbált rájönni, mi is lehet az az oszlop tetején.

- Sosem láttam még ilyen talapzatot. Még itt, a Palotában sem. Mi ez? Honnét került ide?

Philippa Nővér a terem közepén álló fehér oszlopra bámult. Kötekedő viselkedése eltűnt.

- Amikor visszatértünk a temetésről, itt várt ránk!

Verna Nővér visszapillantott a talapzatra.

- Mi van a tetején?

Leoma Nővér összecsapta a kezeit.

- Ez a Prelátus gyűrűje. A hivatali gyűrűje!

- A Prelátus hivatali gyűrűje! A Teremtő szerelmére, mit keres ez itt?

Philippa Nővér felvonta a szemöldökét.

- Tényleg, mit keres itt?

Verna Nővér épp csak egy szemernyi nyugtalanságot fedezett fel a fekete szemekben. - Nos, mi is...

- Menj oda, és vedd fel! - utasította Dulcinia Nővér. - Természetesen nem hiszem, hogy sikerülni fog - morogta az orra alá.

- Nem tudjuk, mit keres ez itt - tűnődött Leoma Nővér, hangja valahogy sokkal ismerősebben, Nővérhez jobban illő hangon zengett.

- Amikor visszatértünk, itt volt. Megpróbáltuk megvizsgálni, de nem tudunk közelébe jutni. A pajzs sajátságos természetét ismerve gondoltuk, hogy mielőtt megnézzük, bölcs lenne megtalálni közülünk azt a valakit, aki közel férközhet hozzá, és talán rájön a céljára. Mindannyian megpróbáltunk közeledni, de egyikünk sem tudott odamenni. Te vagy az utolsó, aki megpróbálhatja.

Verna Nővér felhúzta sálját.

- Mi történik, ha közeledni próbálsz?

Dulcinia Nővér és Maren Nővér elnézett mellette. Philippa állta Verna Nővér tekintetét.

- Nem túl kellemes. Egyáltalán nem kellemes.

Vernát ez nem lepte meg. Azon csodálkozott csak, hogy senki sem sérült meg.

- Bűnös viselkedésre vall, ha egy fénypajzs meggyullad, és hagyjátok, hogy valaki ártatlan belesétáljon!

- Tekintve, hogy hol van, nem valószínű - mondta Leoma Nővér. - A takarítók találtak rá. Volt annyi eszük, hogy távol maradjanak tőle.

Nyilvánvalónak tűnt a furcsa esemény során, hogy a Nővérek egyike sem tudott közel jutni a gyűrűhöz, bár Verna Nővér biztosra vette, megpróbálták. Jelentős képességre vallana, ha egyikük be tudná mutatni, hogy egyedül is megvan az ereje visszahozni a Prelátus gyűrűjét.

Leoma Nővére pillantott. - Megpróbáltátok feloszlatni a hálót, és megtörni a pajzsot?

Leoma Nővér a fejét rázta.

- Úgy döntöttünk, hogy először mindegyikünk megkapja az esélyt, azon gondolat alapján, hogy a kulcs valamelyik Nővér személyében rejlik. Nem tudjuk, mi a lehetséges célja, de ha igaz, és ez egy védőpajzs, akkor feloszlatni és szétörni erejét, egyet jelentene azzal, hogy azt is leromboljuk, amit véd. Te vagy az egyetlen, aki még nem próbálta meg. - Fáradtan sóhajtott. - Még Simona Nővért is felhoztuk.

Verna Nővér leengedte hangját a hirtelen csöndben. - Jobban van?

Leoma Nővér a Teremtő festett képére bámult. - Még mindig hangokat hall, és múlt éjjel, amikor mi a hegyen voltunk, újabb örült álma volt.

- Menj oda, és hozd el onnét, hogy visszatérhessünk a választási eljáráshoz! - mondta Dulcinia Nővér. Tiltó pillantást vetett Philippára és Leomára, mintha azt mondaná, hogy most már elég a locsogásból. Philippa Nővér kifejezéstelen arccal és válasz nélkül vette tudomásul a szótlan feddést. Maren Nővér türelmetlenül a finom sugárra tekintett, amely alatt vágyuk tárgya feküdt.

Leoma Nővér bütykös kezével a fehér oszlop felé intett.

- Verna, kedves, hozd ide a gyűrűt, ha tudod. Vissza kell térnünk a Palota ügyeihez. Ha nem tudod, akkor erőnket összekapcsolva kell majd megtörnünk a pajzsot, és visszazerezni a Prelátus gyűrűjét. Menj, gyermekem!

Verna Nővér mély lélegzetet vett, s úgy döntött, hogy nem tesz megjegyzést a „gyermekem” megszólításra, amit egy másik Nővértől sérelmezett. Inkább keresztülsietett a hatalmas, síri csendbe burkolódzó termen. A fényezett padlón kopogó és visszhangzó léptei mellett a dobok halk, távoli pergése hallatszott.

Leoma idősebb volt, gondolta, és bizonyos mértékben tiszteletre méltó. Felnézett a balkonra, és meglátta a barátait, Amelia Nővért, Phoebét és Janetet, akik halványan mosolyogtak rá. Verna Nővér összepréselte a száját, és odalépdelt.

Elképzelné sem tudta, mi történik majd a veszélyes fénypajzs alatt. Valami nagyon furcsát érzett. Lélegzete felgyorsult a gondolatra, hogy ez talán a Sötétség Nővéreinek műve. Egyikük talán öhozzá kötötte a kulcsot, azt gyanítva, hogy túl sokat tud. Lépései egy kissé lelassultak. Ha ez igaz, és ez valamiféle gonosz trükk, hogy őt megsemmisítse, bizony nagyon könnyen elhamvadhat egy hangnyi figyelmeztetés nélkül.

Csak a léptek zaja kopogott a fülében, amikor megérezte a háló külső szálait. Láttá, ahogy az aranygyűrű megvillan. Az izmai megfeszültek, valami kellemetlent várt, amit a többiek már nyilvánvalóan éreztek, de csak meleget érzett, mint a nyári napsütés. Lassan, lépésenként közeledett hozzá, de a meleg nem lett erősebb.

Néhányan a meglepetéstől tátott szájjal bámultak rá, ebből tudta meg, hogy ilyen közel még egyikük sem jutott. Azt is tudta, ez nem jelenti azt, hogy az egész utat meg tudja majd tenni, vagy el tud menekülni. A finom, fehér fényen keresztül még látta a hátul álló Nővéreket, szemük elkerekedett, ahogy nézték, hogy mit csinál. Hirtelen, mintha csak egy álom ködös fényén át látná, egyszer csak a talapzat előtt állt. A pajzs közepén sugárzó fény elég éles lett, hogy meglássa a pajzsos túliak arcát.

A Prelátus aranygyűrűje egy összehajtott pergamendarabon feküdt, amit vörös viasszal zártak le, és beleütötték a gyűrű pecsétjét. Az írás részben látható volt a gyűrű alatt. Félrehúzva a gyűrűt, egyik ujjával megfordította a pergament, hogy elolvashassa.

Ha élve akarod elhagyni e hálót, húzd a gyűrűt a bal kezed gyűrűsujjára, csókold meg, majd törd fel a pecsétet, és olvasd fel a benne álló szöveget a többi Nővértől - állt benne, és az aláírás helyén Annalina Aldurren Prelátus állt.

Verna Nővér az írásra meredt. Úgy tűnt, az is visszanéz rá, és várakozik. Nem tudta, mit tegyen. Nagyon is jól ismerte a Prelátus írását, de rájött, hogy ez csapda is lehet. Ha ez a Sötétség Nővéreinek csapdája, különösen olyasvalakié, akinek jó a drámai érzéke, az instrukció betartása halálos is lehet. Ha nem, akkor pedig a figyelmen kívül hagyása lesz az. Egy pillanatra

megmerevedett, megpróbálta mérlegelni a lehetőségeit. Semmi jobb nem jutott eszébe.

Verna Nővér odanyúlt és felvette a gyűrűt. A háttérben állók sötétjéből meglepett sóhajok szakadtak fel. Ujjai köré fogta a gyűrűt, megnézte rajta a napfény díszét és a viselettől elkopott részeit. Meleg volt, mintha csak belülről melegítené valami. Úgy nézett ki, mint a Prelátus gyűrűje, és a gyomrában egy érzés azt súgta, hogy az is. Újra rápillantott a pergamenen álló szövegre.

Ha élve akarod elhagyni e hálót, húzd a gyűrűt a bal kezéd gyűrűsujjára, csókold meg, majd törd fel a pecsétet, és olvasd fel a benne álló szöveget a többi Nővéreknek.

Annalina Aldurren Prelátus

Verna Nővér alig kapott levegőt, ahogy a gyűrűt bal kezének középső ujjára csúsztatta. Az ujjaihoz illesztette a kezét, és megsókolta a gyűrűt, miközben néma imát mondott a Teremtőhöz útmutatásért és erőért imádkozva. Összerezte, amikor a felette lévő Teremtő figurája felcsillant, s ragyogó fénypátszma öntötte el a Nővér alakját. A levegő vibrálni kezdett körülötte. Rövid, szaggatott kiáltások és sikolyok szakadtak fel a teremben körös-körül álló Nővérek közül, de a fényben nem láthatta őket tisztán.

Verna remegő ujjával felemelte a pergament. A levegő erősebben morajlott. El akart menekülni, de helyett feltörte a pecsétet. A Teremtő képéről sugárzó fénynyaláb vakító csillogássá erősödött.

Verna kinyitotta a pergament, és felnézett, bár nem látta a körülötte lévő arcokat.

- Halál terhe mellett utasításom van, hogy felolvassam e levelet.

Senki sem csapott zajt, tehát lenézett az egyenletesen papírra vetett szövegre.

- *Tudjátok, mindazok, akik összegyűltek, és akik nincsenek itt, utolsó akaratomat.*

Verna Nővér szünetet tartott, és nyelt egyet, amíg a Nővérek ziháltak.

- *Embert próbáló idöket élünk, és a Palota rosszul teszi, ha elnyújtja a velem folytatott harcot. Nem engedem meg! Élve prelátusi kiváltsággal, melyet a palotai kánon rögzít, megnevezem az utódomat. Elöttetek áll, és hivatali gyűrűjét viseli. Az a Nővér a Prelátus, aki ezt a levelet felolvassa nektek. A Fény Nővérei pedig engedelmeskednek neki. Mindannyian.*

A varázslat, melyet a gyűrűn hagytam, magának a Teremtőnek a segítségével és vezetésével jött létre. Parancsomnak csak saját felelősségekre szegüljetez ellen!

Kötelességez az új Prelátust szolgálnotok és a Próféták Palotáját védenetek, ez minden. A Világosság fényeskedjék nektez, és vezessen titeket mindig!

Saját kezűleg, mielőtt elhagynom az életet, és megtérek a Teremtő gyengéd kebelére,

Annalina Aldurren Prelátus

A fénynyaláb, ami körülvette Verna Nővért, hatalmas csattanással széthullott.

Verna Sauventreen kezében tartotta a levelet, s leengedve karját, felnézett a döbbsent arcokra. A hatalmas terem halk suttogással telt meg, ahogy a Fény Nővérei kezdtek letérdelni öltö, és meghajtották fejüket új Prelátusuk öltö.

- Ez nem lehet igaz! - suttogta magában.

Ahogy végigsuhant a fényes padlón, kiejtette a levelet a kezéből. A Nővérek figyelmesen utánasiettek és felvették, majd öz maguk is elolvasták Annalina Aldurren Prelátus utolsó szavait.

A négy Nővér felállt, ahogy közeledett feléjük. Maren Nővér finom, vörössesszöke haja hamuszürke arc fölé borult. Dulcinia kék szemei elkerekedtek és arca kipirult. Philippa Nővér általában nyugodt arckifejezése most a megdöbbsenés arcképe volt.

Leoma barázdált arcát kedveskedő mosoly öntötte el. - Tanácsra és útmutatásra lesz szükséged, Verna Nő... Prelátus. - Mosolya eltorzult egy kicsit, ahogy akaratlanul is nyelt egyet. Akármilyen tanácsra lesz szükséged, mi itt leszünk a közeledben. Kérlek, tekints minket tanácsadóidnak. Szolgálunk téged...

- Köszönöm! - rebegte Verna gyenge hangon, s továbbment. Úgy tűnt, mintha lábai töle függetlenül mozognának.

Warren odakint várt rá. A Nővér becsukta az ajtókat, és csak bámult a fiatal, szöke üstökű varázslóra. Warren letérdelt, és mélyen meghajolt öltö.

- Prelátus! - bámult fel rá vigyorogva. - Az ajtónál hallgatóztam - magyarázta.

- Ne hívj Prelátusnak! - Verna hangja saját maga számára is ismeretlennek tűnt.

- Miért nem? Már az vagy! - A fiú vigyora szélesebb lett. - Ez...

A Nővér megfordult, és el akart sietni, de agya újra működni kezdett.

- Gyere velem!

- Hová megyünk?

Verna számára tette az ujját, és a vállán keresztül vetett haragos pillantással bírta a fiút hallgatásra. Warren megpróbált sietni, hogy utolérje. Mire mellé ért, megnyújtotta lépteit, hogy lépést tarthasson vele, miközben a Nővér kisietett a Próféták Palotájából. Valahányszor megpróbált megszólalni, Verna a számára tette az ujját. Warren felsőhajtott, ruhájának ujjait keresztbe fonta, s maga elé nézve gyalogolt a Nővér mellett.

A Palotán kívül lévő novíciák és varázslónövendékek, meghallva, hogy a harangzúgás hírül adja az új Prelátus megválasztását, meglátták a gyűrűt, és meghajoltak. Verna előre nézett, miközben elhaladt öltö. A Kern folyó hídjának örei is meghajoltak öltö.

Verna a folyón túlra kerülve leereszkedett a partra, és lesietett a víz mellett vezető útra. Warren sietett, hogy lépést tartson vele. Verna Nővér elhaladt az apró, most éppen üresen álló dokkok mellett. A hajók most úton voltak, a halászok éppen ekkor dobták ki hálóikat s kotróhálóikat, miközben lassan felfelé úsztak a folyón. Hamarosan visszatérnek, hogy eladják a halat a város piacán.

A Próféták Palotája feletti víziutak föltö, egy elhagyott, sík földdarabon, mely közel esett a kiálló sziklához, ami körül csobogott és kavargott a víz, Verna Nővér végre megállt. Dühös tekintetével a kavargó vízbe bámulva, a csípőjére tette a kezét.

- Esküszöm, ha az a feleszű vénasszony nem lenne halott, én magam fojtanám meg ezzel a két kezemmel.

- Miről beszélsz? - kérdezte Warren.

- A Prelátusról. Ha nem lenne már a Teremtő keze között, én raknám a nyakára a kezemet.

Warren kuncogott.

- Az lenne az igazi látvány, Prelátus!

- Ne hívj annak!

Warren összeráncolta a szemöldökét.

- De most már az vagy. Prelátus.

A Nővér megragadta a fiú mindkét vállán a ruhát.

- Warren, segítened kell! Ki kell rángatnod ebből a csávából!

- Micsoda! De hisz ez csodálatos! Verna, most már te vagy a Prelátus!

- Nem. Az nem lehet! Warren, te ismersz minden könyvet a pincében, tanulmányoztad a Palota törvényeit, találnod kell valamit, hogy kirángass ebből! Kell, hogy legyen megoldás! Bármit találhatsz a könyvekben, ami megakadályozza ezt.

- Megakadályozza? Ez aztán csodálatos! Bevégeztetett. És emellett, ez a legjobb dolog, ami történhetett. - A fiú oldalt hajtotta a fejét. - Miért hoztál ide?

Verna elengedte a fiú ruháját.

- Warren, gondolkodj! Miért ölték meg a Prelátust?

- Ulicia Nővér ölte meg, a Sötétség Nővéreinek egyike. Azért halt meg, mert a gonosz ellen küzdött.

- Nem, Warren, azt mondtam, gondolkodj! Azért ölték meg, mert egy nap a hivatali szobájában azt mondta, hogy tud a Sötétség Nővéreiről. Ulicia az egyik segítője volt, és meghallotta, ahogy a Prelátus elmondta, mit tud. - Közelebb húzódott a fiúhoz. - Biztos voltam benne, hogy a szoba védve van, de akkor nem jutott eszembe, hogy a Sötétség Nővérei képesek használni a Pusstító Mágiát. Ulicia a pajzson keresztül meghallotta ezt, s visszajött, hogy megölje a Prelátust. Itt kinn láthatjuk, ha bárki közel jön, hiszen nincs egyetlen sarok sem, hogy elrejtőzzék. - A bugyborékoló víz felé biccentett. - És a víz elrejtje a hangunkat.

Warren idegesen körülpillantott.

- Értem, mire gondolsz. De, Prelátus, a víz bármilyen messze elviheti a hangunkat.

- Azt mondtam, ne hívj így! Ha halkan beszélünk, a városi jövés-menés és a víz elfedheti a hangunkat. A Palotában nem kockáztathatjuk meg, hogy ilyesmiről beszéljünk. Ha ilyesmiről kell beszélgetnünk, mindig ki kell mennünk majd a földekre, ahol megláthatjuk, ha bárki közel jön. Most pedig szükségem lesz rád, hogy megszabadulhassak a prelátusi poszttól.

Warren elkéseredetten felsóhajtott.

- Ne mondd ezt! Megvan hozzá a képzettséged, talán képzetesebb vagy, mint bárki a Nővérek közt, ráadásul a tudás mellett a Prelátusnak kivételes erővel is rendelkeznie kell. - A fiú elfordította tekintetét a Nővér összevont szemöldöke láttán. - Nekem kevés jogom van a pincében lévő dolgokhoz. Csak a jelentéseket olvasom. - Pillantása visszatért Vernára. - Amikor elkaptad Richardot, a másik két Nővér meghalt, és így erőiket rád testálták. Három Nővér ereje, Hanja van meg benned.

- Warren, ennyi nem elég!

Warren előrehajolt.

- Ahogy mondtam, nekem nincs korlátlan hozzáférésem a könyvekhez. De ismerem a feltételeket. Nincs semmi, ami megfosztana téged ettől; minden feltételt teljesítesz. Ugrálnod kellene a boldogságtól, hogy Prelátus lehetsz. Ez a legjobb, ami csak történhetett!

Verna felsóhajtott.

- A galléroddal együtt a józan eszedet is elvesztetted? Miféle okom lenne arra, hogy Prelátus akarjak lenni?

- Most már felvehetjük a harcot a Sötétség Nővéreire ellen - mosolygott Warren. - Neked pedig megvan a lehetőség, hogy megparancsold, amit meg kell tenni. - Kék szemei villogtak. - Ahogy mondtam, ez a legjobb dolog, ami történhetett! A Nővér felkapta a kezét.

- Warren, azzal, hogy én vagyok a Prelátus, a lehető legrosszabb történt meg. A Prelátus kötelessége legalább olyan kínzó, mint a gallér, amitől oly nagy örömmel szabadultál meg.

Warren összeráncolta szemöldökét. - Hogy érted ezt?

Verna hátrasímitotta barna fűreit.

- Warren, a Prelátus a kötelességeinek rabja. Gyakran láttad te Annalina Prelátust? Nem. És miért nem? Mert az irodájában volt, s ellenőrizte a Próféta Palotájának adminisztrációját. Ezer dolga volt, ezer kérdés, ami a figyelmére tartott igényt, Nővérek és fiatal emberek százait kellett ellenőriznie, Nathan állandó dilemmája mellett. Nem tudod, miféle bajokat okozhatott volna az az ember. Állandó ellenőrzés alatt kellett tartani.

A Prelátus sosem ejthet szert arra, hogy csak úgy meglátogasson egy Nővért, vagy egy fiatal embert, mert rögtön pánikba esnének, mit tettek rosszul, mit mondtak róluk a Prelátusnak. A Prelátus sosem beszél hétköznapi dolgokról, mert minden egyes szava minden esetben hátsó értelmet hordoz. Nem azért, mert így akarja - egyszerűen azért, mert pozíciója elsőprős fensőbbiséggel bír, és erről senki sem feledkezhet meg.

Valahányszor elfeledkezik erről, és megkockáztatja, hogy kimeneküljön ebből, azonnal hivatalának pompájával és külsőségeivel veszik őt körül. Ha az ebédlőbe megy megenni a vacsoráját, senkinek sincs mersze beszélgetésbe elegyedni vele. Mindenki csendben ül, és őt nézi, reménykedve, hogy a Prelátus nem néz az ő irányába, és ami még rosszabb: nem kéri meg, hogy üljön az asztalához.

Warren elszontyolodott egy kicsit.

- Sosem gondoltam erre.

- Ha a Sötétség Nővéreivel kapcsolatos gyanúid beigazolódnak, és én nem állítom, hogy ezek egészen biztosan valóságosak és megalapozottak, akkor prelátusi voltom bizonyosan megakadályoz majd abban, hogy felderítsem, kik azok.

- Annalina Prelátust sem akadályozta.

- Honnan tudod? Talán ha nem lett volna Prelátus, már évszázadokkal ezelőtt felfedezte volna, és tehetett volna valamit ellene. Kiirhatta volna őket, hogy ne gyilkolhassák a fiúkat, ne lopják el Hanjukat, s így hatalmat nyerjenek. Mivel Prelátus volt, felfedezése túl későn történt, és csak a halált hozta rá.

- De talán félük a tudásodat, és valahogyan felfedik magukat!

- Ha a Sötétség Nővérei itt vannak a palotában, akkor tudják, hogy belekeveredtem az elmenekült hat Nővér ügyébe. Bármilyen, boldogok lesznek, ha megtudják, hogy én vagyok a Prelátus, mert így megköthetik a kezem, és eltávolíthatnak az útból.

Warren ujját az ajkára tette.

- De némi segítségre szükséged lesz, ha Prelátus leszel.

- Ez csak akadály lesz a Sötétség Nővéreinek megfékezésében. Warren, segítened kell! Ismered a könyveket; biztosan van valami, ami kihúzhat a csávából.

- Prelátus...

- Ne hívj annak!

Warren zavartan fel vihogott. - De hát az vagy! Nem hívhatlak másnak!

Verna felsóhajtott.

- A Prelátus, Annalina Prelátus arra kérte a barátait, hogy Ann-nek szólítsák. Mivel én vagyok most a Prelátus, kérlek, szólíts Vernának.

Warren elgondolkodva ráncolta szemöldökét. - Nos... azt hiszem, mi barátok vagyunk.

- Warren, többek vagyunk, mint barátok; te vagy az egyetlen, akiben bízhatok. Nincs senki más.

A fiú biccentett.

- Akkor legyen... Verna! - Lebiggyesztette a száját gondolkodás közben. - Verna, igazad van: ismerem a könyveket, ismerem a kívánságokat, és te mindegyiknek megfelelsz. Fiatal vagy Prelátusnak, de csak esetlegesen; a törvény nem tiltja a fiatalságot. S ami még több, neked három Nővér Hanja jutott. Nincs Nővér, egyetlen Fény Nővére sem, aki felérne veled. Ez már önmagában több, mint a tudás: hatalom, a Han feletti hatalom, a Prelátus egyedüli követelménye.

- Warren, valaminek lennie kell! Gondolkodj!

A fiú kék szemeiben sajnálat és szomorúság tükröződött.

- Verna, ismerem a könyveket. Világosan beszélnek. Ha már egyszer hivatalosan kineveztetett, kifejezetten megtiltják a Prelátusnak, hogy elhagyja hivatalát. Csak a halálában adhatja át a címét. Mivel Annalina Aldurren nem tér vissza már az életbe, és így nem nyerheti vissza hivatalát, nincs mód arra, hogy visszalépjen vagy lemondjon. Te vagy a Prelátus!

Verna sem talált megoldást. Csapdába esett.

- Ez az asszony, mióta az eszemet tudom, az egész életemet megkeserítette. Ő hangolta hozzám azt a varázslatot, tudom, hogy ő tette! Ő lökött bele ebbe a csávába! Bárcsak kitekerhetném a nyakát!

Warren gyengéden a karjára tette a kezét.

- Verna, megengednéd bármikor is, hogy egy Sötétség Nővére legyen a Prelátus?

- Persze, hogy nem!

- Gondolod, hogy Ann megtette volna?

- Nem, de nem értem...

- Verna, azt mondd, csak énbennem bízatsz. Gondolj Annre. Ő is csapdában volt. Nem hagyhatta, hogy bármelyikük is Prelátus lehessen! Haldoklott. Ez volt az egyetlen dolog, amit tehetett. Senki másban nem bízott, csak benned.

Verna tekintete a fiú szemébe mélyedt, miközben Warren szavai a gondolataiban visszhangzottak, majd egy sima, fekete sziklára rogyott. Kezébe temette arcát.

- Drága Teremtő! - suttozta. - Ilyen önző lennék?

Warren leült mellé. - Önző? Néha konok vagy, de sosem önző.

- Ó, Warren, olyan magányos lehetett! Legalább Nathan vele volt... a végén.

Warren bólintott. Egy pillanat múlva rápillantott Vernára. - Nagy bajban vagyunk, ugye, Verna?

- Az egész Palota benne van nyakig, Warren, s mindezt szépen és elegánsan egy aranygyűrűbe csomagolták.

7. fejezet

Richard eltakarta a száját, miközben ásított. Olyan fáradt volt az előző éjjeli, de még inkább az elmúlt kétheti virrasztástól, a mriswithekkel folytatott harcról nem is szólva, hogy még egyik lábát a másik elé rakni is nehezezőre esett. A város kanyargó utcáin járva a szagok néhány lépésenként változtak a büztől a kellemes illatig. A férfi a falak mellett surrant a Sanderholt asszony által megadott irányba, közben igyekezett mindenki elkerülni a találkozást. Remélte, hogy nem tévedt el.

Egész életében mindig tudta, hogy éppen hol van, s hogyan jut el oda, ahová igyekezett. Ez becsületbeli ügy volt egy erdei vezető részéről, de mivel Richardnak most nem voltak jelzőfái, tájékozódási pontjai, bocsánatos bűnnek vélte, ha egy ilyen nagy városban eltéved. Emellett nem volt többé erdei vezető, s nem is számított rá, hogy bármikor is megint az lehet.

Tudta, merre van a Nap, s bár az utcák, épületek mindent elkövettek, hogy hemzsegő főutcaikkal, sötét fasoraikkal és az ősi, ablaktalan, sehová sem vezető épületeik közötti keskeny, kanyargós mellékutcaik mentén épült bérkaszányaikkal félrevezessék, délkelet attól még délkelet maradt. A magasabb épületek szolgáltak most jelzésül, a méltóságteljes faóriások vagy kiemelkedő tereppontok helyett, és megpróbált nem törődni a zavaró tényezővel, az utcákkal, melyeknek irányát követnie kellett.

Richard átfurakodott az embertömegben, keresztülvágta magát a rongyos ruhájú, szárított gyökerekkel, galambhússal, hallal és angolnával teli kosarakat cipelő utcai árusokon, keresztül a szekereket toló, éneklő hangon kiabáló szénégetőkön, az élénkvrös és sárga libériás sajtárusokon, hentesboltokon, ahol vasszegekről disznó-, birka- és szarvastemek lógtak. Elsétált a finom szöveteket kínáló árusok mellett, átvágta magát a kenyeret, édes tésztát és süteményt, szárnyasokat, fűszereket, magvas zacskókat, boros- és söröshordókat áruló boltosok közt, akik még ezernyi más árut is kipakoltak kirakatukba vagy a boltok előtti asztalokra, s átnyomakodott az árukat mustráló, csevegő és az árak miatt sopánkodó emberek között, mire rádöbrent, hogy a gyomrát maró remegés arra figyelmezteti: követik.

Hirtelen teljesen öntudatára ébredt, megfordult, és arcok tömegét látta maga előtt, de egyiket sem ismerte. Fekete köpenyét ráhúzta kardjára, hogy ne hívja fel magára a figyelmet. Legalábbis a mindenhol jelenlévő katonák nem szenteltek rá különösebb figyelmet, bár néhány d'harai felnézett, amikor elment mellettük, mintha csak megéreznének valamit, de nem tudták a forrását. Richard meggyorsította lépteit.

Az érzés nagyon gyenge volt, azt hitte, talán az őt követők nincsenek elég messze, hogy lássák. De akkor honnan fogja tudni, hogy ki az? Bármelyik arc lehet a látottak közül. A háztetőkre nézett, de nem látott senkit, aki követné, ehelyett ellenőrizte a Nap irányát, ami útján segítette.

Egy saroképület mellett állt meg, s csendben szemlélte az utcán jövő-menő embereket, nézte, ki figyelheti. Igyekezett kiszűrni bárkit, aki feltűnő, szokatlan kinézetű lehet, de nem talált semmi riasztót.

- Mézessüteményt, uram?

Richard megfordulva egy kislányt látott, óriási kabátban, egy reszketeg kisasztal mögött. Tíz-tizenkét évesnek gondolta, de ebben nem volt különösebb gyakorlata.

- Tessék?

A kislány végigmutatott kezével a süteményeken.

- Mézessüteményt? Nagymami csinálja őket. Igazán nagyon finomak, mondhatom, és csak egy dénárba kerülnek. Nem akar egyet, uram? Nem fogja megbánni!

A kislány mögött a földön egy testes öregasszony feküdt szakadozott takaróba csavarva, egy hóval belepett padon. A kislány Richardra vigyorgott. Richard csak félmosollyal válaszolt, ahogy újra próbára tette belső érzékét, megpróbálta megtudni, mit is érez, milyen természetű fenyegetésre figyelmezteti. A kislány és az öregasszony várakozóan mosolygott.

Richard felnézett az utcára, és hosszú, a könnyű szélben párázó lélegzettel keresgélni kezdett a zsebében. Nem evett túl sokat az elmúlt két hétben, Ayndiril felé tartó sietős útja közben, és még mindig gyenge volt. Minden pénze egy ezüst- és egy aranypénz volt a Próféták Palotájából. Az Inkvizítorok Palotájában hagyta a csomagjait, melyben szintén volt pár dénár.

- Nem vagyok úr - mondta, miközben az ezüst kivételével minden pénzét visszatette a zsebébe.

A kislány, Richard kardjára mutatva így szólt.

- Ilyen kardja biztosan csak egy úrnak lehet. Az öregasszony abbahagyta a mosolygást. Szemei a kardra tapadtak, és a lábára állt.

Richard sebtében ráhúzta köpenyét a markolatra, és az ezüst-arany hüvelyre, majd odaadta a kislánynak az érmét. Az rábámult a kezében tartott pénzdarábra.

- Nincs elég apróm, hogy felváltsak ilyen nagy pénzt, uram. A Teremtő a tanúm, azt sem tudom, mennyit kell visszaadni. Sosem kaptam még ezüstpénzt.

- Már mondtam, hogy nem vagyok nemes - mosolygott Richard, miközben a kislány felnézett.

- A nevem Richard. Mondd csak, mért nem tartod meg a visszajárót, s ha majd újra erre járok, akkor megint adhatsz egy mézessüteményt, amíg el nem fogy az ezüstpénz.

- Ó, uram... akarom mondani, Richard, köszönöm.

A kislány ragyogó arccal adta oda az ezüstöt a nagymamájának. Az öregasszony kritikus szemmel végigmustrálta az ezüstöt, csak forgatta tenyerében.

- Még sosem láttam ilyen jeleket. Bizonyosan hosszú útról érkezel.

Az öregasszony nem tudhatta, honnét származik a pénzdaráb; az elmúlt háromezer évben az Óvilág és az Újvilág elszigetelődött egymástól.

- Így igaz. Az ezüst viszont eléggé ezüst.

Az öregasszony az időtől fakókékek szemekkel nézett fel rá. - Vett vagy adott, uram? - Majd Richard kérdő tekintetét látva, a kezével mutatta:

- Mármint a kard, jó uram? Elvetted, vagy neked adták?

Richard állta a tekintetét, legalábbis amíg megértette a kérdést. A Keresőt mindig egy varázsló nevezte ki, de mióta Zedd sok éve Középföldre menekült, a kard egyfajta jutalom volt azok között, akik kiérdemelték, vagy éppen el tudták lopni. A hamis Keresők gyalázatos hírnevet adtak az Igazság Kardjának, s többé nem bíztak benne az emberek. Bitorlói saját, önző céljaikra használták a kard varázserejét, s nem azok szándékai szerint, akik varázserejüket a kardba szőtték. Évtizedek óta Richard volt az első, akit varázsló nevezett ki az Igazság Keresőjének. Richard megértette a mágiáját, a vele járó rettenetes hatalmat és felelősséget. Igazi Kereső volt.

- Az Első Rend Varázslója adta nekem. Kineveztek - mondta vésztjósloán.

Az öregasszony összehúzta csontos mellén a takarót. - Egy Kereső! - suttogetta fogai hasadékein keresztül. - A szellemek legyenek áldva! Egy igazi Kereső!

A kislány, nem értve az beszélgetést, rábámult a nagyanyja kezében tartott érmére, s odaadta Richardnak a legnagyobb süteményt az asztalról. Az mosolyogva fogadta el.

Az öregasszony áthajolt az asztalon, s halk hangon így szólt. - Jöttél, hogy megszabadíts a vérszopóktól?

- Valami olyasmi. - Beleharapott a mézessüteménybe. Újra rámosolygott a kislányra.

- Tényleg olyan finom, amint ígérted.

A kislány elvigyorodott.

- Mondtam! Nagyi csinálja a legfinomabb mézessüteményt a Szónok utcában!

Szónok utca. Legalább a helyes utcát megtalálta. Át a Szónok utcai piacon, ahogy Sanderholt asszony mondta. Rágás közben rákacsintott a kislányra.

- Miféle vérszopóktól? - kérdezte az öregasszonytól.

- A fiam - kezdte az öregasszony, miközben a szemével intett a kislánynak -, és e gyermek anyja, elhagytak minket, hogy a Palotához közel maradjunk, s várjuk az ígért aranyat. Megmondtam, hogy dolgozzanak, de azt mondják, öreg vagyok már, és bolond, s hogy többet kapnak majd, mint amit valaha is kereshetnek, ha megvárják azt, ami az ígéret szerint jár nekik.

- Honnan tudják, hogy jár nekik?

Az öregasszony vállat vont.

- Mert a Palotából valaki ezt mondta. Azt mondta, jogosultak rá. Azt mondta, mindenki jogosult rá. Néhányan, mint azok ketten, elhitték; ez is jellemző a fiam lustaságára. A fiatalok nagyon lusták manapság. Csak ülnek és várnak, hogy az ölükbe

hulljon a pénz, hogy valaki a gondjukat viselje, ahelyett, hogy eltartanák magukat! Azon marakodnak, kinek jusson először az aranyból. Néhányat a gyengék és öregek közül meg is öltek a verekedések közben.

Eközben meg kevesebb a munka, az árak meg felszöknek. Még kenyérre is alig jut. - Az anyóka arcán keserű kifejezés jelent meg. - Mindez amiatt az ostoba aranyláz miatt! A fiamnak volt munkája, Chalmernél, a péknél, de most az aranyra gondol a munka helyett, és ez a gyermek egyre éhesebb.

- Szeme sarkából a kislányra pillantott, s kedvesen mosolygott. - Habár ő is dolgozik. Segít a süteménysütésben, így legalább magunkat elláthatjuk. Nem engedem, hogy az utcán kóboroljon, mint a legtöbb gyerek manapság.

Újra komor arccal nézett fel.

- Ők a vérszopók: akik elveszik azt a keveset, amit keresünk, vagy saját kezünkkel megmunkálunk, annak ígéretével, hogy nemsokára visszaadják, s azt várják, hogy hálásak legyünk nekik kedvességükért. Nekik, akik a jó embereket lustaságra kárhoztatják, s úgy uralkodnak rajtuk, mintha birkákat hajtánának; ők, akik elvették a szabadságunkat és a lehetőségeinket. Még egy ilyen ostoba öregasszony is tudja, hogy a lusta ember nem gondol másra, csak magára! Nem tudom, mivé lesz így a világ!

Mikor végre kifogyott a lélegzetből, Richard az anyóka kezében tartott pénzdarab felé intett, és közben lenyelt egy nagy falat mézessüteményt. Jó volt, bár nem is törődött az ízével. És nem csillapította a gyomrát szorító érzést sem. Nem ugyanaz volt, mint amikor a mriswithet megérezte; inkább, mintha mindig követnék, mintha egy szem mindig rajta nyugodna, és nyakának apró pihéi felálltak. Ezt érezte: valaki nézi őt, valaki nézi és követi. Megnézte az arcokat, de úgy tűnt, senki sem törődik vele.

Kezeiről lenyalta a mézet, s átvágott az utcán, megkerülte a lóhúzza szekereket és társzekereket, át a dolgukra siető emberek tömegén. Néha olyan érzés volt, mint ár ellen úszni. A zaj, a szegecsek kattogása, a patkódobogás, az áruk zaja a társzekerekben, a tengelyek recsegése, a beomló hó roppanása, az árusok kiabálása, a házalók ordibálása és a beszélgetések zümmögése, némelyek éneklő, némelyek csevegő hangon olyan nyelveken, amit nem értett, elbátortalanította. Richard a fák csendjéhez szokott, ahol a lombok között kúszó szél vagy a sziklákon csobogó patak vize volt a legerősebb zaj, amit hallott. Bár gyakran járt Szarvasföld városában, az épp csak egy kis település volt, s nem is volt hasonlítható ezekhez a hatalmas városokhoz. Hiába, sok minden történt azóta, hogy elment hazulról.

Richardnak hiányoztak a fák. Kahlan megígérte neki, hogy egy nap visszatérnek majd az erdőbe, látogatóba. Mosolygott magában a gondolatra, hogy milyen szép helyekre viszi el majd a lányt - a magaslesekhez, a vízeséshez, a rejtett hegyi ösvényekhez. Még inkább mosolygott a gondolatra, hogy mennyire meg lesz majd döbbenve a gyönyörű táj láttán, s milyen boldogok is lesznek együtt. Elvigyorodott a lány különleges mosolyának emlékére, amit csak ő láthatott, senki más.

Kahlant sokkal jobban hiányolta, mint a fát. Olyan hamar el akart jutni hozzá, ahogy csak lehetett. Olyan hamar, ahogy csak tud, de először Aydindrilben volt egy kis dolga.

A kiáltások zajára felnézett, és rájött, hogy álmódzás közben nem is figyelt oda, merre megy: éppen egy hadoszlop útjába került. A parancsnok erősen káromkodott, ahogy hirtelen megállásra kényszerítette az embereit.

- Vak vagy? Miféle bolond gyalogol egy hadoszlop vagy a lovasok patája alá?

Richard körülpillantott. Az emberek mindenfelé szétspricceltek a katonák előtt, s úgy tűnt, életükben sem gondoltak még arra, hogy az utca közepén közlekedjenek. Úgy viselkedtek, mintha a katonák nem is léteznének. Úgy tettek, mintha láthatatlanokká akarnának válni. Richard felbámult az emberre, aki rákiáltott, s maga is arra gondolt, nem válhatna-e láthatatlanná, mielőtt zúr lesz, és valaki megsérül, de a Varázslók Második Szabálya jutott az eszébe: a legnagyobb baj mindig a legjobb akaratból származik. Megtanulta, ha az ember belebonyolódik a varázslásba, a végeredmény mindig katasztrófális. A mágia veszélyes dolog, s óvatosan kell bánni vele. Gyorsan eldöntötte, hogy egy egyszerű bocsánatkérés okosabb lesz, és hasznosabb is.

- Bocsánat! Azt hiszem, nem néztem, merre megyek. Bocsáss meg, uram!

Nem jutott eszébe, látott-e valaha ilyen katonákat, mindegyik lovon ült, pontos, pedáns rendben. Mindegyik zordon arcú katona páncélja villogott a napfényben. Vakítóan ragyogó páncélzatuk, kardjaik, késeik és lándzsáik csillogtak a napfényben. Mindegyik lovas makulátlan karmazsinszín köpenyt viselt, mely rálógott lovaik horpaszára. Richardnak olybá tündek, mintha díszszemlére mennének egy nagy király elébe.

A férfi, aki rákiáltott, csillogó, vörös lószórdíszes sisak mögül bámult rá. Erőtéljes szürke heréltje gyeplőjét könnyen tartotta páncélkesztyűs kezében, ahogy előrehajolt.

- El az utunkból, feleszű, vagy letaposunk és véged!

Richard felismerte a férfi tájszólását; ugyanolyan volt, mint Adieé. Nem tudta, Adie honnan származik, de ezek az emberek ugyanonnan jöttek.

Richard vállat vont, és visszalépett.

- Azt mondtam, bocsáss meg! Nem tudtam, hogy ilyen sürgős a dolgotok.

- Az Őrző elleni harc mindig sürgős dolog!

Richard még egy lépést hátrált.

- Ezt nem vitatom! Biztos vagyok benne, hogy most is egy sarokban remeg ökelme, s várja, hogy felleljétek, okosabb tehát, ha utatokra mentek!

A férfi fekete szeme jegesen csillogott. Richard próbálta leplezni, hogy összerendezte. Azt kívánta, bárcsak képes lenne feket tenni a nyelvére. Úgy gondolta, ez valahogy a testméretéből adódik. Sose szerette a harcot. Ahogy felnőtt, mások célpontja lett, akik rajta próbálták bizonyítani erejüket. Mielőtt megkapta az Igazság Kardját, ami megtanította, hogy néha el kell engednie azelőtt mindig erősen visszafogott haragját, megtanulta, hogy a mosolyt és a humort használja kihívott ellenfelei érzéseinek megnyugtatóására, és lefegyverezze azokat, akik csak verekedni akartak. Richard ismerte saját erejét, de ez a bizonyosság jókedvet kölcsönzött neki, s viselkedése néha nyegleségbe csapott át. Néha úgy tűnt, mintha nem tehetne róla; a szája könnyebben eljárt, minthogy átgondolta volna.

- Éles a nyelved! Talán már téged is megrontott az Őrző?

- Biztosítalak, uram, te és én ugyanazon ellenség ellen küzdünk.

- A Őrző zsoldosai szemtelenség mögé rejtőznek!

Miközben Richard arra gondolt, nem kellene belekeverednie semmibe, és gyorsan el kellene tűnnie, a férfi leugrott lováról.

Ugyanakkor erős kezek ragadták meg. Két hatalmas ember emelte meg vállainál fogva.

- Menj utadra, fickó! - mondta egyikük a jobb vállánál álló a lovasnak. - Ez nem a te dolgod! - Richard megpróbálta megfordítani fejét, de csak a d'hariaiak barna egyenruháját látta azokon, akik hátulról tartották.

A katona épp csak leszállt a kengyelből, és máris megdermedt.

- Ugyanazon oldalon állunk, bátya, de ezt a fickót most ki kell kérdeznünk és némi tiszteletre tanítanunk. Mi...

- Azt mondtam, menj utadra!

Richard kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. A jobbán álló, erős páncélzatú d'hariai azonnal fellebbentette magáról a vastag, sötétbarna gyapjúköpenyt. Ahogy erős kezét Richard szájára szorította, a férfinak feltűnt egy aranyszínű fémkarperec pontosan a férfi könyöke felett, borotvaéles nyúlványai csillogtak a napfényben. A karperecek halálos fegyvernek számítottak a közelharcban. Richard majdnem lenyelte a nyelvét ijedében.

A legtöbb d'hariai nagy termetű volt, de ez a kettő túltett az átlagon. Ráadásul nemcsak egyszerűen d'hariai katonák voltak; Richard már látta őket, s a könyök feletti karperecüket is. Darken Rahl személyes testőrei voltak. Darken Rahl majdnem mindig tartott maga mellett két ilyen férfit.

A két férfi könnyen markában tartotta Richardot, olyan védtelen volt, mint egy marionettbábu. Ayndirilbe tartó útja közben szinte alig evett, és keveset aludt, hogy hamarabb megtalálja Kahlant. A mriswithekkel csak néhány órája folytatott harc majd minden erejét felemésztette, de félelme még tartogatott egy kevés erőt az izmaiban. Ezek ellen azonban nem volt elég.

A lovas megint átlendítette lábát, s félig leszállt a lóról.

- Azt mondtam, ez a mienk! Ki akarjuk kérdezni! Ha az Őrzőt szolgálja, be fogja vallani.

A Richard baljánál álló d'hariai vészajtósló hangon felmordult.

- Gyere csak ide, letépek a fejed, és az lesz a labda a pólóhoz. Már régóta keressük ezt a fickót, és most már a mienk! Ha végeztünk vele, akkor majd kikérdezheted a hulláját, ha akarod.

A férfi, félig leszállva lováról, megint megállt s mereven nézett a d'hariaiakra.

- Azt mondtam, testvér, ugyanazon oldalon szolgálunk. Mindannyian az Őrző gonoszsága ellen harcolunk! Nincs szükség arra, hogy összeverekedjünk!

- A kardoddal vitatkozz, ha akarsz! Ha nem, takarodj!

A közel kétszáz lovas érzelmeit, különösen félelmet nem mutatva bámult a két d'hairaira. Végül is csak két d'hariai volt -nem különösebb kihívás, a méreteik ellenére sem. Legalábbis egy bolond így hinné. Richard mindenhol a városban látott d'hariai csapatokat. Lehetséges, hogy a baj első jelére megjelenének.

A lovas nem törődött különösebben a d'hariaikkal.

- Csak ketten vagytok, bátya! Nincsenek túl jó esélyeitek.

A Richard balján álló rávillantotta szemét a kétszáz lovasra, megfordította fejét és köpött egyet. - Igazad van, piperkőc! Egan félre is fog állni, hogy javítsa az esélyeinket, amíg végzek veled és a többi maskarába bújt piperkőccel. De biztos lehetsz benne, „bátya”, hogy ha a lábaid megérintik a földet, szavamra, te halsz meg legelőször.

A karmazsinköpenyes, fényes páncélú férfi jeges tekintettel, egy pillanatra végigmérte a kettőt, majd idegen nyelven szitkozódva visszazöttyent nyergébe.

- Fontosabb dolgaink is vannak. Ez csak rabolja az időnket! A tiétek!

Karja meglendült, s a lovas hadoszlop elvágtatott az utcán, alig kerülve el Richardot és két fogvatartóját. Richard megpróbálta, de nem sikerült kiszabadulnia, azok ketten túl erősen tartották, s nem tudta kihúzni kardját, miközben cipelték. A háztetőket nézte, de semmi mást nem látott.

Mindenki, aki az útjukba került, kerülte pillantásukat, nem akartak bajba keveredni. Ahogy a két hatalmas d'hariai elcipelte Richardot az utca közepéről, a népek úgy szóródtak szét újtukból, mintha csak valami halálos kórt terjesztenének. Richard tompa, dühös kiáltásai elvesztek a város zajában. Minden erejével próbálta, de nem tudta elérni fegyverét. Csizmái csak súrolták a havat, lábai hiába kerestek talajt.

Richard küzdött, de mielőtt kigondolta volna, mit tegyen, az örök betuszkolták egy szűk, sötét mellékutcába egy kocsmá és egy másik spalettás épület közé. A mellékutca mélyén, a homályos árnyak között négy sötét, csuklyás figura várta őket.

A két hatalmas d'hariai finoman a földre tette Richardot. Ahogy lába földet ért, kezei megtalálták kardja markolatát. A két férfi szétvetette lábát, s karját a háta mögé téve pihenőállást vett fel. A mellékutca árnyában négy csuklyás alak igyekezett felé.

Richard inkább a menekülés, mint a harc mellett döntött, nem húzta ki kardját, ehelyett oldalra vetődött. Végighengeredett a hóban, s a talpra ugrott. Hátát a hideg téglafalnak vetette. Zihálva maga köré tekerte a mriswithköpenyt. A köpeny egy pillanat alatt átvette a fal színét, és Richard eltűnt.

Könnyű dolog lett volna a köpeny oltalma alatt kicsúszni a kezükből. Jobb eltűnni, mint harcolni. Amíg csak tudta, visszatartotta lélegzetét.

Azok négyen továbbmentek, sötét köpenyük szelnyílt, ahogy a fénybe értek. Sötét bőr fedte alakjukat tetőtől talpig, a d'hariai egyenruha színében. A holdsarló és csúcsai között egy csillag díszlett a mindegyik nő hasát fedő bőrpáncélon.

A sárga csillag és a félhold egy villanásnyira megvilágította Richard agyát. Túl sokszor tűnt ez az embléma az arcába, saját véréből lucskosan. Egy pillanatra önkéntelenül is habozott, sem kardját nem rántotta ki, sem levegőt nem vett. Egy rémülettel teli pillanattal csak az általa túl jól ismert jelképet látta.

Mord-Sithek!

Az élükön lévő nő hátradobta csuklyáját, s hátraengedte hosszú szőke haját, melyet egyszerű vastag zsinór tartott össze. Kék szeme a falat kutatta, ami előtt Richard állt.

- Rahl Nagyúr? Rahl Nagyúr, hol...

Richard hunyorgott.

- Cara?

Ahogy abbahagyta a koncentrációt, s köpenye visszanyerte fekete színét, a nő szeme megtalálta, de abban a pillanatban rájuk zuhant az ég.

Ordítva, szárnycsattogva, agyarvicsorítva Gratch zuhant a földre. A két férfi azonnal a kardjához csapott, de nem voltak olyan gyorsak, mint a Mord-Sithek. Mielőtt a két férfi előránthatta volna kardját, a nők már a kezükben tartották Agieljüket. Bár egy Agiel nem tűnt többnek egy vékony, vörös bőrpalcánál, Richard tudta, hogy félelmetes erejű fegyver. Elég sokat kínozták vele őt is.

Richard a gár elé vetette magát, s a távolabbi fal felé tuszkolta, mielőtt a két férfi és a négy nő elérhette volna. Gratch boldogságában fel sem vette a fenyegető veszélyt.

- Állj! Mindenki állj! - A hat ember és gár hirtelen megmerevedett kiáltásának hangjára. Richard nem tudta, ki lenne a győztes, de nem is akarta megtudni. Elkapta a pillanatot, mielőtt újra harcolni kezdenének és Gratch elé perdült. Háttal a gárnak mindkét oldalra kinyújtotta a karját.

- Gratch a jó barátom. Csak meg akar védeni! Maradjatok, ahol vagytok, nem bánt titeket!

Gratch szőrös karja Richard dereka köré fonódott, és mellkasának, gyomrának vastag, rózsaszín bőrre szorította. A mellékutca visszhangozni kezdett morgásától, mely egyszerre volt rajongó, és emellett a veszélyes személyek elleni fenyegetésként is szolgált.

- Rahl Nagyúr! - mondta Cara kedves hangon, ahogy két embere eltette kardját. - Mi is azért vagyunk, hogy megvédjünk!

Richard meglazította Gratch szorítását. - Rendben, Gratch. Ismerem őket! Jól tetted, amit kértem, de most már minden rendben. Nyugodj meg!

Gratch eleresztett egy morgást, amely a falakon úgy visszhangzott, mintha egy szűk, sötét kanyonban lettek volna. Richard tudta, hogy ez az elégedettség jele.

Azt mondta Gratchnek, hogy kövesse őt, akár magasan a levegőből is, vagy egyik háztetőről a másikra szállva, de maradjon látótávolságon kívül, amíg nincs baj. Gratch igazán jó munkát végzett; Richard nem látta őt, amíg támadóira nem vetette magát.

- Cara, te mit csinálsz itt?

Cara tisztelettel megérintette Richard karját, s láthatólag meglepődött, hogy szilárdnak érzi. Vállához ért az ujjával, és vigyorogni kezdett.

- Még maga Darken Rahl sem tudott láthatatlanná válni. Tudott parancsolni a szörnyeknek, de nem tudott láthatatlanná lenni.

- Nem parancsolok Gratchnek; ő a barátom. És nem válok igazán... Cara, mit keresel te itt?

A nő elpirult a kérdésre.

- Téged védelek!

Richard a két férfira mutatott.

- És ők? Azt mondták, meg fognak ölni!

A két férfi úgy állt, mint aki földbe gyökerezett.

- Rahl Nagyúr! - mondta egyikük. - Inkább meghalunk, de nem engedjük, hogy téged egy karcolás is érjen!

- Majdnem utolértünk már, mikor belebotlottál azokba a lovas maskarákba - mondta Cara. - Azt mondtam Egannek és Ulicnak, hogy verekedés nélkül hozzanak ki onnét, úgy, hogy ne essék bajod. Ha azok azt hiszik, megmentünk téged, megpróbáltak volna megölni. Nem akartuk kockáztatni az életed.

Richard a két hatalmas, szőke hajú férfira nézett. A sötét bőrszíjak, mellvérték és övek második bőrként borultak a férfiak izmainak domborodó kontúrjára. A mellvérték középpontjába bevésve egy R betű látszott, s mögötte két keresztezett kard. Egyikük, Richard nem tudta, Egan-e vagy Ulic, megerősítette, amit Cara mondott. Mivel Cara és egy másik Mord-Sith segítette őt D'Harában két héttel ezelőtt, lehetővé téve, hogy legyőzze Darken Rahl, hajlott rá, hogy higgyen neki.

Richard nem ellenkezett, mikor Cara közölte vele, hogy kiszabadultak szabályaik béklyóiból, és immár felszabadulva úgy döntöttek, Richard testőrei lesznek, s akár az életük árán is megvédik őt. Úgy tűnt, semmi sem ingathatja meg elhatározásukat.

Az egyik nő figyelmeztetően szólt, és intett fejével az út felé. Az emberek lelassították lépteiket, ahogy elmentek előttük, benéztek, megbámulták őket. A két férfi metsző pillantása, ahogy megfordultak, meggyorsította a bámészkodók lépteit, és elfordította pillantásukat.

Cara megragadta Richard karját a könyöke fölött. - Itt még nem elég biztonságos. Jöjj velünk, Rahl Nagyúr!

Meg sem várva válaszát, a mellékutca háterének árnyékába tuszkolta Richardot. Richard kezével biztosította Gratchet, hogy ne aggódjon, nem esik baja. Cara felemelte az egyik laza zsalugáter alját, s előreengedte Richardot a nyíláshoz. Az ablak, ahol bementek, volt az egyetlen nyílás a szobában. Egyetlen berendezése mindössze az asztal volt, három gyertyával, néhány lócával és egy székkal. Oldalt nagy halomban feküdt a felszerelésük.

Gratchnek is sikerült összehúzni a szárnyait, és benyomakodnia. Közel állt Richardhoz, csendben nézegette a többieket. Azok, amikor megtudták, hogy a szörny Richard barátja, érdektelennek mutatkoztak a tény iránt, hogy egy hatalmas gár szemez velük néhány láb közről.

- Cara, mi a csodát csináltok ti itt?

A lány összevonta szemöldökét, mintha ostobának érezné a kérdést.

- Már mondtam, hogy meg akarunk védeni! - Hamiskás mosoly jelent meg szája sarkában. - Úgy tűnik, pont időben érkezünk. Rahl Nagyúr éppen most adta a fejét a mágiára a mágia ellen, olyan feladatra, mely jobban illik hozzá! Most engedd át nekünk, uram, hogy fegyverrel küzdjünk a fegyver ellen!

A másik három nő felé nyújtotta karját. - Nem volt időnk a bemutatkozásra a Palotában. Ezek Agiel-Nővéreim: Hally, Berdine és Raina.

Richard figyelmesen megnézte arcukat a pislákoló gyertyafényben. A nagy sietségben csak Cara arcát ismerte meg; ő volt az, akivel beszélt, s akinek kést tartott a torkához, amíg a lány meg nem győzte, hogy az igazat mondja. Carához hasonlóan Hally is szőke volt, kék szemű és magas. Berdine és Raina kicsit alacsonyabbak voltak. A kék szemű Berdine laza copfba fogott, hullámos barna hajjal, és Raina fekete szemekkel és hajjal úgy tűnt, épp az ő lelkét vizsgálják, az erő, a gyengeség és a jellem árnyalatait keresve - sajátos, átható vizsgálódás volt ez, amely csakis a Mord-Sithekre jellemző. Raina fekete szemei valahogy még metszőbbé tették a fájdalmas ítélezést.

Richard bátran állta tekintetüket.

- Azok közt voltak, akik engem védtek a Népek Palotájában?

A Mord-Sithek biccantettek.

- Akkor örök hálára köteleztetek. És mi van a többiekkel?

- A többiek a Népek Palotájában maradtak, ha visszatérnél, mielőtt megtalálnánk - mondta Cara. - Trimack főparancsnok ragaszkodott hozzá, hogy Ulic és Egan is jöjjön, mivel ők Rahl Nagyúr személyes testőrei közé tartoztak. Egy órával utánad hagytuk el a Palotát. - Csodálkozva csóválta a fejét. - Nem vessegettük az időnket, s mégis majdnem egy nap előnnyel értél ide.

Richard megigazította kardövét.

- Siettem.

Cara megvonta vállát.

- Te vagy a Rahl Nagyúr. Semmilyen tettet nem lephet meg bennünket.

Richard szerint nagyon is meglepettnék tűnt, mikor láthatatlanná válni látta őt, de nem mondta ki, inkább újra megfőkezte éles nyelvét.

Cara körülnézett a homályos, poros szobában.

- Központnak akartuk ezt használni, amíg keresünk téged. Csak rövid időt töltöttünk itt. Azért ezt választottuk, mert közel van a d'harai főhadiszálláshoz.

- Nekem azt mondták, egy hatalmas épületben vannak a piac mellett.

- Ott vannak - mondta Hally. - Ellenőriztem.

Richard kutatva nézte a lány szúrós kék szemét.

- Éppen útban voltam, amikor rám találtatok. Azt hiszem, jó lesz, ha velem tartotok.

Meglazította a mriswith köpenyt, s megvakarta a tarkóját. - Hogy találtatok meg egy ekkora városban?

A két férfi érzéketlenül állt, felvont szemöldökkel pillantottak a nőkre.

- Te vagy a Rahl Nagyúr - mondta Cara, nyilvánvalóan azt gondolva, ez elég magyarázat.

Richard csípőre tette a kezét.

- Tehát?

- A kötelék! - mondta Berdine. Zavartnak látszott Richard arcának mozdulatlan kifejezésén. - Mindannyiunkat kötelék tart Rahl Nagyúr mellett.

- Nem értem, hogy ez mit jelent! Mi köze ennek ahhoz, hogy megtaláltatok?

A nők meglepett pillantásokat váltottak. Cara oldalra hajtotta fejét.

- Te Rahl Nagyúr vagy, D'Hara ura. Mi d'haraiak vagyunk! Hogyhogy nem érted?

Richard hátrasímitotta haját homlokából, s elkeseredetten felsóhajtott. - Én Nyugatföldön nevelkedtem, D'Harától két Határ választott el. Sosem tudtam semmit D'Haráról, még kevesebbet Darken Rahlról, amíg a Határok le nem omlottak. Néhány hónappal ezelőttig azt sem tudtam, hogy Darken Rahl az apám! - Elfordította szemét a meglepett pillantásoktól. - Megerőszkolta az anyámat, aki Nyugatföldre menekült, mielőtt megszülettem, mielőtt a Határokat felállították. Darken Rahl azt sem tudta, hogy létezem, és hogy a fia vagyok, amíg meg nem halt. Nem tudom, mit tesz Rahl Atyának lenni!

A két férfi mozdulatlan maradt, nem mutatott érzelmeket. A négy Mord-Sith hosszú pillanatig bámulta őt, a gyertya fénye szemük sarkában világított, s úgy tűnt, megint a lelkét vizsgálják. Richard nem tudta, nem bánják-e most már, hogy hűséget fogadtak neki.

Richard kellemetlenül érezte magát, hogy éppen olyanok kutató tekintete előtt fedte fel családfáját, akiket alig ismer.

- Még mindig nem mondtátok, hogyan találtatok meg.

Berdine hátratolta köpenyét, és rádobta a holmijukra, közben Cara kezeit Richard vállára téve lenyomta egy székbe. A szék laza eresztékei meglóduhtak súlya alatt, s nem volt biztos benne, hogy kibírja, de végül mégiscsak megtartotta. A lány felpillantott a két férfira.

- Talán te jobban el tudod magyarázni neki a köteléket, mióta erősebben érzed, igaz Ulic?

Ulic megemelkedett.

- Hol kezdjem?

Cara éppen szólni akart, de Richard félbeszakította. - Fontos dolgom van, s nincs túl sok időm. Szorítkozz a fontos dolgokra! Beszélj nekem erről a kötelékről!

Ulic bólintott.

- Azt mondom, amire tanítottak.

Richard a lóca felé intett, és mutatta Ulicnak, hogy üljön le. Kényelmetlennek érezte, hogy egy hegyként fölé magasló férfi álljon előtte, talpig fegyverben. Vállán át hátrapillantva látta, hogy Gratch elégedetten nyalja a bundáját, de villogó szemét a többiekre tartja. Richard meggyőzően mosolygott. Gratch körül még sosem volt ennyi ember, és Richard azt akarta jól érezze magát, mert tervei voltak még ezzel kapcsolatban. A gár arca mosolyba torzult, de füleit figyelőn emelte fel. Richard tudni akarta, mennyit ért meg ebből Gratch.

Ulic felhúzta övét, és leült.

- Egyszer régen...

- Milyen régen? - kérdezte Richard.

Ulic hozzádörgölte hüvelykjét kése csontnyeléhez, mintha megfontolná a kérdést. Mély hangja szinte még a gyertyafényt is megrezgette.

- Régen... a d'harai birodalom kezdetén. Azt hiszem, néhány ezer éve.

- Tehát mi történt az idők kezdetén?

- Nos, a kötelék eredete ekkorra tehető. Kezdetben az első Rahl Atya azért terjesztette ki hatalmát, varázserejét az egyszerű d'harai emberekre, hogy megvédje őket.

Richard felemelte szemöldökét.

- Úgy érted, hogy uralkodják fölöttetek.

Ulic megrázta fejét.

- Szerződés volt. Rahl Háza - megérintette a mellvértjére vésett R betűt - lett a mágia, a d'harai emberek pedig az acél. Mi megvédjük őt, és ő cserébe megvéd minket. Kötelék él közöttünk.

- Miért lenne szüksége a varázslónak az acél védelmére? A varázslóknak ott a varázserő.

Ulic bőr egyenruhája megroppant, ahogy rákönyökölt térdére, és nekiveselkedett a kijózanító kérdésnek.

- Neked is van varázserőd. Megvédett-e téged mindig? Nem lehetsz mindig éber, nem láthatod mindig, ki áll mögötted, s nem használhatod elég gyorsan, ha túlerő van. Még a varázsserejük is meghalnak, ha valaki elvágja a torkukat. Szükséged van ránk!

Richard megadta magát. - Tehát mi köze e köteléknek hozzám?

- Nos, a varázserő köti a d'haraiakat Rahl Atyához. Ha Rahl Atya meghal, a kötelék átszáll az örökösére. - Ulic vállat vont. - A kötelék e lánc varázsa. Minden d'harai érzi. Születésünktől fogva érezzük. Rahl Atyát e kötelékről ismerjük fel. Ha Rahl Atya közel van, megérezzük a jelenlétét. Így találtunk meg téged is. Ha elég közel vagyunk, megérezzük téged.

Richard megragadta a szék karját, ahogy közelhajolt.

- Azt akarod mondani, hogy minden d'harai érez engem, és tudja, hol vagyok?

- Nem. Ennél többről van szó. - Ulic a bőrvért alá dugta ujját, s megvakarta vállát, miközben gondolkodni próbált, hogyan magyarázza el a dolgot.

Berdine a lócára helyezte lábát, Ulic mellé, és könyökére hajolva sietett segítségére. Tömött, barna hajzuhataga vállára lógott.

- Tudod, először is, fel kell ismernünk az új Rahl Atyát. Ezen azt értem, hogy fel kell ismernünk őt, és egy formális rituáléban el kell fogadnunk az ő törvényeit. Ez a szerződés nem hétköznapi a ceremónia tekintetében, de sokkal több a megértés és a beleegyezés tekintetében, amit irántad érzünk. Nem kedvünk szerint kell beleegyeznünk: a múltban, legalábbis részünkről, semmiképp sem történhetett ilyesmi, de a beleegyezés hallgatólagos volt.

- Úgy érted, hogy hinne kell?

Mindegyik rámeredő arc felragyogott.

- Igen! Ez a legjobb kifejezés rá - mondta Egan. - Ha már egyszer belenyugodtunk az ő uralmába, hinnünk kell benne: amíg Rahl Atya él, hozzá vagyunk kötve. Ha meghal, az új Rahl Nagyúr veszi át a helyét, és őhozzá köt a szerződés. Legalábbis így működik. Ezúttal valami nincs rendben, és Darken Rahl, vagy a lelke valahogyan ebben a világban hagyta lelkének darabját.

Richard felegyenesedett a székben.

- Az ájtáró. Az Élet Kertjében fekvő Orden Szelencéi ájtárók az Alvilág felé, és az egyik nyitva maradt. Mikor két hete visszajöttem, bezártam, hogy visszaküldjem Darken Rahl-t az Alvilágba.

Ulic izmai megfeszültek, ahogy tenyerét dörzsölte.

- Amikor Darken Rahl a tél elején meghalt, és te beszédet tartottál a Palota előtti téren, sok d'harai azt hitte, hogy te leszel az új Rahl Nagyúr. Néhányan nem hitték. Néhányan pedig, lojalitásból, kitartottak a Darken Rahl-nak tett esküjük mellett. Emiatt maradhatott nyitva az ájtáró, amiről beszéltél. Ilyesmi sosem történt még azelőtt, legalábbis így hallottam.

Amikor visszatértél a Népek Palotájába, és a hatalmad segítségével elűzted Darken Rahl lelkét, a lázadókat, akik elárultak téged, szintén legyőzted. Darken Rahl lelke száműzésével megtörted a köteléket, amivel sokakat még mindig magához láncolt, s a Palota többi lakóját is meggyőzted Rahl Atyai hatalmadról. Most már hűségesek hozzád. Az egész Palota népe. Mindannyian hozzád vannak kötve.

- Ahogy annak lennie kell - mondta ki Raina végérvényesen. - Megvan az erőd; varázsló vagy. Te vagy a mágia a mágia ellen, és a d'haraiak, a te néped, az acél az acél ellen.

Richard az lány fekete szemeibe nézett.

- Kevesebbet tudok erről a kötelékről, erről az acél acél ellen, mágia mágia ellen dologról, mint arról, hogyan legyek varázsló, pedig erről is alig tudok valamit. Nem tudom, hogyan használjam a mágiát.

A nők elbámultak egy pillanatra, majd úgy nevettek fel, mintha mutatnák, milyen jól szórakoznak Richard tréfáján.

- Nem tréfálok! Nem tudom, hogyan használjam az erőmet!

Hally vállon veregette, és Gratchre mutatott.

- Te még a szörnyeknek is parancsolsz, ahogy Darken Rahl. Mi nem tudunk nekik parancsolni. Még beszélsz is hozzá! Egy gárhoz!

- Nem értitek! Kölyökkorában megmentettem, ennyi az egész! Barátok lettünk. Ez nem mágia.

Hally megint megveregette a vállát.

- Talán neked nem tűnik mágiának, de mi ezt nem tudnánk megtenni.

- De...

- Láttuk, ahogy láthatatlanná váltál ma reggel - mondta Cara. Már nem nevetett. - Azt akarod mondani, hogy az sem mágia?

- Nos, igen, azt hiszem mágia volt, de nem úgy, ahogy ti gondoljátok. Nem értitek...

Cara felvonta szemöldökét.

- Rahl Nagyúr, számodra ez érthető, mert megvan a Tehetséged. Nekünk ez mágia. Csak nem azt akarod mondani, hogy bármelyikünk képes rá?

Richard végigsimította arcát.

- Nem, nem tudnátok megtenni. De akkor sem az, aminek hiszitek.

Raina fekete szeme úgy szegeződött rá, ahogy akkor néztek a Mord-Sithek, ha engedelkenységet várnak, és nem vitát; acélos tekintet, mely úgy tűnt, megbénítja a nyelvét. Bár már nem volt a Mord-Sithek foglya, és ezek a nők segíteni akartak neki, tekintetük megállásra készítette.

- Rahl Nagyúr! - mondta Raina halk hangon, mely megtöltötte a csendes szobát. - A Népek Palotájában harcoltál Darken Rahl lelkével. Erősebb voltál, s legyőzted egy hatalmas varázsló lelkét, aki visszajött az Alvilágból, a halottak birodalmából, hogy mindannyiunkat elpusztítson. Nem volt testi léte; lélek volt, csak a mágia kelthette életre. Ilyen démon csak a saját mágiáddal győzhetett le. A harc során mágia keltette villámokat küldtél keresztül a Palotán, hogy megöld a lázadó vezetőket, akik ellened fordultak, és Darken Rahl győzelmét kívánták. A Palotában mindenki, aki még nem volt híved, hozzád kötődött attól a naptól

kezdve. Egyikünk sem látott még életében olyan mágiát, mint ami aznap végigsöpört a Palotán. - A lány Richard felé hajolt, még mindig azzal a furcsa tekintettel markolta a vállát, s a hangjából remegő szenvedély áttört a csendességen. - Ez igazi mágia volt, Rahl Nagyúr. Mindannyian meghalhattunk volna, s elnyelt volna minket a halottak világa, de te megmentettél minket. Megtartottad az egyezséget; te voltál a mágia mágia ellen. Te vagy Rahl Atya! Életünket neked ajánljuk!

Richard észrevette, hogy keze görcsösen markolja kardjának markolatát. Érezte, hogy az Igazság szó domború betűi a húsába vágnak.

Sikerült kiszakítania magát Raina tekintetének varázsából, hogy a többiekét is elkapja.

- Mindez igaz, de nem olyan egyszerű, mint hiszitek. Sokkal többről van szó! Nem akarom, hogy azt higgyétek, azért voltam képes mindezekre, mert tudtam, hogyan és mit kell tennem. Csak úgy megtörtént. Darken Rahl egész életében azt tanulta, hogyan lehet varázsló, hogyan használja a mágiát. Én szinte semmit sem tudok róla. Túlságosan is megbíztok bennem.

Cara megvonta vállát.

- Értjük: még sokat kell tanulnod a mágiáról. Ez helyes. Tanulni mindig helyes. Jobban tudsz majd szolgálni minket, ha többet tudsz.

- Nem, nem értitek...

A lány megnyugtatóan tette a férfi vállára kezét.

- Nem fontos, mennyit tudsz, mindig lesz, amit megtanulhatsz; senki sem tud mindent. Ez semmin sem változtat. Te vagy Rahl Atya! Hozzád vagyunk kötve, s te mihozzánk. - Megszorította a vállát. - Még ha bármelyikünk akarná, se tudnánk...

Richard hirtelen megnyugodott. Nem akart tovább beszélni velük; ráfért a segítségük, a hűségük.

- Segítettetek nekem, talán még a nyakamat is megmentettétek az utcán, de én csak azt szeretném, hogy ne várjatok tőlem többet, mint ami igazságos. Nem akarok becsapni titeket. Azt akarom, hogy azért kövessetek, mert amit teszünk, az helyes, és nem egy varázslat fenntartotta kötelék miatt.

- Rahl Nagyúr! - mondta Raina, s hangja először remegett meg. - Darken Rahlhoz a kötelék odaláncolt. Nem volt választásunk. Most viszont van. Gyermekkorunkban elszakított otthonunktól, és arra használt...

Richard megállt, és ajkára tette a kezét.

- Tudom! Minden rendben. Most már szabad vagy.

Cara megragadta a férfi ingét, és arcát közel húzta hozzá. - Nem látod? Bár sokunk gyűlölte Darken Rahl-t, mégis kötelesek voltunk őt szolgálni; hozzá voltunk láncolva. Szolgaság volt ez a javából. Ha nem is tudsz mindent, nekünk nem számít. Azért még hozzád vagyunk kötve, mint Darken Rahlhoz. Mindannyiunk életében először nem érezzük ezt a köteléket bilincsnek. Ha nem is lennénk hozzád kötve, akkor is ugyanezt választanánk; ez most már nem szolgaság.

- Semmit sem tudunk a mágiáról - szólt közbe Hally - de talán segíthetünk, hogy megtanuld, mit is jelent Rahl Nagyúrnak lenni. - Arcán szétömlő mosolya átmelegítette kék szemét is, s a Mord-Sith bőrök mögül előtűnt az lány igazi énje. - Végül is a Mord-Sithek dolga a tanítás. - A mosoly eltűnt, a lány arca elkomolyodott. - Nekünk nem számít, hogy neked több lépés van még az előtted álló útból, emiatt nem hagyunk el téged!

Richard a hajába túrt. Meghatották az elmondottak, de a többiek vak elszántsága megzavarta.

- Amíg megértitek, hogy nem vagyok az a varázsló, akinek hisztek. Tudok egy keveset némely mágiáról, mint például a kardom mágiájáról, de alig tudok valamit arról, hogyan használjam erőmet. Azt használtam, ami megértés és irányítani tudás nélkül előtört belőlem, s a jó szellemek megsegítettek. - Egy pillanatra megállt, s a várakozó szempárok mélyére nézett. - Denna velük van - mondta hirtelen.

A négy nő elmosolyodott, mindegyik a maga módján. Ismerték Dennát, tudták, hogy ő „idomította” Richardot, és hogy a férfi azért ölte meg, hogy szabadabbá tegye. E módon szabadította meg Dennát a Darken Rahlhoz láncoló köteléktől, s attól, amivé vált. De ennek ára az volt, hogy az emlék örökké üldözi majd őt, még ha most békét is lelt a lány lelke a túlvilágon. Richard fehérre változtatta az Igazság Kardját, s Denna élete szeretetének és megbocsátásának köszönhetően ért véget.

- Mi is lehetne jobb, minthogy a jó szellemeket a mi oldalunkra állítjuk - mondta Cara halk hangon, ami úgy tűnt, mindannyiukhoz szól. - Jó tudni, hogy Denna velük van.

Richard erőlködve fordult el tekintetük elől, s önmagát üldöző emlékei elől. Leveregette nadrágjáról a port, s témát váltott.

- Nos, az Igazság Keresőjeként útra keltem, hogy meglátogassam a d'haraiak parancsnokát itt, Aydrilben, bárki legyen is az. Valami fontosat kell tennem, és sietnem kell. Nem tudtam semmit erről a kötelékről, de tudom, mit jelent az, hogy én vagyok az Igazság Keresője. Azt hiszem, nem árt, ha mellettem vagytok.

Berdine megrázta hullámos barna haját.

- Szerencse, hogy időben megtaláltuk. - A másik három egyetértően mormogott.

Richard egyik arcáról a másikra nézett. - Miért szerencsés?

- Mert - mondta Cara - még nem tudják, hogy te vagy Rahl Atya.

- Már megmondtam, hogy én a Kereső vagyok. Ez fontosabb a Rahl Atyánál. Ne feledjétek, hogy Keresőként öltem meg az utolsó Rahl Atyát. De most, hogy meséltetek a kötelékről, szándékomban áll kiadni a d'haraiaknak a parancsot, hogy én emellett Rahl Atya is vagyok, és hűségüket kérem. Talán ez megkönnyíti terveim véghezvitelét.

Berdine felnevetett.

- Nem is sejtettük, hogy mennyire idejében találtunk meg.

Raina hátrasimította sötét haját, ahogy Agiel-Nővére pillantott.

- Beleborzongok, ha arra gondolok, milyen közel voltunk, hogy elveszítsük.

- Miről beszéltek? Ezek d'haraiak. Azt hittem, meg tudnak érezni engem a kötelék segítségével.

- Megmondtuk - magyarázta Ulic - először fel kell ismernünk, és formális módon el kell fogadnunk Rahl Atya szabályait. Velük még nem tetted meg. Emellett a kötelék nem jelenti mindenkinek ugyanazt.

Richard megrázta a fejét.

- Először azt mondtátok, hogy követni fognak, s most azt, hogy mégsem?

- Magadhoz kell kötnöd őket, Rahl Nagyúr - mondta Cara. Felsőhajtott. - Ha tudod. Reibisch tábornok származása korántsem

tökéletes.

Richard összevonta szemöldökét.

- Ez mit jelent?

- Rahl Nagyr - szólalt meg Egan, ahogy közelebb jött -, a kezdeti időkben, amikor az első Rahl Atya megszötte a hálót, a kötelékünkét, D'Hara még nem volt az, ami most. D'Hara egy ország volt, egy nagyobb birodalom része, pont úgy, ahogy most Középföld is különböző országokból áll.

Richardnak hirtelen eszébe jutott, amit Kahlan mesélt azon az éjszakán, amikor találkoztak. Ahogy a tűz mellett dideregtek egy útszéli fenyő alatt, s miután halálra ijesztette őket egy garral való csatározás, a lány mesélt az otthonáról, a Nyugatföldön túli birodalmak történelméről.

Richard egy sötét sarokba bámulva idézte fel a történetet.

- Darken Rahl nagyapja, Panis, D'Hara atyja megpróbálta saját uralma alatt egyesíteni minden földet, minden királyságot, egyggyé tenni őket D'Hara uralma alatt.

- Így van - mondta Egan. - Nem minden ember, aki d'harainak mondja magát, leszármazottja az első d'haraiaknak, akik eredendően rendelkeznek a kötelékkel. Némelyikük ereiben csörgedezett egy kevés ősi d'harai vér, némelyiknek több, s némelyikük, mint például Ulic és én, teljesen d'haraiak vagyunk. Van olyan is, aki egyáltalán nem d'harai; ők nem érzik a köteléket. Darken Rahl és apja összegyűjtötték a hozzájuk hasonló gondolkodásúakat, akikben égett a hatalomvágy. E d'haraiak közül sokan nem tiszta vérűek, csak nagyravágyóak.

- Trimack főparancsnok a Palotában, az Első Osztag emberei - mutatta Richard Ulicnak és Egannak - és Rahl Atya testőrei csak tiszta vérűek lehetnek?

Ulic bólintott.

- Darken Rahl, mint előtte atyja is, csak a tiszta vérűekre bízta az őrzést. A nem tiszta vérűeket és a más származásúakat a fővárostól messze zajló harcokba küldte, vagy hóditó háborúkba.

Richard gondolkodva az alsó ajkára nyomta ujját. - S az, aki itt, Ayndindrilben felel a d'harai csapatokért? Mi a neve?

- Reibisch tábornok - mondta Berdine. - Ő kevert vérű, tehát nem lesz könnyű dolgod, de ha Rahl Atyaként ismer fel téged, akkor elég d'harai lesz ahhoz, hogy köteléke legyen hozzád. Ha egy parancsnokot kötelez e lánc, akkor az emberei is átveszik ezt, mert megbíznak parancsnokukban; úgy fognak hinni, ahogy ő. Ha magadhoz tudod kötni Reibisch tábornokot, akkor te parancsolsz majd az ayndindrili erők fölött. Még ha néhány embere nem is tiszta d'harai, hűek vezetőjükhöz, és úgyszólván hozzád lesznek kötve.

- Akkor tennem kell valamit, hogy meggyőzzem ezt a Reibischt, én vagyok Rahl Atya - vonta le a következtetést Richard.

Cara huncutul elmosolyodott.

- Ezért van ránk szükségem! Valamit hoztunk neked, Trimack főparancsnok küldte. - Hally felé intett. - Mutasd meg neki!

Hally kinyitotta bőrruhája gombjait, és kihúzott egy hosszú zacskót keblei közül. Büszke mosollyal adta át Richardnak. Richard kifordította, és egy tekercset fedezett fel benne, rajta viaszpecsét: jele egy koponya, alatta két, egymást keresztező kard.

- Mi ez?

- Trimack főparancsnok segíteni akart neked - mondta Hally. A szemeiben csillogó mosollyal a viaszba helyezte az ujját. - Ez az Első Osztag főparancsnokának személyes pecsétje. A okirat pedig a saját kézírásával íródott. Miközben vártam, megírta, majd azt mondta, adjam át neked. Az okirat szerint te vagy az új Rahl Atya, és kimondja, hogy az Első Osztag és minden d'harai csapat és helyi parancsnok, aki felismer téged, hozzád van kötve, és kötelesek rendelkezésedre állni, hogy megvédjenek, akár az életük árán is. Halállal bünhődik, aki ellenáll neked.

Richard a lány kék szemeire emelte tekintetét.

- Hally, meg tudnálak csókolni!

Hally mosolya egy pillanat alatt eltűnt.

- Rahl Nagyr, kijelentetted, hogy szabadok vagyunk. Nem kell tovább túrnunk... - Összeszorította száját, és pipacspiros lett az arca, ahogy a másik három lányé is. Hally meghajította a fejét, és a földre szegezte a szemét. Hangja megadó suttogásba fűlt. - Bocsáss meg, Rahl Nagyr. Ha ezt kívánod tőlünk, akkor természetesen felajánljuk magunkat.

Richard ujjá hegyével felemelte a lány fejét.

- Hally, ez csak egy szófordulat volt! Hally mondd, bár hozzám vagytok kötve, ezúttal már nem vagytok szolgálak. Nemcsak Rahl Atya vagyok, hanem az Igazság Keresője is. Remélem, azért jöttök velem, mert az ügyünk igazságos. Ehhez kötődjete, ne hozzám. Sose féljete, hogy veszélyeztetem a szabadságotokat!

Hally nyelt egyet.

- Köszönöm, Rahl Nagyr.

Richard kezébe fogta a tekercset.

- Most menjünk, és vigyük el ezt Reibisch tábornoknak, hogy találkozhasson az új Rahl Atyával, s így mehetek végre én is a dolgomra.

Berdine visszatartotta egy kicsit.

- Rahl Nagyr, a főparancsnok levele csak segítség. Önszántukból nem fogják hozzád kötni a csapatokat.

Richard csípőre tette a kezét. - Megvan az a rossz szokásotok, hogy az orrom alá dugjátok a mézesmadzagot, majd elhúzzátok előlem. Mit kellene még tennem? Netán valami mágiát, szórakoztatásul?

Mind a négyen bólintottak, mintha végre kitalálta volna gondolatukat.

- Nahát! - hajolt feléjük Richard. - Szerintetek a főparancsnok azt akarja majd, hogy játsszak el neki valamilyen varázstrükköt, s azzal igazoljam magam?

Cara könnyedén megvonta vállát.

- Rahl Nagyr, ezek csak papírra vetett szavak. Háttérnek jók, segítségnek, de nem oldják meg helyetted a feladatot. A d'harai Népek Palotájában a főparancsnok szava törvény, csak te állsz föllette, de ezen a földön ez nem így van. Itt Reibisch tábornok a törvény. Meg kell győznöd, hogy te parancsolsz neki!

Ezek az emberek nem könnyen legyőzhetőek. Rahl Atyának félelmetes erővel és hatalommal kell rendelkeznie. Le kell hengerelnie őket, hogy megszülessen bennük a kötelék, ahogy a Palota csapatainál is, amikor meglátták, hogy villámokkal árasztod el a Palotát. Ahogy mondod, hinniük kell! Ahhoz, hogy higgyenek, több kell egyszerű írott szavaknál. Trimack főparancsnok levele csak egy része ennek, de nem lehet minden.

- Mágia! - motyogta Richard, s visszazötytyent az imbolygó székbe. Megdörzsölte arcát, s próbált kigondolni valamit a kimerültség kódán át. Ő volt a Kereső, varázsló ruházta rá a hatalom- és felelősségteljes rangot: a Kereső volt maga a törvény és az Igazság. Mindezt Keresőként akarta véghezvinni. Még mindig meg is teheti így. Azt tudta, hogyan kell Keresőnek lenni.

Nos, ha az aydindrili d'haraiak hűséget fogadnak neki...

A fáradságon túl csak egy gondolat volt világos: meg kell bizonyosodnia, hogy Kahlan biztonságban van. A fejét kellett használnia, nem a szívét. Nem tudott csak úgy utána rohanni, feledve, mi történik körülötte, még ha valóban meg is akart bizonyosodni, hogy szerelmese sértetlen. Muszáj volt ezt még megtennie. Muszáj volt meggyőznie a d'haraiakat.

Richard felpattant.

- Elhoztátok a vörös bőrruhákat is? - kérdezte. A vérvörös bőrruhát akkor viselték a Mord-Sithek, amikor valakit móresre akartak tanítani. A vörös bőrruhán ugyanis nem látszottak a vérfoltok. Ha egy Mord-Sith vörös bőrruhát vett fel, azt mutatta ezzel, hogy sok vér fog ömleni, s mindenki tudta, hogy az nem a sajátja lesz.

Hally ravaszul elmosolyodott, s összefonta karját a melle előtt. - Egy Mord-Sith sehová sem megy a vörös bőrruhája nélkül.

Cara várakozóan nézett.

- Kigondoltál valamit, Rahl Nagyúr?

- Igen! - Richard rámosolygott. - Erőt és hatalmat kell látniuk? Félelmetes mágiát mutassak nekik? Meg fogják kapni tőlünk. Le fogjuk hengerelni őket. - Figyelmeztetőn emelte fel az ujját. - De ehhez azt kell tennetek, amit kérek! Nem akarom, hogy bárkin egy karcolás is essék. Nem azért szabadítottalak fel titeket, hogy meghaljatok.

Hally acélos tekintettel meredt rá.

- A Mord-Sithek nem ágyban, öregén és fogatlanul halnak meg.

Kék szemében Richard meglátta azt a fajta örületet, ami ezeket az nőket félelmetes fegyverré tette. Egy részét ő is elszenvedte annak, ami velük történt; tudta, mit jelent ezzel élni. Állta a lány tekintetét, és halk hangon nyugtatni próbálta.

- Ha megöletitek magatokat, Hally, ki véd meg engem?

- Ha életünket kell adnunk, akkor megteesszük; másként nem lesz Rahl Atya, akit megvédjünk. - Váratlanul mosoly lágyította meg Hally szemét, s egy kis fényt rejtett az árnyak közé. - Rahl Nagyúrnak viszont ágyban, öregén és fogatlanul kell meghalnia. Mit kell tennünk?

A kételkedés árnyéka lopózott Richard gondolataiba. Mi a helyzet, ha saját törekvéseit is ugyanez az örület hatja át? Nem. Nincs más választása. Ez életeket ment majd, nem halált okoz.

- Ti négyen vegyétek fel a vörös bőrruhát. Kint várunk, amíg átöltöztök. Ha készen vagytok, elmagyarázom.

Hally elkapta az ingét, ahogy elindult kifelé.

- Most, hogy megtaláltunk, nem veszítünk szem elől. Itt maradsz, amíg végzünk. Fordulj meg, ha akarsz!

Richard sóhajtva fordult meg, és összefonta karjait. A két férfi a szobában állva nézte őket. Richard összevonta szemöldökét, s intett nekik, hogy ők is forduljanak meg. Gratch zavart pillantással emelte fel a fejét. Vállat vonva elfordult ő is, Richardot utánozva.

- Boldogok vagyunk, hogy ezeket az embereket is magadhoz kötöd, Rahl Nagyúr - mondta Cara.

Richard közben hallotta, ahogy csomagjaikból előhúzzák holmijukat.

- Nagyobb biztonságban leszel egy nagy hadsereg élén. Miután magadhoz kötötted őket, azonnal D'Haraba megyünk, ahol biztonság övez.

- Nem D'Haraba megyünk - szólt hátra Richard a válla felett. - Fontos dolgom van, ami után mennem kell. Terveim vannak.

- Terveid, Rahl Nagyúr? - Richard érezni vélte Raina lehelletét a nyakán, ahogy levette barna bőrruháját. - Miféle terveid?

- Miféle tervei lehetnek egy Rahl Atyának? - nevetett Richard. - Az a tervem, hogy meghódítom a világot.

8. fejezet

Nem volt szükség rá, hogy áttörjenek a tömegen; előttük járt a rémület hulláma, ahogy a farkas jöttére is szétszaladnak a birkák. Ahol csak megjelentek, sikoltozni kezdtek az emberek. Az anyák karjukba kapták gyermekeiket menekülés közben, a férfiak arccal a hóba estek, ahogy futás közben egyensúlyukat veszítették, az árusok életüket mentve otthagyták áruikat, a boltajtók mindkét oldalon bezáródtak.

- A pánik jó jel! - morfondírozott Richard. Legalább felhívja rájuk a figyelmet. Persze, nehéz lett volna nem észrevenni egy hétlábnyi magas gárt, amint fényes nappal végigsétál az úton. Richard gyanította, hogy Gratch számára nagy nap lesz a mai. A többiek, nem osztva naiv véleményét az előttük álló feladatról, komor arckifejezéssel vonultak az út közepén.

Gratch Richard mögött lépdelt, Ulic és Egan követte őket, Cara és Berdine a balján, Hally és Raina a jobbán. Az elrendezés nem volt véletlen. Ulic és Egan Richard oldalára akartak kerülni, mivel ők voltak Rahl Nagyúr testőrei. A nőknek nem tetszett az ötlet, és veszekedni kezdtek, hogy ők lesznek a hátvéd. Gratchet nem érdekelt, hová kerül, amíg közel lehet Richardhoz.

Richard felemelt hangon szakította félbe a vitát. Megmondta nekik: Ulic és Egan megy előtte, hogy ha kell, megtisztítsák az utat, a Mord-Sithek védik két oldalról, Gratch a háta mögött megy majd, mivel egy gár ügyis átlát felettük. Mindenki elégedettnek tűnt, mert úgy tűnt, megkapták a megfelelő helyet, hogy megmutassák képességeiket Rahl Nagyúr védelmében.

Ulic és Egan hátra libbentették köpenyüket, s láttatni engedték a könyökük feletti pántok éles kiszögelléseit, de kardjukat a derekukon viselték. A négy nő, hasukon a Mord-Sith csillag- és félholdjelével, tetőtől talpig testhezálló vérvörös bőrruhában feszített, Agieljüket vörös bőrkesztyűs kezükben tartották.

Richard túlságosan is jól tudta, milyen fájdalmat okoz egy Agiel megmarkolása. Ahogy az az Agiel, amit Denna gyakorlásul Richard kezébe adott, mindenhol megsebesítette, ahol csak megfogta, ezek a lányok sem tarthatták kezükben Agieljüket annak fájdalmas mágiája nélkül. A fájdalom, Richard tudta, igen kínzó lehetett, de a Mord-Sitheket megtanították a fájdalom

elviselésére, és ők nagyon büszkék voltak arra, hogy kibírják.

Richard megpróbálta meggyőzni őket, ne vegyék elő Agieljüket, de nem tudta. Tudta, megparancsolhatná nekik, de mindez azt jelentené, hogy korlátozza frissen megadott és esküvel megerősített szabadságukat. Rajtuk múlt, hogy elhagyják-e Agieljüket. Valami miatt úgy gondolták: nem teszik. Richard, mivel már régóta viselte az Igazság Kardját, megértette őket, miféle kívánságok keverednek a kíváltságokkal. Igaz, hogy ő is viselte a kardot, néha mégis meg akart szabadulni tőle és attól, amiket az művelt övele, mégis állandóan harcolt azért, hogy megtarthassa.

Egy jó ötven-hatvan főnyi különítmény jelent meg a tér külső részén, egy kétemeletes épület előtt, amit a d'harai parancsnokság foglalt el. Formálisan csak hatan örködték a bejárat kapunál. Richard és kis csapata lassítás nélkül dörgött keresztül a férfiak csoportján, fel a lépcsőn. Az emberek mind elugrottak az útjukból, arcukon ijedtség látszott a furcsa jelenet láttán.

Nem úgy ijedtek meg, ahogy a piactéri népek, de a legtöbb hátrálni kezdett, hogy utat nyisson. A négy nő pillantása olyan hatásosan tartotta távol a többi embert, mint egy kihúzott kard. Néhányan a fegyverükhöz kaptak, mégis megadóan hátráltak néhány lépést.

- Utat Rahl Nagyúrnak! - kiáltott Ulic. A katonák rendetlen sorban messzebb botladoztak. Néhányan zavarodottan, de próbaképpen meghajoltak.

Richard, az összpontosításba gubózva, a mriswith köpeny csuklyája alól figyelte mindezt.

Mielőtt bármely jelenlévő megállította vagy kérdezni merte volna őket, keresztülvágtak a katonák csapatán, és felmentek az egyszerű vaskeretes ajtóhoz vezető lépcsőn. A tetején a testőrök egyike, egy Richard-forma férfi, úgy érezte, nem biztos, hogy bemehetnek. Az ajtó elé lépett.

- Várnotok...

- Utat Rahl Nagyúrnak, te feleszű! - dörrent rá Egan lassítás nélkül.

Az ő tekintete megakadt a könyök feletti pántokon.

- Micsoda...?

Egan, még mindig lassítás nélkül, elkapta a másik karját, és félrelökte. A katona legurult a lépcsőn. A másik kettő elugrott az útjukból, és újabb három hátrálva kinyitotta előttük az ajtót.

Richard arca megvonaglott. Mindegyiküknek megmondta, hogy senkinek ne essék baja, csak ha feltétlenül szükséges. Aggódni kezdett, vajon kísérőinek milyen fogalmai vannak a szükségességről.

Belül a katonák, mivel hallották a kinti dulakodást, elösiettek a néhány lámpa fényétől gyéren megvilágított termekből. Megpillantva Ulic és Egan fegyvereit, és a könyökük feletti aranyszínű pántot, nem rántottak kardot, de láthatóan bármelyik pillanatban készen voltak rá. Gratch vészjósló morranása lelassította őket. A vörös bőrpáncélos Mord-Sithek látványa viszont megállította őket.

- Reibisch tábornok! - kiáltotta Ulic.

Néhány férfi elindult feléjük.

- Rahl Nagyúr látni akarja Reibisch tábornokot. - szólalt meg Egan csendes, de parancsoló hangon. - Hol van?

A férfi gyanakodva bámult, de nem felelt. Jobbról egy tagbaszakadt tiszt, derekára tett kézzel, himlőhelyes arcán átható pillantással nyomakodott át az emberek között.

- Mi az?

Dühösen feléjük lépett, s ujját fenyegetően emelte feléjük. Raina egy szempillantás alatt vállához nyomta Agieljét, és a térdére nyomta a férfit. Megdöntötte a szerszámozott, a férfi nyakának oldalába nyomta a hegyét. A férfi ordítása visszaverődött a falakról. A többi katona visszahőkölt.

- Te csak válaszolsz a kérdésekre! - mondta Raina a Mord-Sithek összetéveszthetetlen, lehengerlő, teljes önuralom uralta hangján. - Nem te teszed fel őket.

A férfi teljes teste vonaglott ordítás közben. Raina hozzahajolt, vörös bőrruhája megreccsent. - Még egy esély adok! Hol van Reibisch tábornok?

A férfi karja felemelkedett, s összevissza kalimpált, de sikerült a középső három terem irányába mutatnia. - Ajtó... vége... terem!

Raina visszahúzta az Agielt.

- Köszönöm!

A férfi úgy roskadt össze, mint egy báb, aminek elvágta a dróttjait. Richard tejes erejével azon volt, ne ránduljon össze az együttérzéstől. Bár az Agiel rettenetes fájdalmat tudott okozni, Raina nem gyilkolásra használta; a tiszt majd rendbe jön, de a többiek elkerekedett szemekkel bámulták fájdalmát.

- Tisztelegjete Rahl Atya előtt! - sziszegte Raina. - Mindannyian!

Hally Richard felé intett.

- Rahl Atya!

A férfiak megrökönyödve bámultak. Raina csettintett, és a földre mutatott. Mindenki térdre esett. Mielőtt magukhoz térhettek volna, Richard és kísérete már elhagyta a termet, csizmasarkuk csattogása a széles deszkaparkettáról a falakon verődött vissza. Néhány férfi kivont karddal követte őket.

A terem végén Ulic belékölt egy ajtót, mely egy hatalmas, magas mennyezetű, dísztelen helyiségbe vezetett. A terem egykori kék színe itt is, ott is áttört a fehér meszelésen. Gratch sereghajtóként nyomakodott át az ajtón. Hirtelen Richard gyomrába szúrt a felismerés, hogy viperafészkekbe léptek.

A terem belsejében három félelmetes d'harai katona fogadta őket, mindegyik kezében kard és csatabárd. Mogorva arcok, izmok és acél áttörhetetlen sorát alkották. A katonák mögött hosszú asztal állt egyszerű, ablak borította fal előtt, mely a behavazott udvarra nézett. A magas udvari fal fölött Richard meglátta az Inkvizitorok Palotájának csúcsát, s a föléje emelkedő hegyen a Varázslók Tornya magasodott.

Az asztal mögött szigorú arcú férfiak ültek, s nézték a betolakodókat. Felső karjukat beborította páncélingük karja, s azt

különféle sávok tarkították, melyet Richard rangjelzésnek vélt. A férfiak nyilvánvalóan osztották a tisztek viselkedését: szemük önbizalomtól és megbotránkozástól csillogott.

A középén álló férfi hátratolta székét, és összefonta izmos karjait, melyen a többinél több sávot viselt. Göndör, rozsdavörös szakállá egy régi sebre borult, ami a bal halántékától az állkapcsáig húzódott. Vastag szemöldökét rosszállóan vonta össze.

Hally a katonákra meredt.

- Reibisch tábornokhoz jöttünk! Kotródj, vagy odébb löklek!

Az örök kapitánya az lány felé nyúlt.

- Te csak...

Hally halántékon csapta a katonát páncélkesztyűs kezével. Egan könyöke lendült, hogy lesújtson a kapitány vállára. Félig hátrahökölve elkapta a katona haját, és térdéhez nyomta, majd megszorította a nyakát.

- Ha meg akarsz halni, beszélj csak!

A kapitány úgy összeszorította a száját, hogy ajkai elfehéredtek. A többiek dühös szitkozódásban törtek ki, ahogy közelebb nyomakodtak. Négy Agiel figyelmeztetően emelkedett a levegőbe.

- Engedjétek át őket! - szólt az asztal mögötti szakállas férfi.

Az emberek visszahúzódtak, de csak annyi helyet hagytak, hogy átnyomakodhassanak. A lányok mindkét oldalon felemelték Agieljüket, így a katonák még több helyet szorítottak. Egan ledobta a kapitányt. A katona a jobb karjára támaszkodva térdelt, s köhögve kapkodott levevéért. Hátnál, az ajtón és a termen túl egyre több ember gyűlt össze, mindegyik fegyverben.

A rozsdavörös szakállú férfi előreöttyentette székének mellső lábait. Kezét az asztalon lévő, példás rendbe rakott iratokra helyezte.

- Milyen ügyben jöttök?

Hally előrelépett Ulic és Egan közé.

- Te vagy Reibisch tábornok? - A szakállas férfi bólintott. Hally biccentett felé. Könnyű bók volt ez; Richard még sosem látott egy Mord-Sithet jobban meghajolni, még egy királynő előtt sem.

- Trimack főparancsnok üzenetét hoztam, az Első Osztagtól. Darken Rahl halott, és lelkét az Alvilágba küldte az új Rahl Atya. Reibisch felvonta a szemöldökét.

- Igazán?

A lány kihúzta a tekercset a zacskóból, és átadta a férfinak. A tábornok megvizsgálta a pecsétet, mielőtt feltörte volna hüvelykjével. Hátratolta a székét, míg kitekerte a levelet, és szürkés színű szeme egyik oldalról a másikra futott olvasás közben. Végül újra lezöttyent a székkal.

- És ennyi ember kellett hozzá, hogy elhozzátok a levelet?

Hally páncélos ujjait az asztalnak nyomva felé hajolt.

- Nemcsak az üzenetet hoztuk el hozzád, Reibisch tábornok, Rahl Nagyúr is velünk jött.

- Aha! És hol van ez a ti Rahl Nagyuratok?

Hally felvette legjobb Mord-Sith arkifejezését, mintha nem akarna újabb kérdést hallani.

- Itt áll előttem!

Reibisch a lány mögé nézett a többiek csoportjára, szemei egy pillanatra megpihentek a gáron. Hally kiegyenesedett, s Richard felé nyújtotta karját.

- Bemutatom Rahl Nagyurat, D'Hara és minden népe atyját.

A férfiak suttogni kezdtek, s továbbadták szavait a termen túl állóknak. Reibisch zavartan az lányok felé intett.

- Egyikőtök azt állítja, hogy ő Rahl Nagyúr?

- Ne légy bolond! - mondta Cara. Kezével Richard felé intett. - Itt áll Rahl Nagyúr.

A tábornok szemöldöke dühösen ráncolódott össze. - Nem tudom, miféle játék ez, de a türelmemnek...

Richard hátradobta mriswith köpenye csuklyáját, s abbahagyta az összpontosítást. A tábornok és összes embere szeme láttára Richard előtűnt a semmiből.

A körülötte álló katonák levegőért kapkodtak. Néhányan hátraestek. Néhányan térdre estek, és mélyen meghajoltak.

- Én vagyok Rahl Nagyúr! - mondta Richard halk hangon.

Egy pillanatra halotti csend honolt, majd Reibisch tábornok kacagásban tört ki, s kezét az asztalra csapta. Hátracsapta fejét és teli torokból nevetett. Néhány embere vele vihogott, de szemeikből tisztán látszott, hogy csak félelemből teszik.

Mikor a nevetés elült, Reibisch tábornok felállt.

- Milyen jó trükk, fiatalember! De párszor már láttam ilyesmit, mióta Aydindrilben állomásozom. Egy nap egy férfi azzal szórakoztatott, hogy a nadrágjából galambokat reptetett. - Megint összevonta szemöldökét. - Egy pillanatra majdnem hittem nektek, de egy trükkötől még nem leszel Rahl Nagyúr. Talán Trimack szemében igen, de nem az enyémben. Nem hajlok meg bazári komédiások előtt.

Richard kővé meredve állt, a szemek keresztüzében, s közben kétségbeesetten gondolkodott, mitévő legyen. Nevetésre nem számított. Semmilyen más mágiát nem ismert, és egyébként is úgy tűnt, ez az ember nem tudja megkülönböztetni a mágiát a trükkötől. Mivel jobb nem jutott eszébe, Richard próbált legalább magabiztos hangon szólni.

- Richard Rahl vagyok, Darken Rahl fia! Ő halott. Most én vagyok Rahl Nagyúr! Ha tovább akarsz szolgálni a posztodon, meghajolsz előttem, és felismersz! Ha nem, leváltalak!

Reibisch tábornok még egyet kuncogott, és hüvelykjét az övébe akasztotta.

- Más trükköt eszelj ki, és ha úgy látom, megéri, akkor majd adok neked, meg a csapatodnak egy garast, mielőtt kidoblak benneteket. Ha másért nem, legalább a vakmerőségedért megérdemelnétek.

A katonák közelebb húzódtak, hangulatuk egyre fenyegetőbb lett.

- Rahl Nagyúr nem csinál „trükköket”! - csattant fel Hally.

Reibisch az asztalra rakta húsos kezeit, s odahajolt.

- A külsőtök meggyőző, de nem kellene megjártszanod a Mord-Sithet, ifjú hölgy! Ha egyikőtök egy kézzel is hozzád nyúl, nem

veszi jónéven, hogy elorozta a hírnevét; ők komolyan veszik a dolgukat.

Hally a tábornok kezére rakta Agieljét. Reibisch tábornok kiáltva ugrott hátra, arcán megdöbbenés tükröződött. Kirántotta kését.

Gratch morgása megrezgette az ablaktáblákat. Zöld szemei felvillantak, s kivicsorította agyaráit. Szárnyai szétnyíltak, mint vitorlák az erős szélben. A férfiak hátrálni kezdtek, felemelt kezükben fegyvert tartottak.

Richard magában felnyögött. A dolgok hirtelenjében kicsúsztak a kezéből. Azt kívánta, bárcsak alaposabban átgondolta volna, mit tegyen, de teljesen biztos volt abban, hogy a láthatatlanság a hitig rettentí a d'haraikat. Legalább menekülési tervet ki kellett volna eszelnie. Nem tudta, hogyan jutnak ki a tereméből élve. Még ha sikerül is, sokba fog kerülni; vérfürdő lesz az ára. Ezt nem akarta. Csak azért kezdett ebbe a Rahl Nagyúr dologba, hogy megelőzze mások baját, azt pedig végképp nem kívánta, hogy ő okozza azt. Körülötte kiáltások hallatszottak.

Szinte mielőtt felfogta volna, mit tesz, kirántotta kardját. Az acél csengése megtöltötte a termet. A kard mágiája beléhatolt, felszította bensőjében a harci tüzet, s elárasztotta az Igazság Kardjának haragjával. Mintha csak egy kemence csontig hatoló forróságának szele csapta volna meg. Már jól ismerte az érzést, és sürgette is; nem volt más választása. A düh vihara tört ki a lelkében. Elengedte, hogy azok lelkei, akik előtte éltek e varázssal, vele repüljenek a harag szelében.

Reibisch a levegőbe csapott késével.

- Öljétek meg a családokat!

Ahogy a tábornok Richard felé ugrott, a termet hirtelen robajló zajok zengették meg. Üvegcserepek repültek a levegőben, csillogó villanásokra bontották a fényt.

Richard hirtelen lekuporodott, ahogy Gratch átvetődött fölötte. Ablakbordadarabok süvítettek a fejük felett. Az asztalok mögött álló tisztek hátratántorodtak, sokukat felsebeztek az üvegdarabok. Richard megdöbbenve vette észre, hogy az ablakok belülről törtek be.

Színfoltok tarkították az üvegesőt. Ég és föld között árnyak és fények csapódtak a földhöz. Richard megriadva, a kard mágiájának tombolásán keresztül is megérezte őket.

Mriswithek!

Földet érve azonnal testet öltöttek.

A teremben csata tört ki. Richard vörös húscsafatokat, szörmedarabokat és az acél elsöprő villanásait látta. Egy tiszt arccal előre az asztalnak csapódott, vér freccsent a papírokra. Ulic visszalökött két férfit, Egan újabb kettőt dobott az asztal mögé.

Richard elfeledkezett a körülötte dúló viharról, csak a belső csendet érezte. A zűrzavar elült, ahogy a hideg vasat a homloka elé helyezte, s halkán fohászkodott hozzá, hogy ma hű legyen hozzá.

Csak a mriswitheket látta, csak őket érezte. Létének minden idegszállával csak ezt akarta.

A legközelebbi mriswith háttal állt neki. Richard dühösen ordítva szabadjára engedte az Igazság Kardjának haragját. A kard hegye felsüvített, a penge megtalálta célpontját: a mágia újra érezhette a vér ízét. A mriswith levágott fejjel esett össze, hárompengéjű kése a földön csattant.

Richard a másik oldalán álló gyíkszerű alakhoz fordult. Hally közéjük ugrott, az útjába. Fordultában, lendületből lökte odébb a lányt, s még mielőtt az első fej földet ért volna, lemetszte a második mriswith fejét. Gőzölgő vér felhőzte a levegőt.

Richard szembefordult velük. A Kard mágiájában eggyé vált a pengével, annak szellemeivel, varázsával. Ő volt a *fuer grissa ost drauka*: a Halálhozó, ahogy az ősi d'harai nyelven írt próféciák nevezték, s ő ezt a nevet vette fel. Talán a barátai halálát okozta volna, de ő túl volt azon, hogy gondolkodjék. Másra kellett az ereje.

Bár a harmadik mriswith sötétbarna volt, Richard mégis észrevette, ahogy az emberek felé szökkent. Egy erős döféssel a mriswith lapockái közé küldte kardját. A mriswith halálordítása megremegett a levegőben.

A férfiak megdermedtek a hang hallatán, és a teremre halálos csend borult.

Richard az erőlködéstől és haragtól hörögve dobta félre a mriswithet. Az élettelen test lecsúszott a pengéről, végig a földön és nekicsapódott az asztal lábának. Az asztalláb eltört, és az asztal sarka összeomlott a rajta lévő papírokkal együtt. Richard fogcsikorgatva suhintott a levegőbe a férfi felé, aki a mriswith előbbi helyén állt. A kard a férfi torkánál állt meg, rezzenéstelenül és vérfagyasztóan. A mágia határtalanul tombolt, éhében még több vérre sóvárgott, hogy megsemmisítse a támadókat.

A Kereső halálos pillantása Reinisch tábornokéval találkozott. A tábornok szeme most először látta meg valójában, hogy ki is áll előtte. A Richard tekintetében lángoló mágia összetéveszthetetlen volt; a Napot is látni kell, tüzeit érezni ahhoz, hogy biztosan felismerjük.

Senki sem adott ki hangot, de még ha igen, Richard akkor sem hallotta volna meg; teljes figyelmét csak a kardjának és dühének célpontjában álló férfinak szentelte. Richard fejest ugrott a halálos elszántság határán át a mágia kavargó üstjébe, és a visszatérés kegyetlen küzdelem volt.

Reibisch tábornok térdre rogyott. A penge hosszán át Richard keselyűszemébe meredt. Hangja megtörte az előmlő csöndet.

- Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Rahl Nagyúr, védelmezz minket! A Fényedben gyarapodunk. Kegyelmedben oltalmat találunk. Bölcsességed előtt fejet hajtunk. Azért élünk, hogy szolgáljunk! Életünk a tiéd!

Ezek nem az életét mentendő szavak voltak, hanem egy olyan ember szavai, aki valami igazán hihetetlennek volt tanúja.

Richard számtalanszor kántálta ugyanezen sorokat áhítat közben. A d'harai Népek Palotájában reggelente és délutánonként két órára mindenki az Imádság Terére ment, amikor a harang megszólalt, és homlokát a földre helyezve, ugyanezeket a szavakat énekelte. Richard, parancs szerint, ugyanezeket a szavakat mondta akkor is, amikor először találkozott Darken Rahllal.

Richard, a tábornokot nézve, ugyanezen szavak hallatán egyrészt elutasítást, másrészt viszont megkönnyebbülést érzett.

- Rahl Nagyúr! - suttogta Reibisch. - Megmentetted az életemet! Mindannyiunk életét! Köszönöm!

Richard tudta, hogy ha most megpróbálná a férfit ledöfni az Igazság Kardjával, a penge még csak meg sem karcolná. Richard a szíve mélyén tudta, hogy a tábornok már nem jelent fenyegetést, nem az ellensége. A Kard, hacsak nem változtatta fehérré, és nem a szeretet és megbocsátás mágiáját használta, nem bántathott senkit, aki nem fenyegette őt. Richard végre úrrá lett dühén és visszatette az Igazság Kardját a hüvelyébe, ezzel együtt a mágiát és a haragot is megfékezte.

Az egész oly gyorsan ért véget, ahogy elkezdődött. Richard számára váratlan álomnak tűnt, egy hirtelen haláltánc volt csupán,

és vége.

A megdőlt asztalon egy tiszt holtteste hevert, vére lecsorgott a faparkettára. Üvegdarabkák heverték szanaszét a földön, papírdarabok és büzlő mriswith vér mocskolta a padlót. A teremnyi katona, s a folyosón lévő is, mind térden álltak. Saját szemükkel látták a kétségtelen igazságot.

- Mindenki más jól van? - Richard észrevette, hogy hangja ordítástól remeg. - Más is megsebesült?

Csend visszhangzott a teremben. Néhányan fájlalták sebüket, mely súlyos volt ugyan, de nem életveszélyes. Ulic és Egan zihált, mindketten eltették kardjukat, s véres sebekkel borítva a többiek között térdeltek. Ott voltak a Népek Palotájában; ők már láttak ilyesmit.

Gratch összehúzta szárnyait és vigyorgott.

- Legalább egy van közöttük - gondolta Richard - akit a barátság köt hozzám...

Négy mriswith hulla hevert a padlón; Gratch egyet ölt meg, Richard hátrasímtott egy hajtincset az arcából, míg Berdine kirázta hajából az üvegdarabkákat, Raina elengedte a karjánál megragadott katonát, aki előreesett és végre levegőhöz jutott.

Richard rápillantott a mriswith fejetlen holttestére. Hally, szőke haja éles ellentétnek látszott vörös bőrruhájával, a gyomrán összekulcsolt karral állt. Agielje láncon csüngött a derekáról. Arca holtsápadt volt.

Richard a padlóra pillantott, és jeges iszonyat villant át zsigerein. Az nő vörös páncélja elrejtette azt, amit most látott; Hally egy vértócsában állt, saját vérében.

Átugrotta a mriswith testét s a karjába kapta.

- Hally! - Richard karjába kapta, és lefektette a padlóra.

- Édes szellemek, mi történt? - De még mielőtt a szavak elhagyták ajkát, tudta a választ; a mriswithek ölnek így. A másik három Mord-Sith ott térdelt mögötte, ahogy az ölébe vette fejét. Gratch melljük guggolt.

A lány kék szemei rászegeződtek. - Rahl Nagyúr...

- Ó, Hally, bocsáss meg. Sosem hagytam volna...

- Nem... figyelj! Szörnyen bolond voltam... ő meg gyors... de csendes... ahogy megölt... elragadtam a mágiáját. Egy pillanatig... mielőtt megöltöd volna... az enyém volt.

Egy Mord-Sith, ha mágiát használtak ellene, irányítani tudta azt, s ellenfele tehetetlen volt ellene. Denna is így kapta el Richardot.

- Ó, Hally, úgy sajnálom, hogy nem voltam elég gyors!

- Mágia volt.

- Micsoda?

- Olyan volt a mágiája, mint a tied... a Tehetség.

Richard kezével végigsimított a lány hideg homlokán. Kényszerítette magát, hogy Hallyt nézze, ne a földet.

- A Tehetség? Köszönöm a figyelmeztetést, Hally! Adósod vagyok.

A lány véres kezével megragadta Richard ingét.

- Köszönöm, Rahl Nagyúr... a szabadságomat. - Minden korty levegőért meg kellett harcolnia. - Akármilyen rövid volt... megérte... az árát. - Agiel-Nővéreire nézett. - Védjétek meg...

A lány gyengülő zihálással utoljára töltötte meg a tüdejét. Üveges szemei Richardra szegeződtek.

Richard magához szorította a lány élettelen testét, és zokogott kétségbeesett tehetetlenségében, hogy nem teheti jóvá a történeteket. Gratch gyengéden a lány hátára tette karmát, Cara pedig Richard vállát fogta meg.

- Nem akartam, hogy bármelyikőtök meghaljon! Édes szellemek, nem akartam!

Raina megszorította a vállát.

- Tudjuk, Rahl Nagyúr. Ezért kell védenünk téged!

Richard gyengéden a földre fektette Hallyt, nem akarta, hogy a többiek lássák a lány szörnyű sebeit. Kereső tekintete felfedezte az egyik mriswith köpenyét. Ehelyett egy közelálló katonához fordult.

- Add a köpenyed!

A férfi úgy kapta le a köpenyét, mintha tüzet fogott volna. Richard lezárta Hally szemét, majd betakarta a köpennyel, s próbálta nem elhárítani magát.

- Díszes d'harai temetést rendezünk neki, Rahl Nagyúr! - szólt Reibisch tábornok, s mellette állva az asztal felé intett. - Edwardsszal együtt.

Richard csukott szemmel egy imát mondott a jó szellemeknek, hogy óvják Hally lelkét, majd felállt.

- Az imádság után.

A tábornok szemével rásandított. - Rahl Nagyúr?

- Értem harcolt. Azért halt meg, mert megpróbált megvédeni engem. Mielőtt eltemetjük, azt akarom, hogy a lelke lássa, nem volt hiába. Hallyt és a te emberedet ma délután az imádság után helyezzük örök nyugalomra.

Cara közelhajolt és ezt suttopta.

- Rahl Nagyúr, teljes imádságot csak D'Harában tartanak, a harctéren sosem. A tartományokban egyetlen ima a megszokott, ahogy Reibisch tábornok mondja.

Reibisch tábornok bocsánatkérően bólintott. Richard pillantása átsepett a termen. Minden szem őt nézte. Az arcokon túl mriswith vér pettyezte a falak fehérjét. Acélos tekintetét újra a tábornokra függesztette.

- Nem érdekel, mi volt a szokás a múltban! E napon teljes imádság lesz itt, Aydrindrilben! Holnap visszatérhetnek a szokásokhoz. Ma a városban minden d'harai teljes imádságot tart!

A tábornok ujjai a szakállával játszottak.

- Rahl Nagyúr, ezen a területen hatalmas csapatok állomásoznak. Mindegyiket figyelmeztetni kell...

- Nem érdekelnek a kifogások, Reibisch tábornok! Nehéz út áll előttünk! Ha ezt a feladatot nem tudod teljesíteni, akkor ne várd, hogy azt higgyem, a többire képes vagy!

Reibisch tábornok gyors pillantást vetett a háta mögötti tisztekre, mintha azt mondaná, szavát adja, és őket is kötelezi, tegyék ugyanezt. Visszafordult Richardhoz, s öklét a szívére szorította.

- Katonai becsületszavamra, D'Hara szolgálatában, mint acél az acél ellen, hogy úgy lesz, ahogy azt Rahl Nagyúr parancsolja. Ma délután minden egyes d'harai teljes áhítattal adózik az új Rahl Atyának.

A tábornok az asztal sarka alatt heverő mriswith testére nézett.

- Sosem hallottam olyasmit, hogy egy Rahl Atya acél acél ellen küzdjön az emberei között. Maguk a szellemek irányították a kezedet! - Megköszörülte a torkát. - Rahl Nagyúr, ha szabad megkérdezném, miféle nehéz út áll előttünk?

Richard a férfi sebhelyes arcát kutatta tekintetével.

- Harci mágus vagyok. Mindenemmel harcolok, amim van; mágiával is, karddal is.

- És a kérdésem, Rahl Nagyúr?

- Csak válaszoltam a kérdésedre, Reibisch tábornok!

Egy finom mosoly jelent meg a tábornok szája sarkában.

Richard akaratlanul is Hallyre pillantott. A köpeny nem takarta be teljesen a lány maradványait. Kahlannak még kevesebb esélye lenne egy mriswithtel szemben. Megint úgy érezte, rosszul lesz.

- Tudd, hogy úgy halt meg, ahogyan kívánta, Rahl Nagyúr. - mondta Cara halk, részvételtjes hangon. - Úgy, mint egy Mord-Sith.

Lelki szemei előtt felidézte a mosolyt, amit csak néhány órája ismert. Nem volt rá képes. Lelkében csak a szörnyű seb képe tángolt, amit pár másodperce látott.

Richard összeszorított ököllel küzdött a hányinger ellen, majd a megmaradt három Mord-Sith felé fordította tekintetét.

- A szellemekre, tenni fogok róla, hogy mindhármótok ágyban, öregén és fogatlanul haljon meg. Szokjatok hozzá a gondolathoz!

9. fejezet

Tobias Brogan a bajszával játszott, ahogy szeme sarkából Lunettát figyelte. Mikor a nő újra biccentett, a férfi arca savanyú kifejezést öltött. Ritka jó hangulata elpárolgott. Az a férfi igazat mondott, Lunetta még sosem tévedett ezzel kapcsolatban, bár Brogan jobban tudta mindezt.

Újra az előtte álló férfira fordította szemét, aki a hetvenszemélyes ebédloasztal másik oldalán állt, és udvarias mosolyt erőltetett arcára.

- Köszönöm! Sokat segített!

A férfi gyanakodva nézett a mindkét oldalán álló, fényes páncélzatú katonákra.

- Csak ennyit akar tudni? Idecibált kegyelmed, hogy megkérdezzen valamit, amit mindenki tud? Az embereinek is megmondhattam volna, ha kérdezik.

Brogan erőlködve mosolygott tovább.

- Elnézést kérek az alkalmatlankodásért! Ön a Teremtő szolgálatában áll, és nem az enyémben. - A mosoly elhalt az arcán. - Elmehet!

A férfi nem kerülte el Brogan pillantását. Hirtelen térdet hajtott előtte, majd az ajtó felé sietett.

Brogan hüvelykujával az övéen lógó zacskóra csapott, és türelmetlenül Lunettára nézett.

- Biztos vagy benne?

Lunetta elemében volt, s újra komolyan nézett.

- Az igazat mondja, tábornok uram, ahogy a többiek is.

A nő jól értette tudományát, bármilyen gonosz is volt, s nagyon magabiztosan gyakorolta. Ez zavarta a testvérét.

Brogan öklével az asztalra csapott.

- Nem lehet igaz!

Majdhogynem az Őrzőt látta a nő nyugodt szemeiben, amikor az visszanézett rá.

- Nem azt mondtam, hogy igaz, hanem hogy azt mondja, amit igaznak gondol.

Tobias felszisszent. Tudta az igazat. Egész életét a gonosz üldözésével töltötte, volt ideje megtanulni néhány trükkjét. A zsákmány oly közel volt, majdnem a szaga is érzett már.

A késő délutáni napfény átszűrömlött a nehéz aranyfüggönyök hasadékain, szikrázó fényvonalkákkal pettyezte a díszes széklábat, a pompás királykék virágdíszes szőnyeget, s egészen a hosszú, fényes asztallapig elmerészkedett. A déli étkezés már régóta halasztódott, amíg a vallatás tartott, de most sem tartott előbbre, mint mikor elkezdte. A idegesség a gyomrába szúrt.

Galtero általában kiváló tehetségnek mutatkozott olyan tanúk felkutatásában, akik megadták a megfelelő információkat, de eddig mindez haszontalannak bizonyult. Nem tudta, mit talált Galtero, a város nagy felfordulásban volt valami miatt, és Tobias Brogan nem szerette, ha az emberek izgatottak, hacsak nem ömiatta és az emberei miatt. Igaz is, Galterónak már rég vissza kellett volna érnie.

Tobias hátradőlt gyémántokkal kirakott bőrszékében, és magához hívta egyik karmazsinköpenyes ajtónállóját.

- Ettore, Galtero visszatért már?

- Nem, tábornok úr!

Ettore fiatal volt, és elszántan ki akarta tüntetni magát az Őrző elleni harcban, de egyébként jó ember volt: éles eszű, lojális, és nem félt attól, hogy kegyetlen legyen, ha a gonosszal kerül szembe. Egy nap a legelszántabb vadászok közé is bekerülhet. Tobias kinyújtóztatta fájó hátát.

- Hány tanúnk van?

- Kettő, tábornok úr!

A tábornok türelmetlenül intett kezével. - Akkor hozd be a következőt!

Míg Ettore kicsusszant az ajtón, Tobias a fal előtti napsugárkéve felé kancsított, ahol nővére állt.

- Biztos voltál benne, Lunetta, ugye?

A nő rongyait magához szorítva bámult vissza.

- Igen, tábornok uram!

Brogan felsóhajtott, mikor az ajtó kinyílt, és az ő egy sovány asszonyt vezetett be, aki nem látszott túl boldognak. Tobias felvette legudvariasabb mosolyát; egy bölcs vadász nem engedi, hogy a zsákmány meglássa az agyaráit.

Az asszony kitépte könyökét Ettore szorításából.

- Mi van már? Akaratom ellenére idehoztak, és bezártak egész napra ebbe a terembe. Milyen jogon erőszakoskodnak maguk az emberekkel?

Tobias bocsánatkérően mosolygott.

- Valami félreértés lehetett. Elnézést! Tudja, csak néhány kérdést akartunk feltenni olyan embereknek, akiket megbízhatónak tartunk. A legtöbb ember az utcán nem tudta volna megválaszolni őket. Úgy tűnt, ön egy intelligens asszony, ennyi az egész, és...

Az asszony áthajolt elé az asztalon.

- Ezért zártak be egy szobába? A Falka Vére így tesz a megbízható emberekkel? Abból, amiket hallok, úgy tűnik, a Falka Vére nem vacakol kérdésekkel, elég neki a szóbeszéd, ha egy friss koporsó lehet a vége.

Brogan érezte, ahogy állkapcsa megfeszül, de arcán megmaradt a mosoly.

- Rosszul hallotta, asszonyom. A Falka Vére csak az igazságot keresi. A Teremtőt és annak akaratát szolgáljuk, s ez nem kevesebb, mint egy magafajta asszony. Megválaszolna néhány kérdést? Majd akkor hazaengedjük.

- Most engedjenek haza! Ez egy szabad város! Egyik palotának sincs joga, hogy vattatásra hurcolja az embereket, még Aydindrilben sem. Nincs kedvem válaszolni egy kérdésére sem.

Brogan még szélesebben mosolygott, s egy kissé megvonta vállát.

- Igaz, igaz, asszonyom! Igazán nincs jogunk, és nem is magától értetődő ez a dolog. Csak a becsületes, nemes lelkű emberek együttműködését várjuk. Ha segítene nekünk néhány egyszerű dolog végére járni, igazán mély elismerésünket nyerné meg vele.

Az asszony összevonta szemöldökét, megrázta csontos vállait, hogy kisimítsa gyapjúsálját.

- Ha emiatt hazaengednek, akkor ki vele! Mit akarnak tudni?

Tobias visszaült a székbe, eközben rövid pillantást vetett Lunettára, hogy megbizonyosodjék, figyel-e.

- Tudja, asszonyom, Középföld szétszakadt a múlt tavasszal, s tudni szeretnénk, hogy az Őrző talpnyalóinak keze van-e az országokat beárnyékoló viszályban. A tanácsnokok egyike sem gyalázta a Teremtőt?

- Ők már meghaltak!

- Igen, erről már hallottam, de a Falka Vére nem ül fel a szóbeszédnek. Szilárd bizonyítékra van szükségünk, mint például egy tanú szava.

- Tegnap éjjel láttam a testüket a tanácsnoki kamarában!

- Igazán? Nos, ez egy megdönthetetlen bizonyíték. Végre egy tiszteletreméltó személy szájából halljuk az igazat, aki maga is tanúja volt az eseményeknek. Látja, máris nagy segítségemre volt. Ki ölte meg őket?

- Nem láttam a gyilkosságot.

- Hallotta-e valaha, hogy valamelyik tanácsos a Teremtő békéje ellen lázít?

- A középföldi szövetség békéje ellen lázítottak, s úgy hiszem, ez ugyanazt jelenti, bár ők nem ezeket a kifejezéseket használták. Megpróbálták úgy feltüntetni a dolgokat, mintha a fekete fehér volna, a fehér meg fekete.

Tobias szemöldöke homlokára szaladt, mintha nagyon érdekelné.

- Az Őrzőhöz tartozók ezt a taktikát használják: megpróbálnak meggyőzni, hogy a gonosz, amit valaki cselekszik, helyes dolog - kezével szélesen intett.

- Volt-e olyan állam, amelyik meg akarta törni a szövetséget?

Az asszony egyenes háttal, szilárdan állt előtte, s nézett le rá.

- Mindegyikük, az ön országa is kész rá, hogy a világot szolgátságba taszítsa a Birodalmi Rend uralma alá.

- Szolgátságba? Én úgy hallottam, hogy a Birodalmi Rend pusztán egyesíteni akarja az országokat, és megadni az embereknek az őket megillető helyet a világban a Teremtő segítségével.

- Akkor rosszul hallotta. Csakis a céljaiknak megfelelő hazugságokat keresik, és ez nem más, mint a hódítás és az uralom.

- Erről az oldaláról nem hallottam. Ez értékes hír. - Hátradőlt székében, keresztbe tette a lábát, és összefonta a karját. - És miközben ez a cselszövés és lázítás gyökeret vert a tanács tagjai között, ott volt-e az Inkvizítor Anya?

Az asszony egy pillanatig habozott.

- Ne beszéljünk az Inkvizítorok dolgairól.

- Értem. De visszajött?

- Igen.

- És amikor visszatért, megpróbálta-e megfékezni a lázadást? Megpróbálta-e összetartani Középföldet?

Az asszony szemei összeszűkültek.

- Persze, hogy meg, és maga is tudja, mit tettek vele ezért. Ne mondja, hogy nem!

Egy pillantás az ablak felé meggyőzte, hogy Lunetta szeme az asszonyon függ.

- Nos, mindenféle szóbeszédet hallottam. Ha látta a történeteket a saját szemével, akkor az már súlyos bizonyíték. Látta-e a történeteket a saját szemével, asszonyom?

- Láttam az Inkvizítor Anya kivégzését, ha erre gondol!

Tobias könyökére támaszkodott, és összekulcsolta ujjait.

- Igen, ettől féltem. És meghalt, ugye?

Az asszony orrlukai megremegtek.

- Miért érdeklik annyira a részletek?

Tobias szemei kitágultak.

- Asszonyom, Középföld államai az Inkvizítorok és egy Inkvizítor Anya hatalma alatt egyesültek háromezer évvel ezelőtt. Jól boldogultunk és jócskán békében éltünk az aydindrili uralom alatt. Amikor kitört a háború a d'haraiakkal, miután a Határ

leomlott, nagyon féltettem Középföldet...

- Akkor miért nem jöttek a segítségünkre?

- Én segítséget akartam nyújtani, de a király megtiltotta a Falka Vérének a beavatkozást. Természetesen ellenálltam, de végül is ő volt a királyunk. A nicobareseiek sokat szenvedtek az uralma alatt. Most kiderült, neki sokkal gonoszabb tervei voltak népünkkel, és nyilvánvalóan, ahogy ön mondta, tanácsadói is készek voltak, hogy szolgaságba taszítsanak bennünket. Mivel a királyról kiderült, hogy valójában áruló, meg is fizette mindennek az árát. Én azonnal a hegyekbe vonultam embereimmel, Aydindril felé, hogy Középföld, a tanácsosok és az Inkvizitor Anya rendelkezésére bocsássam őket.

Amikor megérkeztem, semmi mást nem találtam itt, csak d'harai csapatokat, bár azt állították, hogy már nem állunk harcban egymással. Azt hallottam, hogy a Birodalmi Rend Középföld megmentésére sietett. Útközben és érkezésem óta mindenféle szóbeszédet hallottam. Például azt, hogy a középföldiek elvesztették a harcot, hogy Középföldön gyülekeznek, hogy a tanácsosok meghaltak, hogy a keltoniak ellenőrzésük alá vonták Középföldet, majd azt, hogy a d'haraiak, később, hogy a Birodalmi Rend tette ugyanezt, hogy az Inkvizitorok mind meghaltak, hogy a varázslók mind halottak, hogy az Inkvizitor Anya is meghalt, majd, hogy mindannyian élnek. Mit higgyek el ezekből? Ha az Inkvizitor Anya élne, segíthetnénk neki, megvédehetnénk. Szegény föld vagyunk, de Középföldet akarjuk segíteni, ha tudjuk.

Az asszony vállai leereszkedtek.

- A hallottak egy része igaz. A d'harai háborúban minden Inkvizítort, beleértve az Inkvizitor Anyát is, megölték. A varázslók is meghaltak. Azóta Darken Rahl meghalt, és a d'haraiak a Birodalmi Rend mellé álltak, s többek között Kelton is. Az Inkvizitor Anya visszatért és megpróbálta összetartani Középföldet. A lázadó trónkövetelők hibájából a Tanács halálra ítélte.

Brogan megrázta a fejét.

- Ez szomorú hír. Reméltem, hogy nem igaz. Szükségünk lenne rá! - Brogan megnyalta ajkát. - Igazán biztos abban, hogy kivégezték? Talán téved. Végül is ő mágikus lény. Eltűnhetett egy zavaró füstfelleg közepén, vagy valami hasonló. Talán még mindig él.

Az asszony ráfüggesztette tekintetét.

- Az Inkvizitor Anya halott!

- De én olyan pletykákat is hallottam, hogy látták élve... átkelni a Kern folyón.

- Ostobák mesebeszédje! Halott! Én magam láttam őt a feje nélkül.

Brogan az ajka melletti sima forradást piszkálgatta, miközben az asszonyt nézte.

- Azt is hallottam, hogy az ellenkező irányba menekült: délnyugat felé. Talán mégiscsak van remény?

- Nem igaz! Utoljára mondom: láttam lefejezve! Nem menekült el. Az Inkvizitor Anya halott. Ha Középföld segítségére akar lenni, akkor mindent megtesz, hogy újra egyesítse Középföldet!

Tobias egy pillanatilag az asszony szigorú arcát nézte.

- Igen, igen, igaza van. Ez mind zavaró hír, de talán jobb, hogy végre találtunk egy tanút, aki megvilágítja az igazságot. Köszönöm, asszonyom, sokkal többet segített, mint gondolja. Meglátom, mit tehetek, hogy csapataimat a legjobban használjam fel.

- A legjobb az lenne, ha segítene kiűzni a Birodalmi Rendet Aydindrilből, majd Középföldről.

- Oly gonosznak tartja őket?

Az asszony Tobiasra mutatott bekötött karjával.

- Leszaggatták a körmeimet, hogy hazugságra bírjanak.

- Milyen borzasztó! És milyen hazugságokat akartak önből kiszedni?

- Hogy a fekete fehér, és a fehér fekete. Ahogyan a Falka Vére is.

Brogan elmosolyodott, mintha nevetne az elmésségen.

- Nagy segítségemre volt, asszonyom! Ön hű Középföldhöz, s ezért minden elismerésem, és sajnálom, hogy így érez a Falka Vére iránt. Talán nem kellene hallgatnia annyit a szóbeszédre. Csak ennyi.

- Nem akarok tovább alkalmatlankodni. Jó napot!

Az asszony helyreutasító tekintetét vetett rá, mielőtt kiviharzott. Más körülmények között ez a fajta viselkedés sokkal többet került volna az asszonynak, minthogy letépjék a körmeit, de Brogan veszélyes vadat üldözött, és tudta, hogy a titoktartás sokat hoz majd később a konyhára. A nyeremény megérte, hogy gúnyolódni hagyja az asszonyt. Még az együttműködése nélkül is nagyon értékeset szerzett tőle a mai napon, és ez volt a célja: a zsákmány ne tudja, hogy üldözője szagot fogott.

Tobias végre elengedte magát, hogy megláthassa Lunetta világító tekintetét.

- Hazudik, generális uram. Leginkább az igazat mondja, hogy fedezze őket, de hazugságokat mond.

Galtero tehát valóban kincset hozott neki.

Tobias közelebb hajolt. Lunettától akarta hallani, hogy kimondja az ő gyanúit - hogy Tehetségével erősítse meg azokat.

- Melyik a hazugság?

- Két dolog, melyet úgy őriz, mint egy király a kincseit.

Brogan cuppantott.

- Melyik kettő?

Lunetta gonoszul mosolygott.

- Először hazudik, amikor azt mondja, hogy az Inkvizitor Anya halott.

Tobias tenyerét az asztalra csapta.

- Tudtam! Amikor ezt mondta, tudtam, hogy hazudik! -Becsukta szemét, és nyelt egyet, mintha imát küldene a Teremtő felé. - És a másik?

- Hazudik, amikor azt mondja, hogy az Inkvizitor Anya nem menekült el. Tudja, hogy az Inkvizitor Anya él, és hogy délnyugat felé menekült el. A többi igaz.

Tobias jó hangulata visszatért. Kezeit összedörzsölte, érezte a meleget. A vadászszerencse mellette volt.

- Hallottad, amit mondtam, generális uram?

- Mit? Igen, hallottalak. Életben van, és délnyugat felé menekült el. Jól csináltad, Lunetta. A Teremtő nagyon elégedett lesz veled, ha mesélek neki a segítségéről!

- Úgy értem, hogy a többi igaz.

Tobias összevonta szemöldökét. - Miről beszélsz?

Lunetta összehúzta magán rongyait.

- Azt mondta, hogy a halott tanácsosok felültek a lázító trónkövetelőnek. Igaz. Hogy a Birodalmi Rend csak olyan hazugságokat akar hallani, amik megfelelnek a céljainak, és ez nem más mint a hódítás és az uralom. Igaz. Az, hogy letépdésték a körmeit, hogy hazugságokat valljon, az is igaz. Hogy a Falka Vére is ad a szóbeszédre, és annak egy friss sírhant az eredménye. Igaz.

Brogan talpra ugrott.

- A Falka Vére a gonosz ellen harcol! Hogy mersz te mást mondani, átkozott *streganicha*?

Lunetta alsó ajkát beharapva összerezsent.

- Nem azt mondom, hogy ez az igazság, tábornok uram, hanem, hogy így látja az igazságot.

Tobias szorosra húzta övét. Nem akarta, hogy győzelmét elrontsa Lunetta fecsegése.

- Rosszul látja, és ezt te is tudod. - Ujjával Lunetta felé döfött. - Hosszabb időt töltöttem vele, mint amihez jogod van, mint amire érdemes vagy, hogy megértessem veled a különbséget jó és gonosz között.

Lunetta a padlót nézte.

- Igen, tábornok uram, többet, mint amire érdemes vagyok. Bocsáss meg! Ezek az ő szavai, nem az enyéim.

Brogan végül elfordította szemét róla, és levette a zacskót az övről. Letette, hüvelykjével meg is nyomta egy kicsit, hogy az alja egyenes legyen, mint az asztallap, és újra leült. Lunetta engedetlenségét azonnal elfelejtette, mihelyt belekezdett a következő dologba.

Éppen szólni akart az ételért, amikor eszébe jutott, hogy még egy szemtanú várakozik. Megtalálta ugyan, amit akart, nem volt szükség további kérdezősködésre, de bölcsőbb, ha az ember elővigyázatos.

- Ettore, küldd be a következő tanút!

Brogan Lunettára nézett, ahogy az megint eltűnt a fal árnyékában. Jól csinálta az előbb, de aztán elrontotta azzal a ingerkedő beszéddel. Bár tudta, nővérében a gonosz támad fel, amikor a jó érdekében használja erejét, nagyon idegesítette, hogy a nő nem próbálja jobban elnyomni az Őrző befolyását. Talán túl gyengéd volt hozzá. Egy gyenge pillanatában, mikor azt akarta, hogy vele örüljön, adott neki egy csecsebecsét. Talán Lunetta úgy vette ezt, mintha megengedné neki, hogy tovább szemtelenkedjen. Nem kellett volna.

Tobias magára parancsolt, hogy a székében maradjon, és az asztalra tette a kezét. Újra a győzelemre gondolt, s a díjak díjára. Ezúttal nem kellett erőltetnie a mosolyt.

Kicsit meglepődött, amikor felnézett, és egy kislányt látott a szobába lépni az örök között. A régi kabát, ami rajta volt, a földet verte. A lány mögött, az örök között, szakadozott barna takaróba öltözött, púpos öregasszony bicegett be görnyedt háttal.

Ahogy a csoport megállt az asztal előtt, a kislány Tobiasra mosolygott.

- Nagyon kellemes, meleg otthonod van, uram! Nagyon örülünk, hogy itt lehetünk. Viszonzhatjuk vendéglátásodat?

Az öregasszony szintén Tobiasra mosolygott.

- Örülök, hogy átmelegedtetek, és nagyon hálás lennék, ha te és a ... - szemöldöke kérdőn emelkedett fel.

- Nagyi! - mondta a kislány.

- Igen, nagyi. Örülnek, ha te és a nagyid felelnétek néhány kérdésemre, ennyi az egész.

- Á! - mondta az öregasszony. - Kérdések, azt mondja? A kérdések veszélyesek is lehetnek, uram!

- Veszélyesek? - Tobias a homlokán lévő barázdát dörzsölte két ujjával. - Én csak az igazságot keresem, asszonyom. Ha becsületesen felel, semmi bajuk sem esik. Szavamat adom!

Az asszony vigyorgott, fogai között rések villantak.

- Úgy értettem önnek, uram! - halkán felvihogott, majd zord arccal odahajolt Tobiashoz. - Vagy nem tetszenének a válaszok, vagy megszívelné őket!

Tobias csak legyintett.

- Eszemben sincs!

Az öregasszony kiegyenesedett, és újra mosolyogni kezdett.

- Óhaja szerint, uram! - Megvakarta az orra szélét. - És mik azok a kérdések?

Tobias hátradőlt, és az asszony tekintetét kutatta.

- Középföldön nagy a felfordulás, és tudni szeretnénk, hogy az Őrző talpnyalóinak keze van-e a pusztító háborúban. Hallotta-e, hogy a tanácsosok bármelyike a Teremtő ellen szolt?

- A tanácsosok nem jönnek a piacra, hogy öregasszonyokkal beszéljék meg a teológiai kérdéseket, uram, szerintem, senki sem fedné fel a többiek előtt az Alvilághoz fűződő kapcsolatait, ha egyáltalán van neki.

- Mit hallott arról, amit mondaniuk kéne?

Az öreganyó felhúzta a szemöldökét.

- Pletykát akar a Szónok utcából, uram? Mondja csak, mifélét szeretne, és mondhatok olyasmit is.

Tobias az asztalon dobolt a kezével.

- Nem érdekelnek pletykák, asszonyom, csakis a teljes igazság.

Az anyóka biccentett.

- Persze, uram, meg is kapja. Néha a legfurcsább dolgok érdeklik a népeket.

Brogan bosszankodva krákogott.

- Egy csomó pletykát hallottam, nem kell több. Tudnom kell az igazságot, hogy mi történik Aydindrilben! Olyasmit is hallottam, hogy a Tanácsot kivégezték, az Inkvizitor Anyával együtt!

Az anyóka összehúzott szemű mosolya visszatért.

- Akkor egy ilyen beosztású férfi miért nem állt meg a Palotánál bevonulás közben, hogy felkeresse a Tanácsot? Sokkal okosabb lett volna, mint mindenféle embereket idecibálni és kikérdezni, akik nem tudnak semmit. Az igazságról jobb, ha a saját szemével győződik meg, uram!

Brogan összeszorította az ajkát.

- Nem voltam a városban, amikor a pletykák szerint kivégezték az Inkvizítor Anyát.

- A, szóval az Inkvizítor Anya érdeklí! Miért nem mondja ki, kertetés nélkül? Úgy hallottam, lefejezték, de nem láttam. Az unokám látta, ugye, gyermekem?

A kislány biccentett.

- Igen, uram, magam is láttam, hogy megtörtént. Levágták a fejét, ezt csinálták.

Brogan sóhajtott.

- Ettől féltem. Ezek szerint meghalt.

A kislány megrázta a fejét.

- Nem azt mondtam, uram. Azt mondtam, hogy láttam, levágták a fejét. - Egyenesen Tobias szemeibe nézett. És mosolygott.

- Mit ért ezalatt? - Brogan az öreganyóra pillantott. - Mit ért ezalatt?

- Amit mond, nagyuram. Ayndindril mindig is mélyen merült a mágiába, de az utóbbi időben szikrázott tőle. Ahol megjelenik a mágia, nem elég, ha csak a szemében bízik. Ő, bár kicsi még, elég okos, és tudja ezt. Egy magafajta ember is tudhatná.

- Szikrázott a mágiától? Ez gonosz dolog. Mit tudtok az Őrző talpnyalóiról?

- Igazán szörnyűek, uram. De a mágia önmagában nem gonosz, uram! Ravaszkodás nélkül is létezik.

Brogan összeszorította az ökleit.

- A mágia az Őrző műve.

Az anyóka megint kuncogott.

- Ez olyan, mintha azt mondaná, az övéről lógó fényes ezüsttőr is az Őrző műve. Ha gonosz vagy ártalmas célra használják, akkor az, aki a kezében tartja, gonosz. De ha például arra használják, hogy megvédjék vele valakinek az életét egy dühöngő örültől, lényegtelen, ki is az, akkor a tör tulajdonosa jó ember. A tör maga sem ez, sem az, mert bárki bármire használhatja. - Szeme kimeredt, amikor a hangja kigyósziszegéssé mélyült. - De ha büntetésre használják, akkor a mágia maga a megtestesült bosszú.

- Nos, akkor a véleménye szerint, a városban terjengő mágia jó vagy rossz?

- Mindkettő, jóuram! Végül is ez a Varázslók Tornyának földje, a mágia székhelye! Az Inkvizítorok évezredekig uralkodtak itt, a varázslókkal együtt. A mágia mágiát szül. Elszabadult az erőszak. Mriswithnek hívott pikkelyes lények kezdtek felbukkanni, csak úgy a levegőből, és mindenkit megöltek, aki az útjukba akadt. Ennél baljósabb előjelet elképzelni sem lehet. Más mágikus lények törtek a forróféjűekre vagy a vigyázatlanokra. Mert az egész éjszaka mágiától nyüzsgő, mely az álmok patyolatszárnyán repül.

Csak egyik, félig lehunyt szemével nézett Broganra, miközben folytatta.

- A gyermek, aki szereti nézni a tüzet, könnyen a tűz martaléka lesz itt. Jobb, ha az ilyenre nagy gonddal vigyáznak, és nem várják meg, amíg véletlenül először a lángokba nyúl. Miért van az, hogy az embereket még az utcáról is felrángatják, hogy szavaikat a varázs rostáján szűrjék meg?

Brogan fenyegető arckifejezéssel hajolt előre.

- Mit tud ön a mágiáról, asszonyom?

- Kétértelmű kérdés, mondhatom, uram! Nem lehetne egy kicsit pontosabb?

Tobias habozott egy pillanatra, s megpróbálta kigyomlálni az anyóka szavainak lényegét. Már volt szerencséje ilyenféléhez, és rájött, hogy az anyóka megpróbálja elterelni a figyelmét a tárgyról.

Újra udvariasan mosolyogni kezdett.

- Nos, például, az unokája azt mondja, látta, amikor az Inkvizítor Anyát lefejezték, de azt is, hogy ez nem jelenti azt, hogy meghalt. Azt mondja, erre csak a mágia képes. Az ilyen szavak engem összezavarnak. Tudom, hogy a mágia néha lóvá tudja tenni az embereket. Megmondaná, hogy a halált hogyan lehet visszavonni?

- Halált visszavonni? Ehhez csak az Őrzőnek van hatalma.

Brogan az asztalhoz préselte az ujjait.

- Azt mondja, hogy az Őrző maga hozta vissza őt az életbe?

Az anyóka tovább kuncogott.

- Nem, uram. Annyira elszánt kegyelmed, hogy csak arra figyel oda, amit hallani akar! Kifejezetten azt kérdezte, hogyan lehet visszavonni a halált. Csak az Őrző képes visszavonni a halált. Legalábbis azt hiszem, hogy képes rá, mert ő uralja a holtakat, hatalma van élet és halál fölött, tehát természetesen azt hiszem, hogy...

- Él vagy sem?!

Az öregasszony pislantott.

- Honnan tudjam, uram?

Brogan a fogait csikorgatta.

- Azt mondta, hogy csak azért, mert az emberek látták, ahogy lefejezték, még nem jelenti azt, hogy meghalt!

- Ó, már megint itt tartunk? Nos, a mágia fortélyokra képes, de ez nem jelenti azt, hogy meg is tette. Csak annyit mondtam, hogy lehetett volna. Akkor elvesztette a szálát, mert megkérdezte, hogy a halált vissza lehet-e vonni. Igazán sajátos végeredmény, uram.

- Hogyan, asszony? Hogyan lehet képes a mágia ilyen hatalmas csalásra?

Az öreganyó visszaburkolta vállait a szakadozott takaróba.

- A halálvarázs révén.

- És pontosan mi is a halálvarázs?

- Nos, én még sosem láttam élőben halálvarázst - vihogott saját tréfáján. - Ezért nem lehetek megfelelő tanú, de elmondhatom,

amit nekem is beszéltek, ha a másodkézből származó hírt nem veti meg.

Brogan összeszorította fogát, úgy sziszegett.

- Hallani akarom!

- A halált látni, megérteni valami olyasmi, amit csak az ember lelke képes felfogni. Testet-lelket egymástól szétszakítva látunk, s ezt ismerjük fel halálnak. A halálvarázs képes megjátszani az igazi halált, s elhitetni az emberekkel, hogy igazi halált látnak, hogy egy testet való lelke nélkül látnak, és zsigereiben fogadtatják el a történetek valódiságát. - Az anyóka megrázta a fejét, mintha a dolgot egyszerre felemelőnek és botrányosnak találná.

- Nagyon is veszélyes dolog! Megkívánja, hogy a varázslók a lelket fogva tartó szellemek segítségét kérjék, amíg a háló elkészül. Ha valamit elrontanak, az áldozat lelke tehetetlenül az Alvilágba hull. Ez nagyon is kellemetlen módja a halálnak! Nekem úgy mondták, ha minden rendben megy, és a lelkek visszaadják azt, amit megragadtak, akkor a személy életben marad, de a szemtanúk azt hiszik, hogy meghalt. Nagyon fífikás, mondhatom! Hallottam ilyet, de sosem mondták, hogy valóban meg is történt: lehet, hogy csak pletyka az egész.

Brogan csendesen ült, megpróbálta elrendezni a fejében a kapott értesítéseket, s összerakni azokat, amiket a mai napon szerzett be, azokkal, amit a múltban hallott, hátha valahol összeillenek. Biztosan valamilyen trükk volt, hogy elmeneküljenek az igazságszolgáltatás elől, de nem olyan, amit társak nélkül tudott volna elkövetni.

Az öreganyó a kislány vállára tette a kezét, s elkezdett kifelé csoszogni.

- Köszönjük a melegedést, jó uram, de már belefáradtam a találomra feltett kérdéseibe, és más dolgom is van.

- Ki tud csinálni ilyen halálvarázst? - kérdezte hirtelen Brogan.

Az öregasszony megtorpant. Vizenyős kék szeme veszélyesen megvillant.

- Csakis egy varázsló, jó uram! Csakis egy teljes hatalmú és nagy tudású varázsló!

Brogan sajtáságos vészjósló pillantását vetette rá.

- És vannak-e varázslók Aydindrilben?

Az anyóka lassú mosolya megvillantotta félig lehunytt szemét. Benyúlt a takaró közé, zsebéből egy érmét tett az asztalra, ami lazán megperdült, mielőtt leesett volna Brogan elé. A férfi felkapta az ezüstérmét és az öregasszonyra sandított.

- Feltettem egy kérdést, öreganyó! Várom a választ!

- A kezében tartja, uram.

- Sose láttam még ilyen érmét. Mi ez a kép rajta? Valamilyen hatalmas épületnek nézem.

- Az is, nagyuram - sziszegette az anyóka. - A megváltás és a homály hagyatéka ez, a varázslóké és a mágiáé: a Próféták Palotája.

- Sosem hallottam róla. Mi ez a Próféták Palotája?

Az öregasszony sokat sejtetően elmosolyodott.

- Kérdezze meg a varázslónőjét, uram! - S újra megfordult, hogy elmenjen.

Brogan talpra ugrott.

- Senki sem engedte meg, hogy elmenj, fogatlan vén banya!

Az anyóka visszanézett a vállán keresztül.

- Ez a máj miatt van, uram.

Brogan rápislogott.

- Micsoda?

- Nagyon szeretem a nyers májat, uram. Azt hiszem, emiatt hullottak ki a fogaim idő előtt.

Galtero éppen ekkor jelent meg, s hátraszorította az asszonyt és a gyermeket, amint éppen kimentek az ajtón. Tisztelgésül a homloka elé tartotta az ujjait.

- Tábornok úr, jelenenivalóm van!

- Igen, igen, egy perc.

- De...

Brogan feltartott ujjal elhallgattatta Galterót, és Lunettához fordult.

- Nos?

- Minden szava igaz, generális uram. Olyan, mint a vízcicsibor, amely a víz tetején ugrál, és csak az ujjai hegyével érinti a víz felszínét, de minden, amit mondott, igaz. Sokkal többet tud, mint amit mond, de amit mond, az igaz!

Brogan türelmetlenül magához intette Ettorét. A férfi figyelemről dermedten állt az asztal előtt, karmazsinszín köpenye a lábát csapkodta.

- Tábornok úr?

Brogan szemei összeszűkültek.

- Azt hiszem, egy boszorkányt tartunk a kezünkben. Mit szólnál hozzá, ha adnék egy, a köpenyedhez méltó feladatot?

- Igen, tábornok úr, nagyon is örülnék!

- Mielőtt kiér az épületből, őrizetbe veszed. Boszorkányság gyanúja miatt.

- És mi legyen a kislánnyal, tábornok úr?

- Nem figyeltél, Ettore? Kétségtelenül a boszorkány rokona. Emellett nem akarjuk, hogy kirohanjon az utcára, és azt kiabálja, a nagymamiját fogva tartja a Falka Vére. A másikat, a szakácsnőt, nem akarom itt marasztalni, nehogy miatta bajkeverők jöjjenek az utunkba, de ezek senkinek sem fognak hiányozni az utcáról. Most már a mienk mindkettő!

- Igen, tábornok úr. Azonnal utánuk nézek.

- Ki akarom kérdezni, amilyen gyorsan csak lehet. A kislányt is! - Brogan figyelmeztetőn emelte fel az ujját. - Jobb, ha készek lesznek minden kérdésre, amit felteszek.

Ettore kölyökképű arca rémitő mosolyra gyúlt.

- Vallani fognak, ha kérdezed őket, tábornok úr! A Teremtőre, készen lesznek, hogy valljanak!

- Nagyon jó, fiam, de most menj, mielőtt kiérnek az utcára! Ahogy Ettore kirohant az ajtón, Galtero türelmetlenül előbbre

lépett, de az asztalnál csendben várt.

Brogan lezöttyent a székébe, hangja messziről hangzott.

- Galtero, tökéletes, jó munka volt, mint mindig; a behozott tanúk megfelelték a várakozásnak.

Tobias Brogan félretette az érmét, kikapcsolta az erszény bőrszóját, és kincseit egy halomba szórta az asztalra. Gyengéden simogatta őket, mintha csak élő húst érintene. Mindegyik egy-egy kiszáritott mellbimbó volt - a bal oldali, amelyik közelebb volt a boszorka gonosz szívéhez - és mindegyiken egy kis bőrdarabka, rajta a tetovált névvel. Az elkapott gonoszok egy válogatott csoportját képviselték: az Őrző gonosz lelkének leggonoszabb teremtményeit.

A zsákmányt egymás mellé rakva elolvasta minden felfedezett bajkeverő nevét. Felidézett minden esetet, elfogást és kínvallatást. Emlékezés közben düh lobbant a lelkében, valahányszor eszébe jutott egy-egy szentségtörő bűn, amit végül bevallottak. Felidézte azt is, hogy minden esetben igazságot szolgáltatott.

Hiányzott azonban a díjak díja: az Inkvizitor Anya.

- Galtero! - mondta halk, kökemény hangon. - Megtaláltam a nyomát. Gyűjtsd össze az embereket! Azonnal indulunk!

- Azt hiszem, jobb, ha meghallgatja, amit mondanom kell, tábornok úr!

10. fejezet

- A d'haraiak, tábornok úr!

Brogan, miután az utolsó trófeát is a helyére tette, bezárta az erszényt, és Galtero sötét szemébe pillantott. - Mi történt a d'haraiakkal?

- Ma reggel megtudtam, hogy valami készülődik, mert gyülekezni kezdtek. Ez lehet a zavargás oka.

- Gyülekeznek?

Galtero bólintott.

- Az Inkvizitorok Palotája körül, tábornok úr. Kora délután pedig kántálni kezdtek.

Tobias megdöbbenve hajolt ezredeséhez. - Kántálni? Emlékszel a szövegére?

Galtero beakasztotta az ujját kardszójába. - Teljes két órán át tartott; nehéz lett volna elfelejteni, hogy ennyiszer hallottam. A d'haraiak meghajoltak, fejüket a földre hajtották, és mindannyian azt kántálták:

Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Rahl Nagyúr, védelmezz minket! Fényedben gyarapodunk! Kegyelmedben oltalmat találunk! Bölcsességed előtt fejet hajtunk! Csak azért élünk, hogy szolgáljunk! Életünk a tiéd!

Brogan az asztalra csapta ujjait.

- És minden d'harai így tett? Hányan vannak?

- Mindegyikük, tábornok úr. Többen is vannak, mint gondoltuk! Megtöltötték a Palota külső terét, s elárasztották a közeli parkokat és tereket, majd a környező utcákat. Annyira szorosan voltak, hogy nem lehetett elmenni közöttük, mintha a lehető legközelebb akartak volna jutni az Inkvizitorok Palotájához. Becslésem szerint legalább kétszázezren vannak a városban, és a legtöbb most a Palota köré gyűlt. Majdnem pánik tört ki, mert a népek nem tudták, mi történik.

Kilovagoltam a városba, ott még sokkal többen voltak, akik nem jöttek be. Akárhol is voltak, ők is a földhöz nyomták homlokukat, és városbeli testvéreikkel együtt kántáltak. Az egész környéket körüllovagoltam, ahogy csak tudtam, de egyetlen d'harait sem láttam, aki nem ezt csinálta volna. Még a hegyekből és város körüli utakról is az ő hangjukat lehetett hallani. Senki sem figyelt ránk a portyánk közben.

Brogan becsukta a száját.

- Akkor itt kell lennie ennek a Rahl Atyának.

Galtero a másik lábára állt.

- Itt is van, tábornok úr. A kántálás alatt a főbejárat lépcsőjének tetején állt és nézte a tömeget. Minden ember meghajolt előtte, mintha ő lenne a Teremtő maga.

Brogan szája megvonaglott az undortól.

- Mindig is gyanítottam, hogy a d'haraiak pogányok. Mit szólsz hozzá, egy egyszerű emberhez intéztek imát! És mi történt később?

Galtero fáradtnak tűnt; egész nap a nyeregben ült.

- Amikor vége volt, mindannyian a levegőbe ugráltak, s éljeneztek, hurráztak jó ideig, mintha csak most menekültek volna meg az Őrző karmaiból. Legalább két mérföldet megtettem az éljenzők mögött, mire a kiáltozás és üvöltözés abbamaradt. Ez a Rahl Atya egész idő alatt, amíg minden embert belepert a por, majd még a por is elült, fenn álldogált a lépcsőn és nézte az egészet.

- Jól láttad őt?

Galtero megrázta a fejét.

- Az emberek nagyon közel álltak egymáshoz, féltem közelebb húzódni, megöltek volna, ha félbeszakítom az ünneplést.

Brogan hüvelykujja szélével megdörzsölte orrát, ahogy gondolkodva rábámult.

- Természetesen, nem várom el, hogy eldobjd az életed csak azért, mert látni akarsz a külsejét.

Galtero egy pillanatig habozott.

- Elég hamar látni fogja őt, tábornok úr. Meghívták őnt is a Palotába.

Brogan felnézett.

- Nincs időm szórakozásra. Most az Inkvizitor Anyát kell elfognom.

Galtero egy papírt vett elő zsebéből, és átadta.

- Épp akkor értem vissza, amikor egy nagy csapat d'harai katona jött a Palotánkhoz. Megkérdeztem, mit akarnak, erre átadták ezt.

Brogan kibontotta a papírt, és elolvasta a sebtében írt sorokat.

„Rahl Nagyúr az összes ország minden méltóságát, diplomatáját és hivatalnokát azonnal az Inkvizitorok Palotájába szólítja.”

Tobias összegyűrte markában a papírdarabot. - Nem járok kihallgatásokra, én szoktam tartani őket. És, ahogy már mondtam,

nincs időm szórakozásra.

Galtero az utcára bökött hüvelykjével.

- Ezt én is tudom. Meg is mondtam a katonáknak, hogy átadom a meghívást, de más dolgunk is van, és nem tudom, lesz-e valakinek ideje elmenni a Nicobaresei Palotából. Vezetőjük azt felelte, hogy Rahl Nagyúr mindenkit ott akar látni, és jobb, ha szakítunk erre időt.

Brogan csak legyintett.

- Itt, Aydindrilben senkinek sem okoz gondot, ha nem megyünk el egy új törzsi vezető estélyére.

- Tábornok úr, a Király Sor vállvetve együttműködik a d'harai katonákkal. A Sorból minden palotát körülvettek, a városi adminisztráció épületeivel együtt. Az üzenet átadója azt mondta, itt marad, hogy az Inkvizítorok Palotájába „kísérjen” minket. Azt is mondta, hogy ha nem leszünk ott hamar, erővel visznek minket. Tízezer embere van. Ezek nem bolti árusok vagy parasztok, akik néhány hónapig katonásdit játszanak; ezek hivatásos harcosok, és nagyon elszántságnak látszanak. Tudom, hogy a Falka Vére komoly erőt képviselhetne ellenük, ha összevonnánk csapatainkat, de most csak a Falka magját hoztuk el. Ötszáz emberünk nem elég ahhoz, hogy eltakarítsa őket az utunkból. Húsz lépést sem tehetnénk meg, és mindegyikünket levágnák.

Brogan a fal előtt álldogáló Lunettára pillantott. Színes kincseit szorongatta és simítgatta, s egyáltalán nem is figyelt a beszélgetésre. Csak ötszáz emberük volt a palotában, de itt volt velük Lunetta.

Nem tudta, mi ez a Rahl Nagyúr dolog, ez nem is számított; D'Hara szövetséges volt, és végrehajtotta a Birodalmi Rend utasításait. Nyilvánvalóan csak magasabb pozíciót akar elérni a Tanácson belül. Mindig is voltak szerencselovagok, de azok nem akarták a hatalommal járó erkölcsi irányelvekbe is beleártani magukat.

- Nagyon jó. Nemsokára úgyis sötétedik. Elmegyünk erre az ünnepségre, rámosolygunk Rahl Nagyúrra, pertut iszunk vele, együtt vacsorázunk, és éltetjük őt. Hajnalban Aydindril a Birodalmi Rendre hagyjuk, és elmegyünk, hogy elkapjuk az Inkvizítor Anyát. - Húga felé intett. - Lunetta, gyere velünk!

- És hogy találod meg? - vakarta meg karját Lunetta. - Az Inkvizítor Anyát, tábornok uram, hogy találod meg?

Tobias hátratolta székét és felállt. - Délnyugatra van. Van elég emberünk, hogy megkeressük. Meg fogjuk találni!

- Igazán? - Lunetta hangjában még mindig volt némi szemtelen színezet, miután a hatalmát használta. - Mondd el, honnan fogod felismerni!

- Ő az Inkvizítor Anya! Hogy is ne ismernénk fel, te ostoba *streganicha*!

Lunetta egyik szemöldöke felemelkedett, ahogy pokoli pillantása bátyjával találkozott. - Az Inkvizítor Anya halott. Hogyan láthatsz egy holtat?

- Nem halott. A szakácsnő tudja, mi az igazság; te magad mondtad. Az Inkvizítor Anya él, és el fogjuk kapni.

- És ha igaz, amit az öregasszony mond, és halálvarázst bocsátottak rá? Annak mi a célja? Mondd meg Lunettának!

Tobias összevonta a szemöldökét.

- Az, hogy az emberek azt higgyék, meghalt, és el tudjon menekülni.

Lunetta arcára gonosz mosoly ült.

- És miért nem látták őt elmenekülni? Ugyanazért, amiért te sem találod őt!

- Hagyd a mágikus locsogást, és beszélj!

- Tábornok uram, ha van is halálvarázs, és az Inkvizítor Anyát ezzel varázsolták el, akkor érthető: az a céljuk, hogy eltüntessék a személyazonosságát. Megmagyarázná, hogy menekült el; senki sem ismerte fel a körülötte lévő mágia miatt. Éppen ezért te sem fogod felismerni!

- Meg tudod törni a halálvarázst? - dadogta Tobias zavarodottan.

Lunetta kuncogott.

- Tábornok uram, még sose hallottam ilyen varázsról. Semmit sem tudok róla.

Tobias rádöbbsent, hogy hűgának igaza van.

- Te ismered a mágiát. Mondd meg, hogyan ismerhetjük fel!

Lunetta csak a fejét rázta.

- Tábornok uram, nem tudom, hogy lássam meg egy varázsló hálójának szálait, amivel egy személyt rejteget. Csak azt mondom, hogy megértsd: ha ilyen bűbájt használtak, hogy elrejtse őt, akkor mi sem fogjuk felismerni.

Tobias ujjával húga felé bökött.

- Neked vannak mágikus erőid. Tudod, hogy mutasd meg az igazságot!

- Tábornok uram, az öreganyó azt mondta, csak egy varázsló tudja véghezvinni a halálvarázst. Ha egy varázsló ilyen hálót tett rá, akkor csak úgy bogozzhatjuk ki, ha meglátjuk a varázslat szálait. Nem tudom, hogy kell csinálni.

Tobias az állát dörgölve gondolta át mindezt.

- Át kell látni a csaláson! De hogyan?

- Az éjjeli pille is azért esik a pókhálóba, mert nem látja a szálait. A lefejezés szemtanúihoz hasonlóan mi is beleeshetünk, mert nem látjuk a szálakat. Nem tudom, mi a teendők.

- Varázsló - mormogott Brogan maga elé. Az asztalon heverő érmére mutatott. - Amikor azt kérdeztem, van-e varázsló Aydindrilben, ezt az érmét adta nekem, ennek az épületnek a képével.

- A Próféták Palotája.

A név hallatán Tobias felkapta fejét.

- Igen, annak nevezte. Azt mondta, kérdjelek téged, mi az. Honnan tudsz róla? Hol hallottál a Próféták Palotájáról?

Lunetta újra magába zuhant, és másfelé nézett.

- Anya csak a születésem után beszélt róla. Olyan hely az, ahol varázslónők...

- *Streganichák*! - javította ki az öccse.

Lunetta egy pillanatra megállt. - Olyan hely ez, ahol a *streganichák* varázslónak tanítják ki a férfiakat.

- Akkor ez a gonosz háza.

Lunetta görnyedten-mereven állt, míg testvére az érmét nézte.

- Mit tudhatott Anyuska erről a gonosz helyről?
 - Anyuska halott, Tobias, hagyd békén! - suttogta Lunetta.
 Tobias gyilkos pillantást vetett rá.
 - Erről majd később beszélünk! - Kisímította rangjelzését, majd ezüstdíszítésű szürke kabátjáért csengetett, utána magára terítette karmazsinszínű köpenyét.
 - Az öregasszony nyilván úgy értette, hogy Aydindrilben egy varázsló van, akit ebben a poklok házában tanítottak ki. - Újra Galtero felé fordította figyelmét. - Szerencsére Ettore tovább kérdegeti azt a boszorkányt. Annak a vénasszonynak még van számunkra mondanivalója. Érzem a csontjaiban, hogy rejteget valamit!
 Galtero biccentett.
 - Jobb, ha most elindulunk az Inkvizítorok Palotájába, tábornok úr.
 Brogan vállára terítette köpenyét.
 - Útközben megállunk, s benézünk Ettorehoz.

A tűz lobogva égett, mikor hárman a kis terembe értek, hogy Ettoret és két áldozatát megnézzék. Ettore félmeztelen volt, dagadó izmai verítékben fürödtek. Néhány tör villant meg egy köpeny tetején, egy csomó kiélesített karóval együtt. A vaskarók fogantyúja legyezőszerűen szétterült a tűzhely mellett. Másik végük narancsszínűen izzott a lángok között.

Az öregasszony a távolabbi sarokban remegett, és védő karját a kislány köré kulcsolta, aki a barna takaróba rejtette arcát.
 - Volt vele bajod? - kérdezte Brogan.
 Ettore arcán felvillant az ismerős mosoly.
 - Azonnal abbahagyta a szemtelenkedést, mihelyst rájött, hogy nem tűrjük az ilyesmit. Így kell bánni a boszorkányokkal; bejiednek, amikor a Teremtővel kerülnek szembe.
 - Nekünk most el kell mennünk egy kis időre. Ha segítség kell, a haderőnk nagy része itt maradt a palotában. - Brogan a tűzben izzó vaskarókra nézett. - Mire visszatérek, azt akarom, hogy megkinozd! A kislány nem érdekel, de az öregasszony jobb, ha életben marad, és vallomást tesz.

Ettore a homlokára tette ujjait, és tisztelgett.
 - A Teremtőre, úgy lesz, ahogy parancsolja, tábornok úr! Meg fogja vallani az összes bűnt, amit az Őrző nevében elkövetett.
 - Jól van. Van még egy pár kérésem, és választ akarok kapni rájuk.
 - Nem válaszolok egyetlen kérdésére sem! - sziszegte az öregasszony.
 Ettore szája elkerelkedett, s haragosan hunyorítva hátranézett. A öregasszony még beljebb húzódott a sarokba.
 - Az éjszaka végére megtöröd még te ezt az esküt, vén banya! Könnyörögni fogsz, hadd válaszolj a kérdésekre, ha látod, mit csinálunk a vakarcsoddal. Először ő jön: legalább látni fogod, mi vár rád, ha majd rád kerül a sor.

A kislány felsikoltott, és még mélyebbre bújt a barna takaró alá.
 Lunetta a sarokban kucorgó párra nézett, és lassan megvakarta a karját.
 - Akarod, hogy itt maradjak, és segítsék Ettorenek, tábornok uram? Azt hiszem, ez lenne a legjobb.
 - Nem. Azt akarom, hogy velem jöjj! - Brogan Galteróra pillantott. - Jól tetted, hogy behoztad!
 Galtero megrázta a fejét.
 - Sosem vettem volna észre, ha nem próbál nekem eladni egy mézessüteményt. Valahogy gyanús volt.
 Brogan megvonta vállát.
 - Így van ez a boszorkányokkal; úgy jönnek a Falka Vérének hálójába, mint pillék a tűzbe. Ostobák, mert megbíznak alvilági mesterükben. - Újra a sarokban kuporgó asszonyra nézett. - De mind elvesztik a felfurángjukat, amikor szembe kerülnek a Falka Vére bölcsességével. Kis győzelem, de a Teremtőt szolgáljuk vele!

11. fejezet

- Hagyd abba! - mordult fel Tobias. - Azt hiszik, hogy bolhás vagy!
 A széles utat mindkét oldalt fenséges jávorfa sor övezte, csupasz koronájuk csipkeként húzódott a magasban. A különböző országok méltóságai és hivatalnokai szálltak ki kocsijaikból, hogy gyalog tegyék meg a fennmaradó távolságot az Inkvizítorok Palotájához. A d'harai csapatok sorfalként álltak az érkező vendégek szivárgó folyama mentén.
 - Nem tehetek róla, tábornok uram! - panaszkodott Lunetta vakaródzás közben. - Mióta Aydindrilbe értünk, viszket a karom. Sosem éreztem még ilyet.

A folyamhoz csatlakozó emberek meglepetten nézték Lunettát. Összefoltoszott rongyaiban úgy elütött tőlük, mint egy leprás a koronázási menetben. Úgy tűnt, tudatában van, hogy gúnyolódó pillantások tárgya lett, de úgy látszott, hogy ő ezt imádatnak véli. Minden esemény előtt kikönyörögte, hogy ne kelljen a Tobias által hozott ruhákat felvennie, mert szerinte nem illenek az ő csecsebecséihez. Mióta lefoglalták gondolatait, és elszakították az Őrző hatalmától, Tobias nem ragaszkodott hozzá, hogy Lunetta átöltözzön. Emellett szentségtörésnek érezte, hogy egy megszállott megnyerően nézzen ki.

Az érkezők legjobb ruháikban, kabátjaikban vagy bundájukban jöttek. Némelyikük díszes kardot viselt, Tobias biztos volt benne, hogy most volt rajtuk legelőször. Egy alkalmi palást fellibbent, és Brogan észrevette, hogy az asszonyok elegáns, hosszú ruhában jöttek, nyakukban, csuklójukon és ujjakon viselt ékszereiken megvillant a lenyugvó nap fénye. Úgy tűnt, nagyon izgatottak, mert meghívták őket az Inkvizítorok Palotájába, hogy találkozzanak az új Rahl Nagyúrral, s egyáltalán nem riasztja őket a d'harai katonák fenyegető sora. Mosolyuk és csacsogásuk mellett nagyon izgatta őket, hogy megkedveltessék magukat az új Rahl Nagyúrral.

Tobias a fogát csikorgatta.
 - Ha nem hagyod abba a vakarózást, a hátad mögé kötöm a kezeidet!
 Lunetta leejtette a kezét, és zihálva abbahagyta. Tobias és Galtero felpillantva két karóra húzott holttestet látott az előttük húzódó út két oldalán. Közelebb érve Tobias rájött, hogy nem emberek, hanem pikkelyes lények, csak a Teremtő tudhatta, hogy mifélek. Továbbhaladva rettenetes szag csapott orrukba, s még levegőt is félve vettek, nehogy a bűz tovább égesse tüdejüket.

Néhány karón csak fejek voltak, néhányon teljes testek, néhányra pedig testdarabokat aggattak. Láthatóan mindegyiküket kegyetlen harcban ölték meg. Néhány fenevad teste szét volt marcangolva, közülük többet teljesen kettétéptek, belső szerveik fagyottan lógtak maradványaikból.

Olyan volt ez, mintha csak a gonosznak emelt emlékmű alatt, az Alvilág kapuján lépnének át.

A többi vendég eltakarta az orrát. Néhány finoman öltözött hölgyvendég elájult; szolgák siettek segítségükre, zsebkendővel legyezték őket, vagy hóval dörzsölték homlokukat. Néhányan megdöbbenve néztek, mások oly vadul megborzongtak, hogy Tobias hallhatta foguk vacogását. Miután a sóhajok és szagok gyomorfelforgató kavalkádján túljutottak, körülöttük mindenki a még felfokozottabb izgalom vagy a nyílt riadalom állapotába került. Tobias, aki gyakran járt a gonosz közelében, undorodva nézett vendégtársaiba.

Egy remegő diplomata kérdésére az oldalt álló d'haraiak egyike elmagyarázta, hogy a lények megtámadták a várost, és Rahl Nagyúr levágta őket. A vendégek hangulata felderült. Beljebb kerülve egyre hangosabbak lettek, s arról fecsegték, milyen nagy megtiszteltetés ilyen nagy emberrel találkozni, mint az új Rahl Nagyúr, D'Hara atyja. Vidám kacagás töltötte be a csipős levegőt. Galtero közelebb húzódott Broganhoz.

- Amikor korábban kint voltam, még a kántálás előtt, a városi katonák sokkal beszédesebbek voltak; azt mondták, vigyázzak, s hogy láthatatlan támadók fenyegetik az embert, akik néhány városlakóval együtt megölték embereik egy részét is.

Tobiasnak eszébe jutott az öregasszony, aki pikkelyes szörnyekről beszélt neki, nem emlékezett, hogyan nevezte őket, akik csak úgy a levegőből tűntek elő, hogy kibelegzenek bárkit, aki az útjukba kerül. Lunetta azt mondta, hogy az asszony igazat beszél. Ezek lehetnek azok a szörnyek.

- Milyen érdekes, hogy Rahl Nagyúr pont akkor ért a városba, amikor le kellett vágni a szörnyeket, és megmenthette a várost.

- Mrsiswithek - suttogetta Lunetta.

- Micsodák?

- Az asszony azt mondta, hogy a teremtményeket mriswitheknek hívják.

Tobias bólintott.

- Igen, úgy hiszem, igazad van: mriswithek.

Fehér oszlopok magasodtak a palota bejárata fölé. Mindkét oldalon katonák sorfalától övezve áthaladtak a szélesre tárt, fehér színű, faragott ajtók között. Hatalmas terembe értek, melyet fehér, márványkeretű, aranyozott tetejű, halványkék mozaik üvegablakok világítottak meg. Tobias Brogan úgy érezte, mintha a gonosz gyomrába szippantanák be. A többi vendég, köztük ismertebbek is, a karón látott testek helyett a szentségtörés ilyen emlékművétől körülveve borzongtak meg.

Miután az elegáns termen és hegyhez elegendő gránit és márvány borította kisebb helyiségeken keresztül vezető útjuk véget ért, besétáltak az előttük nyíló pompázatos mahagónikapun. Nemsokára egy impozáns, hatalmas kupolával borított teremben találták magukat. A mennyezetről nőket és férfiakat ábrázoló díszes freskók néztek le a vendégseregre. A kupola alsó szélén kerek ablak engedte be a fogyatkozó napfényt, s láttatni hagyta az égen gyülekező felhőket. A termen keresztül, félköríves emelvényen, a gazdagon faragott asztal mögött üres székek álltak.

A terem körül boltozatos nyílások fedték az oszlopsoros, kígyózó-díszes, fényes mahagóni borította karfás balkonokhoz vezető lépcsőket. Tobias látta, hogy az erkélyek tele voltak emberekkel: nem olyan finoman öltözött népekkel, mint a főhelyeken, hanem inkább egyszerű közemberekkel. A többi vendég is észrevette, és helytelenítő pillantásokat vetett a karfák mögötti gyülekező népségre. Az ott állók visszahúzódtak a karfáktól, hogy minél kevesebbüket ismerjék fel, és vonják felelősségre merészségükért. Szokásaik szerint főember először a tekintélyes emberek előtt volt köteles bemutatkozni, mielőtt az egyszerű emberek is megismerhették.

A vendégek, észre sem véve az erkélyen álldogáló sokaságot, ellepték a díszes márványpadlót, távolságot tartva egymás és a Falka Vérének két tagja között, s megpróbáltak úgy tenni, mintha csak véletlenül, nem tudatosan kerülnek őket. Várákózón keresték szemükkel vendéglátójukat, közben halkan sugdolózni kezdtek egymás közt. Olyan csodásan voltak öltözve, hogy leginkább a szemkápráztató díszítés részeinek tűntek; egyiküket sem bűvölte el az Inkvizitorok Palotájának nagystílisége. Tobias arra gondolt, hogy legtöbbjük állandó vendég lehet itt. Bár még sosem volt Aydindrilben, azonnal felismerte a talpnyalókat; saját királya is ilyen fickókkal vétette körül magát.

Lunetta hozzásimult, nem igazán érdekelte a körülötte látható, lenyűgöző épület. Nem vette észre az őt megbámulókat, bár mostanra kevesebben voltak. Inkább egymást nézték és Rahl Nagyurat várták, mint a Falka Vérének két, karmazsinsínű tagja mellett álló furcsa asszonyt figyelték. Galtero tekintete végigsiklott a termen. A bent állók nem érdekelték, ehelyett folyamatosan felmérte a népeket, a katonákat és a kijáratokat. Az ő kardja, Broganéval együtt, nem csupán díszítésre szolgált.

Undora ellenére Tobiast is elragadta a körülötte látható pompa. Ez volt az a hely, ahol az Inkvizitor Anyák és a varázslók szorosra fűzték Középföld szálait. Ez volt a hely, ahol évezredekig fennállott az egység, az Alkotó és a Pusztító Mágia erejének köszönhetően. Ez volt a pont, ahonnan az Őrző indái kinyúltak.

Az egység mostanra szétesett. A mágia szorítása eltűnt az emberekről, védekező erejük elveszett. A mágia kora véget ért. Középföldnek vége. A palota nemsokára megtelik karmazsinsínű köpenyekkel és az emelvényen csak a Falka Vére fog ülni. Tobias elmosolyodott; kéréseivel közeledett a végkifejlet.

Tobias hirtelen úgy érezte, hogy egy férfi és egy nő nem épp céltalanul sodródott mellé.

Az asszony, vékony fürtök és fekete haj sátora övezte festett arcával véletlenül hozzáhajolt.

- Képzeld el, meghívtak minket ide, és még ennivalójuk sincs! - Lesimította sárga ruhájának csipke mellfodrárt, s lehetetlenül piros ajkán udvarias mosoly ült, ahogy Tobias válaszát várta. Válasz híján a hölgy így folytatta:

- Nem gondolja, hogy nagyon udvariatlannak tűnik, hisz még egy csepp bort sem szolgálnak fel, pedig ilyen hirtelen hívtak meg minket, s hoztak ide, meg minden? Remélem, nem gondolják, hogy legközelebb megint elfogadjuk a meghívásukat, azok után, hogy ilyen faragatlanul bántak velünk! - A háta mögött összecsapta a kezét.

- Hölgyem, ön talán ismeri Rahl Nagyurat?

- Lehet, hogy már találkoztam vele, nem emlékszem. - Válláról lesöpört egy láthatatlan porszemet, hogy Tobias meglássa gyűrűit; villogásukat a terem tulsó végéből is megláthatta bárki. - Annyi ilyesféle társadalmi eseményre hívtak már meg a

Palotában, hogy nehezen idézhetek fel mindenkit, akivel találkoztam. Végül is, Lumholtz herceg és én vezető pozícióban vagyunk, mivel Fyren herceget meggyilkolták.

A hölgy vörös ajkai hirtelen széles mosolyra nyíltak.

- Úgy tudom, még sosem láttam itt a Falka Vérének egy tagját sem. Végül is a Tanács mindig is fontoskodóknak tartotta a Falka Vérét, nem azt mondom, hogy egyetértek, de megtiltották nekik, hogy a szülőhazájukon kívül is gyakorolják a... „mesterségüket”. Természetesen most úgy tűnik, Tanács nélkül maradtunk. Elég ijesztő, hogy ott ölték meg őket, ahol voltak, éppen itt, miközben megtárgyalták Középföld jövőjét. És ön hogy kerül ide, uram?

Tobias rápillantott, miközben a katonák bezárták az ajtókat. Meghúzta bajuszát, és elindult az emelvény felé.

- „Meghívtak”, éppúgy, mint önt.

Lumholtz hercegné vele sodródott.

- Úgy hallom, hogy a Falka Vére nagy becsben áll a Birodalmi Rend előtt.

Az aranszegélyű kék kabátba öltözött kísérője, méltóságteljes testtartással, s erőltetett közömbösséggel hallgatta őket, s láthatóan másra próbált figyelni. Sötét haja és bozontos szemöldöke alapján Tobias keltoninak gondolta. A keltoniak hamar szövetségre léptek a Birodalmi Renddel, és foggal-körömmel védték magas pozíciójukat közöttük. Azt is tudta, hogy a Birodalmi Rend nagyra értékelte a Falka Vérének véleményét.

- Meglep, asszonyom, hogy bármit is hall, miközben ennyit beszél.

A hölgy arca olyan vörös lett, mint az ajka. Tobias megmenekült előre várható, felháborodott szózuhatagától, mert ekkor a tömeg zűrzavart vett észre a teremben. Nem volt elég magas, hogy átlásson az ide-oda forgó fejek között, tehát türelmesen várt, tudva, hogy minden valószínűség szerint Rahl Nagyúr emelkedik az emelvényre. Óvatosan felkészült erre a lehetőségre: elég közel volt, hogy mindent jól lásson, de nem annyira, hogy ő maga szembetűnjön. A többi vendéggel ellentétben tudta, hogy nem társadalmi esemény készülődik. Olyasmi lesz, mint egy viharos éjjel, s ha jön a villám, nem akart a legmagasabb fa lenni. Tobias Brogan a körülötte álló csillogó örültekkel ellentétben tudta, mikor kíváncsi az óvatosság.

A benn állók sietve utat nyitottak a d'harai katonák sorfala előtt, akik odébb lökdösték őket az útból. Lándzsások áttörhetetlen sorfala követte őket, párosával váltak szét, acélruhás folyosót nyitottak a vendégek között. A harc vonal az emelvény elé fejlődött fel, d'harai izomból és acélból összeállt komor védőékké. A gyors, pontos végrehajtás mély benyomást gyakorolt az ott állókra. Magas rangú d'harai hivatalnokok álltak a folyosó szélére, hogy az emelvény mellé sorakozzanak. Lunetta feje búbja fölött Tobias meglátta Galtero jeges pillantását. Ez valóban nem társadalmi esemény lesz.

A tömeg ideges várakozásban morajlott fel, mintha várnák, mi történik legközelebb. Tobias a suttogásokból kihallotta, hogy ilyen még nem történt az Inkvizitorok Palotájában. A hatalmasságok vörös arccal, helytelenítően susogtak, hogy a látottak a fegyveres erők türethetetlen túlkapasáról tanúskodnak abban a Tanácsteremben, ahol inkább a diplomáciai tárgyalások voltak eddig jellemzőek.

Brogan nem szenvedhette a diplomáciát; a vér jobban hatott, és mélyebb benyomást keltett. Úgy érezte, hogy ezt Rahl Nagyúr is érti, a teremben összegyűlt szolgálkú arcokkal ellentétben.

Tobias tudta, mit akar Rahl Nagyúr. Tulajdonképpen várható is volt. Végül is a d'haraiak jelentették a Birodalmi Rend legfőbb erejét. Ebinissia felé tartó útja során, a hegyekben találkozott olyan hadakkal, melyek nagy részét d'haraiak alkották. A d'haraiak vették be Aydrindrilt, s látta, hogy betartják a parancsokat, és átengedték azt a Birodalmi Rendnek. A Birodalmi Rend nevében testükkel védték azt a felkelők vasa ellen, míg mások, főleg keltoniak, mint Lumholtz herceg, megtartották hatalmi pozíciójukat és kiadták a parancsokat, s elvárták, hogy a d'haraiak az ellenség vasa elé vessék magukat.

Rahl Nagyúr kétségtelenül magas rangot akart elérni a Birodalmi Rendnél. Bizonyára kényszeríteni fogja az összegyűlt képviselőket, hogy ezt el is fogadják. Tobias majdnem azt kívánta, bárcsak lenne étel is, s láthatná a hatalmasságokat, ahogy megakad a falat a torkukon, az új Rahl Nagyúr feltételei hallatán.

A következő két d'harai akkora volt, hogy Tobias a tömeg feje fölött is láthatta jöttüket. Mikor teljesen láthatóvá váltak, és bőrpáncéljuk, páncélingük és a könyökük feletti kiélesített pántok feltűntek, Galtero Lunetta feje felett ezt súgta Brogannek.

- Ezt a kettőt már láttam.

- Hol? - suttogta vissza Tobias.

Galtero megrázta a fejét, s közben a két férfira nézett.

- Valahol kint az utcán.

Tobias visszafordult, és megdöbbenésére azt látta, hogy a két hatalmas d'harait három nő követi vörös bőrruhában. Tobias a jelentésekből úgy tudta, hogy csak Mord-Sithek lehetnek. A Mord-Sithekről az a hír járta, hogy a Tehetséggel bírók nem mernek packázni velük. Tobias egyszer megpróbálta szolgálataikat kérni, de azt hallotta róluk, hogy a Mord-Sithek csak D'Hara Atyját szolgálják, és senkivel sem elnézőek. Értésülései szerint semmi áron nem voltak kaphatók másra.

Ha a Mord-Sithek látványa felizgatta a tömeget, az utána következőtől már levegőt sem kaptak. A jelenlévők szája tátva maradt a rettentő fenevad láttán: karmai, agyari és szárnyai megrettentettek mindenkit. Még Tobias is megmerevedett a gár láttára. A rövid farkú gárok vad, ingerlékeny és vérszomjas szörnyek voltak, akik minden élőlényt felfaltak. Mióta a múlt tavasszal leomlott a Határ, a gárok komoly bajokat okoztak a Falka Vérének. A veszedelmes szörnyeteg nyugodtan ment a három nő háta mögött. Tobias, miután ellenőrizte kardja életét, meglátta, hogy Galtero is ugyanígy tesz.

- Kérlek, tábornok uram, el akarok menni! - nyafogott Lunetta, közben örülten vakarta a karját.

Brogan megszorította húga felső karját, és közelebb rántotta. Összeszorított foga mögül pedig a következőt suttogta.

- Figyelj erre a Rahl Nagyúrra, vagy nem lesz rád többé szükségem. Érted? És hagyd abba a vakarózást!

Lunetta szemei könnybe lábadtak, miközben öccse megcsavarta a karját.

- Igen, tábornok uram.

- Figyelj arra, amit mond!

Lunetta bólintott, miközben a két d'harai megállt az emelvény két oldalán. A három bőrruhás nő köztük lépett, a középső helyet üresen hagyták, talán Rahl Nagyúr számára, ha végre megérkezik. A gár a székek mögé tornyosult.

A középponthoz közel álló szőke hajú Mord-Sith áthatóképp pillantásával nézett végig a tömegen, s parancsolt csendet.

- Középföld Népe! - kiáltotta, s karját emelte az emelvény feletti üres levegő felé. - Bemutatom Rahl Nagyurat!

A levegőben egy árnyék sejlett. Hirtelen egy fekete köpeny jelent meg, szétnyílt, és az emelvény tetején egy férfi állt.

A közelben állók hanyatt estek az ijedségtől. A szétszóródó vendégek rettegve kiáltottak: néhányan a Teremtő segítségét kérték, mások a szellemeket akarták az oldalukra állítani, sokan térdre hullottak. Amíg sokan csendes megdöbbenéssel álltak, néhányan életükben először kardot rántottak ijedtségükben. Amikor egy d'harai nyugodt hangon felszólította őket, hogy tegyék el fegyvereiket, a kardok hamar a helyükre kerültek.

Lunetta örülten vakaródzott, ahogy felbámult az emberre, de Brogan ezúttal nem szólt rá. Most még az ő bőre is viszketni kezdett a mágia jelenlététől.

Az asztal tetején álló férfi türelmesen megvárta, míg a tömeg lecsendesedik, majd halk hangon beszélni kezdett.

- Richard Rahl vagyok, a d'haraiak Rahl Nagyúrnak neveznek! Mások számára más címen vagyok ismert. A homályos múltban született próféciák, még Középföld születése előtről, neveztek meg engem. - Hátralépett, hogy a Mord-Sithek közé álljon.

- De ez még a jövő, azért jöttem elétek, hogy beszéljek hozzátok!

Nagy termetű férfi volt, bár nem akkora, mint a két d'harai, magas, izmos, és meglepően fiatal. Ruhái: köpenye, magas csizmája, sötét nadrágja és egyszerű inge igénytelen volt, senki sem hitte volna ezek alapján Nagyúrnak. Bár nem lehetett nem észrevenni a derekán lógó, aranyos-ezüstös kardhüvelyt, mégis úgy nézett ki, mint egy egyszerű erdőjáró. A férfi fáradtnak tűnt, mintha hatalmas felelősséget viselne a vállán.

Tobias igazi harcos volt, de a fiatalember viselkedése alapján rájött, hogy a panyókára vetett köpeny és a derekán lógó kard alapján nem lehet félvállról venni. A kardot nem díszítésként, hanem fegyverként viselte. Olyan férfinak tűnt, aki nagyon sok kétségbeesett döntést hozott a múltban, és mindet végig is élte. Szerény külső megjelenése ellenére körülengte a fensőbbség megmagyarázhatatlan levegője, modora pedig igencsak parancsoló volt.

A teremben álló nők már magukhoz tértek, és kezdtek sajátos mosolyokat villantani Richard felé, majd lesütötték szempillájukat, s jól begyakorolt praktikákkal kezdték megkedveltetni magukat a kormányzó hatalommal. Még ha nem is lett volna markánsan jóképű, ugyanúgy tettek volna, de talán kevésbé meggyőzően. Láthatóan Rahl Nagyúr egyelőre nem is akart erről tudomást venni.

Leginkább a szemei érdekelték Tobias Brogant. A szem az emberi természet eleven lenyomata: ez volt az egyedüli csálthatatlan nyom. A férfi acélos tekintetét látva sokan akaratlanul is hátrahőköltek, néhányan megmerevedtek, mások izegni-mozogni kezdtek. Amikor a szempár Tobias irányába fordult, és először állapotodott meg rajta, a férfi beláthatta Rahl Nagyúr szívét és lelkét.

Csak erre a röpke pillantásra volt szüksége, hogy tudja: Richard Rahl veszélyes ellenfél.

Bár fiatal volt, és láthatóan nem szokta meg a nyilvánosságot, ismerte a bosszút. Tobias már látott ilyen szemeket: tudta, hogy egy halálosan elszánt emberrel áll szemben.

- Ismerem! - suttogott Galtero.

- Mi? Hogyan?

- Ma délelőtt, amikor felszedtem a tanúkat, belebotlottam ebbe a fiatalemberbe. Be akartam hozni egy kis kikérdezésre, de az a két hatalmas őr megjelent és elvitte.

- Micsoda balszerencse! Az is lehet, hogy...

A terem csöndje arra készítette Tobiast, hogy felnézzen. Rahl Nagyúr őrá bámult. Olyan volt, mintha egy ragadozó átható, szürke pillantásába nézne.

Rahl Nagyúr szemei Lunettára ugrottak. A nő mereven állt Richard pillantása keresztútjében. Meglepetésükre mosoly derült a férfi arcán.

- A bálban megjelent hölgyek mindegyike közt - mondta Rahl Nagyúr Lunettának - a te ruhád a legcsinosabb!

Lunetta sugározni kezdett a boldogságtól. Tobias majdnem felnevetett; Rahl Nagyúr épp most intézett fenyegetést a többiek felé: nem sokat nyom latba nála a többiek társadalmi helyzete. Tobias hirtelen kezdte jól érezni magát. A Birodalmi Rend csak nyerne vele, ha ez az ember is a vezetői között lenne.

- A Birodalmi Rend - kezdte Rahl Nagyúr - úgy gondolta, hogy itt az idő a világot ugyanazon hadigépezet alatt egyesíteni. Méghozzá az övék alatt. Azt állítják, hogy a mágia tehet minden ember sikertelenségéről, szerencsétlenségéről és bajáról. Minden gonosz dolgot a mágia befolyásának tudnak be. Kijelentették: itt az ideje, hogy a mágia elmúljon a világból.

A teremben néhányan egyetértően mormogtak, mások kételkedve zúgolódtak, de legtöbben csendben álltak.

Rahl Nagyúr a középben álló legnagyobb szék tetejére helyezte karját.

- Hogy döntésük teljes legyen, állítólagos isteni céljuk fényében nem fogják egyetlen ország hatalmát sem eltérni maguk felett. Azt akarják, hogy mindenki az ő irányításuk alatt éljen, és egy emberként haladjanak a jövőbe - a Birodalmi Rend alattvalóiként.

Egy pillanatig várt, s tekintete megállt sokak rászegzett pillantásán.

- A mágia nem az Őrző műve. Ez csupán ostoba kifogás. Ürügy, hogy leplezzék, tetteikkel a zsarnokságra törekednek. - Suttogás söpört végig a termen, és a vitatkozás mély felhangjai támadtak fel. Lumholtz hercegnő parancsoló modorban lépett ki a sokaságból. Rahl Nagyúrra mosolygott, mielőtt meghajította fejét.

- Rahl Nagyúr, érdekesen beszélsz, de a Falka Vére - itt Tobias felé intett, s ugyanakkor jeges pillantást vetett rá - azt mondja, hogy minden mágiáért az Őrző a felelős.

Brogan nem szólt, nem is mozdult. Rahl Nagyúr nem nézett felé, ehelyett a hercegnőn tartotta szemét.

- Egy gyermek világra jötté is mágia. Gonosznak tartanád?

A hercegnő parancsoló kézmozdulattal csendesítette le a háta mögötti tömeget.

- A Falka Vére azt mondja, hogy a mágiát maga az Őrző bocsátja ránk, és ezáltal maga a megtestesült gonosz.

A lent állók között és fent a balkonon is sokakból hangosan tört fel a helyeslés. Ezúttal Rahl Nagyúr emelte fel a kezét, hogy csendre intse őket.

- Az Őrző pusztító erő, fény és élet mérgezője, a halál lehelete. Úgy hallottam, hogy maga a Teremtő, hatalmán és nagyságán keresztül teszi lehetővé mindezeket.

A tömeg egy emberként kiáltott, hogy ez igaz.

- Ez esetben - mondta Rahl Nagyúr - szentségtörés azt gondolni, hogy a mágia az Őrzőtől származik. Tudna-e az Őrző egy csecsemőt teremteni? A teremtés képességét, ami a Teremtő egyedüli hatalma, az Őrzőnek tulajdonítani olyan, mintha minden, ami szent és a Teremtőé, az Őrző tulajdonsága lenne. Az Őrző nem képes a teremtésre. Ilyen gondolat csak eretnokség lehet.

A csend lepelként borult a teremre. Rahl Nagyúr felkapta a fejét, és a hercegnőre nézett.

- Azért lépett közelebb, hölgyem, hogy bevallja eretnokségét? Vagy csak azért, hogy saját hasznára bevádoljon egy másik eretneket?

A hercegnő arca megint olyan vörös lett, mint ajkai, néhány lépést hátrált férje oldalára. A herceg arca már nem volt nyugodt, Rahl Nagyúrra bökött ujjával.

- A szócsata nem változtatja meg azt a tényt, hogy a Birodalmi Rend az Őrző gonoszsága ellen küzd, hogy végül egyesítsen minket ellene. Egyedüli kívánságuk az, hogy a népek együttműködjenek. A mágia megtagadja ezt a jogot az emberiségtől. Keltoni vagyok, és büszke erre, de itt az ideje, hogy túllépjünk ezen. Nincs értelme annak, hogy a szétagolt és gyenge országok különálljanak. Kiterjedt tárgyalásokat folytattunk a Birodalmi Renddel, és ők bebizonyították, hogy civilizáltak és megbízhatóak. Csak az érdekli őket, hogy minden államot békében egyesítsenek.

- Nemes gondolat! - válaszolta Rahl Nagyúr halk hangon. - Ez már Középföld egyesítésekor is létezett, habár ti kapzsiságból eldobtátok.

- A Birodalmi Rend más. Valódi erőt kínál, és igazi, hosszan tartó békét.

Rahl Nagyúr a hercegre függesztette metsző pillantását.

- A temetők ritkán szegik meg a békét. - A tömeg felé fordította átható tekintetét.

- Nemrég a Birodalmi Rend egyik hadoszlopa végigsöpört Középföld szívéén, hogy másokat is igájába hajtson. Sokan csatlakoztak, és gyarapították haderejüket. Egy d'harai tábornok, a neve Riggs, vezette őket, más országbéli tisztekkel együtt, és egy Slagle nevű, keltoni varázsló segítette őket.

Jó százezer fős sereg volt, leigázták Ebinissiat, Galea koronavárosát. A Birodalmi Rend felajánlotta Ebinissia népének, hogy csatlakozzanak hozzájuk, és legyenek a Birodalmi Rend szövetségesei. Amikor felszólították őket, hogy számoljanak a Középföld elleni támadással, Ebinissia népe bátran ellenállt; nem szegték meg a Középföldével kötött esküjüket.

A herceg szóra nyitotta a száját, de Rahl Nagyúr hangja most először fenyegetővé lett, és beléfojtotta a szót.

- A galeai hadsereg az utolsó emberig védte a várost. A varázsló erejével lerombolta a falakat, s így a Birodalmi Rend hadai előzőnlőtték a várost. Mivel nagy volt a túlerő, a galeai védelmet teljesen megsemmisítették. A Birodalmi Rend nem foglalta el a várost, ehelyett végigrohant rajta, mint egy sereg vadállat. Erőszak, kínzás és védtelen emberek lemészárlása járt a nyomukban.

Rahl Nagyúr szorosra zárt állkapoccsal áthajolt az asztalon, és ujjával Lumholtz hercegre mutatott.

- A Birodalmi Rend minden élő embert legyilkolt Ebissiaiban: az öregeket, a fiatalokat és a csecsemőket. Védtelen, állapotos nőket húztak karóba, hogy az anyát is és a csecsemőt is megöljék!

Arca elvörösödött a dühtől, s öklével az asztalra csapott. Mindenki felugrott.

- A Birodalmi Rend mindenben hazudik, amit csak mond! Elvesztették a jogukat, hogy bárkinek is megmondják, mi a helyes, és mi nem! Nincsenek erkölcsök. Egyetlenegy céljuk van: pusztítani és leigázni. Azért mészárolták le Ebinissia lakosságát, hogy megmutassák másoknak, mi lesz azzal, aki nem engedelmeskedik. Határok és észérvek nem állítják meg őket. Csecsemővértől vörös kardú férfiakkal nincsenek erkölcsök. Ne is merjétek állítani, hogy nem igaz; a Birodalmi Rend túllépett azon, hogy bárki is a védelmére keljen. Kimutatták már a foguk fehérjét, és a szellemekre, elvesztették a jogukat, hogy szavaikat bármikor is komolyan vegyék!

Rahl Nagyúr kiegyenesedett, és mély, nyugodt lélegzetet vett.

- Mind az ártatlanok, mind a kardforgatók sokat veszítettek aznap. Az ártatlanok az életüket. A kardforgatók az emberiségüket és az ehhez fűződő jogukat. Elmarasztaltattak: aki csatlakozik hozzájuk, az mostantól az ellenségem.

- És kik voltak ezek a hadak? - kérdezte valaki. - Sokuk d'harai volt, felség, a saját bevallásod szerint. Fenséged mondta, hogy a d'haraiakat vezeti. Amikor múlt tavasszal leomlott a Határ, a d'haraiak betörték, és ugyanolyan rémtetteket követtek el, mint amiket felséged sérelmez. Bár Ayndril megmenekült a kegyetlenségüktől, sok más város és kisváros szenvedte el az Ebissiahoz hasonló sorsot, de a d'haraiak kezétől. Most arra kér minket, hogy higgyünk felségednek? Felséged sem jobb náluknál!

Rahl Nagyúr bólintott.

- Igazat szólni D'Haráról. Seregünket az apám, Darken Rahl vezette, akit nem ismertem. Nem ő nevelt, és nem is tanított meg a maga dolgaira. Nagyon is hasonlót akart, mint a Birodalmi Rend: minden országot legyőzni, és minden emberen uralkodni. Amíg a Birodalmi Rend egy egységes szervezetű birodalom, Darken Rahlé egyszemélyes kalandozás volt. A Birodalmi Rendhez hasonlóan, nemcsak a mágiát, de szörnyetegeket is felhasznált. Minden mesterkedését gyűlölem! Semmi gonosztól nem riadt vissza, hogy elérje, amit akar. Számátalan ártatlan embert megkínzott és megölt, és a mágiát is ugyanúgy megtiltotta, hogy ne lehessen ellene használni, ahogy a Birodalmi Rend is ezt teszi.

- Akkor felséged is olyan, mint ő!

Rahl Nagyúr megrázta a fejét.

- Nem, nem vagyok! Én nem szomjazom a hatalomra. Azért ragadok kardot, mert segíteni akarok az elnyomottakon. Középföld oldalán harcoltam apám ellen. Végül megöltem a bűneiért. Amikor gonosz varázslat segítségével akart visszatérni az Alvilágból, mágiával állítottam meg, s visszaküldtem lelkét az Őrzőhöz. Mágiával zártam le az Őrzőhöz vezető kaput, amin keresztül e világba küldte csatlósait.

Brogan a fogát csikorgatta. Gyakorlatból tudta, hogy az Őrző bérencei gyakran úgy próbálták elrejtetni igazi természetüket, hogy meséket találtak ki, milyen vadul küzdöttek az Őrző és szövetségesei ellen. Elégszer hallott már e hamis tettekről, hogy azonnal rájöjjön: csak a lelkükben élő gonosz próbál menekülni. Az Őrző követői gyakran túl gyávák, hogy kimutassák igazi énüket, s ilyen dicsekvések és hamis mesék mögé bújnak.

Igazából már korábban Aydindrilbe érhetett volna, ha nem találkozott volna annyi bűnnel, mióta Nicobaresét elhagyta. Látszólag jámbor életet élő falvakról, városokról derült ki, hogy a bűn fertői. Mikor erényük legszigorúbb védelmezőit megfelelően kikérdezték, bevallották a szentségtörést. Megfelelő „kikérdezés” után megoldódott a nyelvük, s megmondták a *streganichák* és az alvilági bérencek neveit, akik gyakran a szomszédban laktak, és mágiával csábították őket gonoszra.

Meg kellett tisztítani őket: egész városokat és falvakat kellett felgyújtani. Az Őrző vackaiból még hírmondó sem maradt. A Falka Vére a Teremtőt szolgálta tetteivel, de ez hosszú időbe és komoly erőfeszítésükbe került.

Brogan forrongva tért vissza Rahl Nagyúr szavaihoz.

- Csak azért vállalom a kihívást, mert az Igazság Kardját rám bízta. Kérlek, ne az apám után ítéljetek meg, hanem tetteim alapján. Én nem ölök ártatlan, védtelen embereket. A Birodalmi Rend megteszi. Amíg nem veszem el erőszakkal a becsületes emberek bizalmát, addig megvan a jogom, hogy ne ítéljenek el. Nem állhatok és nézhetem tétlenül a gonosz emberek győzelmét; mindenemmel harcolni fogok, még a mágiával is. Ha ezeknek a gyilkosoknak az oldalára álltok, kardom nem ismer majd kegyelmet.

- Mi csak békét akarunk! - kiáltott valaki.

Rahl Nagyúr bólintott.

- Én sem kívánok mást, minthogy itt béke legyen, és hazamehessek szeretett fám közé, de nem tehetem, még kevésbé mehetünk vissza a gyermekkor ártatlanságába. Nagy felelősséget bízta rám. Hátat fordítani az ártatlanoknak, amikor segítségre van szükségük, a támadók cinkosává teszi az embert. Az ártatlan és védtelen emberek nevében emelem kardomat, és küzdeni fogok értük.

Rahl Nagyúr a középső székre tette karját.

- Ez az Inkvizítor Anya széke. Az Inkvizítor Anyák évezredekig uralkodtak Középföldön. Bölcsességgel, jó szándékkal az országok összetartására törekedtek, hogy Középföld népei békében éljenek egymás mellett, s vezethessék életüket, anélkül, hogy külső támadástól kellene tartaniuk. - Végigfuttatta tekintetét a rá szegeződő pillantásokon. - A Birodalmi Rend úgy intézte, hogy megtörje az egységet és a békét, éppen ebben a teremben, e palotában, és ebben a városban, ahol álltok, és amiről ilyen vágyakozón beszéltek. Lelketlenül halálra ítélték, és kivégezték az Inkvizítor Anyát.

Rahl Nagyúr lassan kihúzta kardját a hüvelyéből, és az asztal mellső szélére tette, hogy mindenki láthassa.

- Engem több címen is ismernek: az Első Rend Varázslója nevezett ki az Igazság Keresőjének. Jog szerint én hordozom az Igazság Kardját. Tegnap éjjel kivégeztem a tanácsstagokat az árulásukért. Ti Középföld államainak képviselői vagytok. Az Inkvizítor Anya felajánlotta az egymás mellett élés esélyét, és ti hátat fordítottatok ennek az esélynek, és ezzel neki is. Egy Tobias látóterén kívüli férfi törte meg a jeges csendet.

- Nem mindegyikünk értett egyet a tanácsosok tetteivel. Sokan azt akarjuk, hogy Középföld megmaradjon! Középföld újra össze fog állni, és megerősödve küzd majd.

A tömegből sokan adtak hangot egyetértésüknek, s esküdöztek, hogy mindent megtesznek az egységért. Mások csendben maradtak.

- Most már késő! Megvolt az esélyetek. Az Inkvizítor Anya szenvedte meg civódásokat és engedetlenségeket árát. - Rahl Nagyúr visszadugta kardját hüvelyébe. - Én azonban nem fogom.

- Miről beszélsz? - kérdezte Lumholtz herceg, és ingerültség remegett hangjában. - Te d'harai vagy! Nincs jogod megmondani nekünk, hogyan működik majd Középföld. Középföld a mi ügyünk.

Rahl Nagyúr szobormereven állt, és halk, de parancsoló hangon a tömegre mutatott.

- Középföld nem létezik. Itt és most feloszlatom. Mostantól minden állam önálló.

- Középföld nem a te játékszered!

- De nem is a keltoniaké! Középföldet a keltoniak szája íze szerint vezették.

- Hogy mersz megvádolni minket?

Rahl Nagyúr csendet intett.

- Te sem vagy kapzsibb, mint a többiek. Sokan szerettek volna közületek megszabadulni az Inkvizítor Anyától és a varázslóktól, hogy feloszthassátok a prédát!

Lunetta megragadta Tobias karját.

- Igaz... - suttogta. - Brogan metsző pillantására elcsendesedett.

- Középföld nem tűri az ügyeinkbe való beleavatkozást - szólt egy másik hang.

- Nem azért vagyok itt, hogy megtárgyaljuk Középföld vezetésének menetét. Most mondtam nektek, Középföldet feloszlatom!

- Rahl Nagyúr olyan halálosan parancsoló tekintettel mérte végig a tömeget, hogy Tobias még levegőt venni is elfelejtett. - Azért vagyok itt, hogy diktáljam megadásotok feltételeit!

A tömeg egy emberként hátrálni kezdett. Mindenhol dühös kiáltások hallatszottak, s ordításig erősödtek. Vörös arcú férfiak esküdöztek, s öklüket rázták.

Lumholtz herceg rájuk parancsolva elhallgattatta őket, majd visszafordult az emelvényhez.

- Nem tudom, mit vett a fejébe, fiatalember, de ebben a városban a Birodalmi Rend parancsol. Sokan kötöttek ésszerű megállapodást velük. Középföld megmarad, és egységes lesz a Birodalmi Rend vezérlete alatt, és soha nem adja meg magát mindenféle d'harai jöttmentek előtt!

Amikor a tömeg Rahl Nagyúr felé indult, vörös bőrrudak jelentek meg a Mord-Sithek kezében, a katonák hadoszlopa kirántotta kardját, a lándzsákat leeresztették, a gár szárnyai kitérültek. A szörnyeteg felmordult, agyarairól nyál csorgott és zöld szeme megvillant. Rahl Nagyúr gránitfalként állt. A tömeg megtorpant, majd az emberek visszahőköltek.

Rahl Nagyúr teste ugyanolyan feszes, fenyegető lett, mint a tekintete.

- Felajánlották nektek az esélyt, hogy fenntartsátok Középföldet, s ti elszalasztottátok! D'Hara kiszabadult a Birodalmi Rend szorításából, és most a kezében tartja Aydindril.

- Te csak hiszed, hogy kezdedben tartod Aydindril! - ordította a herceg. - Csapataink vannak itt, ahogy mindenfelé még a környéken, és nem engedjük, hogy a város elessék.

- Erről is lekéstél! - Rahl Nagyúr felemelte a kezét. - Hadd mutassam be Reibisch tábornokot, a térség d'harai csapatainak főparancsnokát!

A tábornok rozsdavörös szakállú, harci sebekkel borított, izmos férfi, lépett fel az emelvényre. Tisztelgésül a szívére csapta öklét Rahl Nagyúr előtt, majd a tömeghez fordult.

- Seregeim körülvették és uralják Aydindrilt. Embereim már hónapok óta itt állomásoznak. Végre megszabadultunk a Birodalmi Rend markából, újra d'haraiak vagyunk, s Rahl Atya vezet minket! A d'harai csapatok nem szeretnek állomásozni. Ha bármelyikőtök harcolni akar, én, személy szerint, csak örülök neki. Bár Rahl Atya azt parancsolta, nem szabad kezdeményeznünk a gyilkolást, de ha úgymond meg kell védenünk magunkat, meg fogjuk tenni, esküszöm a szellemekre! Majd' halálra untat a megszállás, sokkal jobban szeretnék valami izgalmasabb dologban részt venni! Minden országnak vannak különítményei a paloták őrzésére. Személyes véleményem szerint, ha mindannyiőtök úgy dönt, hogy harcolni kezd városbeli erejével, és mindezt szervezeten teszi, akkor egy nap, talán kettő, hogy legyőzzük őket. Ha mindezzel készen vagyunk, nem lesz több bajunk. S ha már harcról van szó, el kell mondanom nektek, hogy a d'haraiak nem ejtenek foglyokat.

A tábornok visszalépett, és újra tisztelgett Rahl Nagyúr előtt.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni, egyesek dühösen rázták öklüket, és hangosan kiáltoztak. Rahl Nagyúr a levegőbe emelte kezét.

- Csendet! - Szinte azonnal csend lett, úgyhogy folytatta. - Azért hívtalak ide titeket, hogy halljátok szavaimat! Miután úgy döntöttetek, hogy megadjátok magatokat D'Harának, akkor majd érdekelni fog, mi a mondandótok! De nem előbb! A Birodalmi Rend egész D'Hara és egész Középföld felett uralkodni akar. D'Harát már elvesztették; ott én parancsolok. Elvesztetek Aydindrilt is. Látjátok, D'Hara uralja Aydindrilt!

Megvolt az esélyetek az egyesülésre, de eljátszottátok. Ez az esély most már a múlté. Most két választásotok van. Az első, hogy a Birodalmi Rend oldalára álltok. Ők vasökökkel uralkodnak. Nem lesz sem szavatok, sem jogotok. Minden mágiának vége lesz, kivéve azt a varázst, amivel uralkodni fognak rajtatok. Ha életben maradtok, életek sötét harc lesz a szabadság szikrányi reménye nélkül. A Birodalmi Rend szolgálai lesztek.

Másik választásotok az lesz, hogy megadjátok magatokat D'Harának. D'Hara törvényeit fogjátok követni. Ha már egyé lesztek velünk, beleszólhattok törvényeinkbe is. Nem célunk, hogy eltöröljük a másságot, ami Középföldet jelenti. Jogotok lesz munkátok gyümölcséhez, és jogotok, hogy növekedjete és virágozzatok, amíg a törvény és mások jogainak tiszteletben tartása mellett teszitek. A mágiát védeni fogják, és gyermekeitek a szabadság világába születnek, ahol minden lehetséges. És ha egyszer a Birodalmi Rendet elpusztították, béke lesz. Igazi béke.

Meglesz az ára: a hatalmatok. Amíg azt akarjátok, hogy megtarthassátok földjeiteket és kultúrátokat, nem lesz jogotok az önálló hadsereg felállítására. Az egyedüli fegyveresek mindenhol közösen D'Hara zászlaja alatt állnak majd. Nem független országokból álló Birodalmi Rend lesz. A megadásotok kötelező érvényű. A megadás lesz az ár, melyet minden egyes ország meg fog fizetni a békéért.

Mindannyian adóznatok kell Aydindrilnak. Az egyes országok és népek nem kötelesek viselni a szabadság terhét, de ha csatlakoztok, akkor minden föld, és minden nép adót fog fizetni, mely éppen csak a védelem költségét fedezi, nem többet. Mindegyik egyenlően fog fizetni: senki sem lesz előnyben.

A terem ellenséges kiáltásokban tört ki, melyek azt panaszolták, hogy ez közönséges rablás: ellopják tőlük, ami az övék. Rahl Nagyúr pillantása elég volt, hogy elhallgattassa őket.

- Annak, amit semmiért cserébe kapsz, nincs értéke. Valaki épp a mai nap emlékeztetett erre. Ma reggel temettük el. A szabadságnak ára van, s mindenki fizetni fog, hogy értékelni és őrizni tudja!

A balkonon állók majdnem zendülésben törtek ki, azt kiáltozták, hogy nekik aranyat ígértek, ami az övék, és hogy nem hajlandók adót fizetni. Rahl Nagyúr még egyszer felemelte a kezét, és csendet intett.

- Az az ember, aki aranyat ígért semmiért, halott. Ássátok ki, és panaszkodjatok neki, ha akartok! Aki a szabadságotokért fog harcolni, ellátást érdemel: csapataink nem lopnak tőletek. Azok, aki közületek étellel és szolgálattal látnak el minket, jó árat kapnak majd munkájukért és áruikért. Mindegyiketek részt vesz a szabadságért és békéért folytatott harcban, ha nem is fegyveresen, de legalább adója fizetésével. Vagyonára való tekintet nélkül mindenkinek áldoznia kell a szabadságáért, és meg kell fizetnie a részét. Ez a jog törvény, és kötelező!

Ha nem akartok csatlakozni, akkor hagyjátok el Aydindrilt, és menjetek a Birodalmi Rendhez. Szabadon követelhetitek tőlük az aranyat, mivel ők tették az ígéretet, én nem fogom helyettük megadni! Szabadon választhattok, hogy velünk lesztek vagy ellenünk. Ha velünk vagytok, akkor segítenetek kell. Nagyon gondoltátok meg, még mielőtt a Birodalmi Rendhez csatlakoztok, hogy biztos-e az elhatározásotok. Ha így tesztek, ám később meggondoltátok magatokat, akkor tíz évig kettős adót fogtok fizetni nekünk, hogy megfizessétek a visszautat szövetségünkbe.

A balkonon állók levegőért kapkodtak. A teremben az emelvényhez közel állók közül egy asszony zavart hangon szólalt meg.

- És ha egyiket sem választjuk? Mindaz, amit mondtál, ellentétes harcellenes elveinkkel. Azt akarjuk, hogy hagyjanak minket békén, hadd éljük a saját életünket. Mi lesz, ha nem a harc mellett döntünk, hanem csak megyünk a magunk feje után?

- Arcátlanul azt hiszitek, hogy mi akarunk harcolni? Talán valahogy jobban érzitek magatokat azért, mert ti nem? Élvezhetik-e ezek az emberek a szabadságot, ha ugyanazon elvek mellett megtagadják tőlünk a segítséget a védelemhez? Persze más módon is hozzájárulhattok a védelemhez, anélkül, hogy kardot fognátok. Segíthettek a sebesültek ápolásában, segíthettek a katonák családjainak, segíthettek az ellátó útvonalak felépítésében; nagyon sok módja van annak, hogy segítsetek, de segíteni fogtok. Adózni fogtok ugyanúgy, ahogy mások. Nem lesznek bamba bámészkodók.

Ha úgy döntötök, nem adjátok meg magatokat, akkor egyedül maradtok. A Birodalmi Rend minden népet és földet le akar győzni. S mivel nincs más út, hogy megállítsuk őket, ez az én akaratom is. Előbb vagy utóbb, de egyikünk uralkodni fog felettetek. Imádkozzatok, hogy ne a Birodalmi Rend legyen az!

Azokat az országokat, akik nem a megadás mellett döntenek, blokádnak alá vesszük, és elszigeteljük, amíg lesz időnk, hogy lerohanjuk és elfoglaljuk, mielőtt a Birodalmi Rend teszi ugyanezt. Árulás vádjának terhe mellett senki sem kereskedhet veletek, s nem szállíthattok árut földünkre, sőt, átutaznotok sem lehet országunkon.

A megadás egyben ösztönöz is titeket: előítélet és büntetés nélkül csatlakozhattok hozzánk. Miután e békés ajánlat érvényét veszti, és le kell törnünk titeket, meg is fogjuk tenni, ti pedig megadjátok magatokat, de a feltételek ezúttal már szigorúak lesznek. Országotok minden lakosa háromszoros adót fog fizetni harminc évig. Születendő gyermekeiteket nem lenne becsületes apáik bűneiért felelősségre vonni. Addigra már a szomszédos országok jól működnek és virágzanak majd, de ti nem fogtok jól élni, mivel magasabb árat kell fizetnetek megadástokért. Földetek végül magához fog térni, de ti már nem élték eleget, hogy ezt lássátok is.

Figyelmeztetlek titeket: a Birodalmi Rend nevű mészáros bandát el akarom törölni a föld színéről! Ha csak megpróbáljátok, hogy félreálltok és bolondul csatlakoztok hozzájuk, akkor sorsotok sem fog különbözni az övéktől; nem ismerünk majd kegyelmet!

- Ezt nem teheted! - szólt egy ismeretlen hang a tömegben. - Meg fogunk állítani!

- Középföld szétesett, és többé nem lehet egység. Csak úgy, ha én is ott leszek. A múlt elmúlt, és nem tér vissza többé. Középföld szellemei azonban tovább élnek majd közöttünk, azok között az emberek között, akik megbecsülik célját. Az Inkvizítor Anya azért vitte harcba Középföldet, hogy legyőzze a Birodalmi Rend zsarnokságát. Tartsátok tiszteletben parancsát, és Középföld eszményeit az egyetlen lehetséges módon: adjátok meg magatokat D'Harának! Ha a Birodalmi Rendhez csatlakoztok, akkor szembefordultok mindazzal, amit Középföld képvisel!

Egy galeai különítmény Galea királynőjének vezetésével lecsapott Ebinissia gyilkosaira, és egytől egyig megölte őket. Megmutatta, hogy a Birodalmi Rend legyőzhető.

Tudnotok kell, hogy eljegyeztem Galea királynőjét, Kahlan Amnellt. Hadaimat egyesítem az övéivel, így mindenkinek megmutatom, hogy nem állhatom az elkövetett rémtetteket, még ha a d'harai csapatok is követik el őket. Galea és D'Hara lesz az első, amely az új szövetséghez csatlakozik, mégpedig úgy, hogy Galea megadja magát D'Harának. Vele kötött házasságom megmutatja majd, hogy szövetségünk kölcsönös megbecsülésen alapul, s hogy vérfürdő és hatalomvágy nélkül is végbe lehet vinni mindezt, egy új világ reményében. A királynő hozzám hasonlóan el akarja törölni a Birodalmi Rendet. Kemény küzdelemben tett bizonyosságot hősiek szívéből.

A tömeg, a teremben állók is, és az erkélyen állók is zúgolódni kezdtek, kérdéseiket és követeléseiket kiabálva.

Rahl Nagyúr csendesítette le őket.

- Elég! - Az emberek nehezen hallgattak el. - Mindent hallottam, amit akartam! Már elmondtam, mi a teendő. Ne gondoljátok, hogy megbocsátom, ahogyan Középföld népeiként viselkedtetek! Nem fogom! Amíg nem adjátok meg magatokat, mindannyian ellenségeim vagytok, és így is bánok veletek! Csapataitok így vagy úgy, de azonnal leteszik a fegyvert, és a mai naptól kezdve többé nem hagyhatják el a palotáitokat körülvevő d'harai csapatok vendégszeretét.

Mindannyiőtok kisebb küldöttséget meneszt szülőhazájába - folytatta Richard - hogy elvigye üzenetemet, arról, amit ma elmondtam. Ne tegyétek próbára a türelmemet; a késlekedés sokba fog kerülni. Ne gondoljátok, hogy ravaszsággal könnyítéseket értek el nálam: nem lesznek ilyenek. Minden ország, kicsi vagy nagy, ugyanolyan elbírálásban részesül, és meg kell adnia magát. Ha a megadást választjátok, tárt karokkal fogadunk titeket, de természetesen elvárjuk, hogy adótokkal járuljatok hozzá a közös célhoz. - Az erkélyen állókra pillantott. - Ti is felelősek vagytok: járuljatok hozzá túlélésünkhöz vagy hagyjátok el a várost!

Nem lesz könnyű harc, mert lelkiismeretlen ellenséggel állunk szemben. A kinti karókra tűzött lényeket küldték ellenünk. Tekintetek sorsukra, amíg szavaimon gondolkodtok!

Ha a Birodalmi Rendhez csatlakoztok, akkor imádkozni fogok, hogy a szellemek irgalmasabbak legyenek hozzátok a túlvilágon, mint amilyen én leszek az innensőn!

Most pedig elmehettek!

12. fejezet

Az örök kereszteték lándzsáikat az ajtó előtt.

- Rahl Nagyúr beszélni kíván veletek.

Egy vendég sem maradt a teremben; Brogan a végére maradt, hogy lássa, kér-e valaki személyes kihallgatást Rahl Nagyúrtól. Legtöbben sietve hagyták el a termet, de néhányan lemaradtak, ahogy Brogan gondolta. Udvarias kérelmüket az örök elutasították. Az erkélyek is kiürültek.

Brogan és Galtero, közöttük Lunettával, keresztülmentek az emelvényhez vezető márványon. Lépteik visszhangja kísérté őket a kupolateremben, a mögöttük lépdelő páncélos örök fegyverei ütemesen csörögtek. A lámpafény meleg ragyogást kölcsönzött a homályos fényben úszó, feldíszített kőteremnek. Rahl Nagyúr hátradőlt az Inkvizítor Anya széke melletti helyen, és figyelte jöttüket.

A d'harai katonák legtöbbször szintén a vendégekkel együtt távozott. Reibisch tábornok az emelvény oldalán állt, arca komor volt. A két szélén álló két őr, és a Rahl Nagyúr mellett felsorakozó három Mord-Sith úgyszintén a tekergető viperák csendes erejével nézték őket. A gár a székek fölé tornyosult, s villogó zöld tekintete rájuk szegeződött, amíg az asztal elé értek.

- Elmehettek! - szólt Reibisch a többi katonának. Szívére csapott öklükkel tisztelegtek, majd elhagyták a termet. Miután Rahl Nagyúr látta, hogy a dupla ajtó becsukódik, Galteróra, Broganra nézett, majd tekintete Lunettán állapodott meg.

- Isten hozott! A nevem Richard. Mi a tiéd?

- Lunetta, Rahl Nagyúr! - bókolt a nő, próbálva gyakorlatlanul udvarias lenni.

Rahl Nagyúr szeme Galterón állapodott meg. Galtero zavarában egyik lábáról a másikra állt.

- Bocsánatodat kérem, Rahl Nagyúr, hogy ma reggel majdnem legázoltalak!

- Bocsánatkérésed elfogadom! - mosolyodott el Rahl Nagyúr. - Látod, milyen könnyű?

Galtero nem szólt. Rahl Nagyúr végre Broganhoz fordult, most már komoly volt az arca.

- Brogan tábornok úr, tudni akarom, miért rabolod el az embereket?

Tobias széttárta a kezét.

- Emberrablás? Rahl Nagyúr, sosem tettünk ilyet, és nem is fogunk!

- Kétlem, hogy olyan ember lennél, aki elfogadja a kitérő válaszokat, Brogan tábornok. Ebben megegyezünk.

Tobias megköszönte a torkát.

- Rahl Nagyúr, itt valami félreértés lesz. Amikor Aydindrilbe értünk, hogy felajánljuk segítségünket a béke megteremtéséhez, teljes zűrzavart találtunk a városban, és a hatalmi szervek teljesen szervezetlenek voltak. Meghívtunk egy pár embert a palotába, hogy segítsenek meghatározni, milyen veszélyek fenyegetnek, semmi több.

Rahl Nagyúr előre hajolt.

- Egyetlen dolog érdekelt, az Inkvizítor Anya kivégzése. Mondd el, hogy miért!

Tobias vállat vont.

- Rahl Nagyúr, meg kell értened, egész életemben az Inkvizítor Anya volt Középföld vezetője. Nagyon felkavart, hogy mire ideértünk, kivégezték.

- Majdnem a fél város megnézte és elmondhatta volna. Miért volt szükséges, hogy az utcáról raboljatok el embereket, s kérdezzétek őket erről?

- Nos, az emberek néha teljesen eltérő vallomást adnak az eseményekről. Ha egymástól elszakítva kérdezik őket, néha teljesen másképp emlékeznek a dolgokra.

- A kivégzés az kivégzés. Mi lehet, amire másképp emlékeznek?

- Nos, a tér túlsó oldaláról ki mondhatja meg, kit vezettek valójában a tuskóhoz? Csak a középponthoz közel álló néhány ember láthatta az arcát, és sokuk nem is tudhatta, ez az ő arca-e, még ha látta is egyáltalán.

Rahl Nagyúr szeme nem veszített fenyegető csillogásából, Tobias tehát gyorsan folytatta.

- Rahl Nagyúr, én csak abban reménykedtem, hátha csalás az egész.

- Csalás? Az összegyűlt emberek látták, hogy az Inkvizítor Anyát lefejezik.

- Az emberek néha csak azt látják, amit látni vélnek. Abban reménykedtem, hogy nem is látták valójában az Inkvizítor Anya kivégzését, hanem csak úgy tüntették fel, hogy eközben elmenekülhessen. Legalábbis ebben reménykedtem. Az Inkvizítor Anya kiállt a békéért. A béke ragyogó jelképe lenne az emberek szemében, ha az Inkvizítor Anya életben volna. Szükségünk van rá. Ha élne, felajánlanám neki védelmemet.

- A reményt vedd ki elmédből, és engedd át magad a holtnak!

- De igazán, Rahl Nagyúr, csakugyan nem hallottad a meneküléséről szóló szóbeszédet?

- Semmilyen szóbeszédet nem hallottam. És ismerted te egyáltalán az Inkvizítor Anyát?

Brogan egyetértő mosolyra húzta száját.

- Ó, igen, Rahl Nagyúr. Igen jól, igazán. Számtalan alkalommal látogatott Nicobaresébe, mivel Középföld értékes tagjai voltunk.

- Igazán? - Rahl Nagyúr arca mozdulatlan volt, ahogy az asztal mögül ránézett. - Hogy nézett ki?

- Ó... nos... - Tobias összeráncolta szemöldökét. Már találkozott vele, de furcsa módon, hirtelenjében nem tudta felidézni, hogyan nézett ki. - Nos, nehéz lenne leírni őt, és nem is vagyok túl erős az ilyesmiben.

- Mi volt a neve?

- A neve?

- Igen, a neve! Azt mondtad, jól ismerted. Hogy hívták?

- Nos, a neve...

Tobias újra összevonta szemöldökét. Hogy lehet ez? Egy asszonyt üldözött, aki az élők korbácsa, a mágia elnyomásának jelképe volt, egy asszony, akinek elítélésére és megbüntetésére jobban áhítozott, mint az Örző bármely másik tanítványára, és most hirtelen se a külseje, se a neve nem jut az eszébe. Gondolatai között zavar ütött tanyát, ahogy erőlködve eszébe próbálta idézni a külsejét.

Hirtelen eszébe jutott: a halálvarázs. Lunetta azt mondta, hogy ennek következtében nem fogja felismerni. Fel sem merült benne, hogy a bűbáj még a nevét is kitörli az eszéből, de csak ez lehetett a magyarázat.

Tobias mosolyogva vont vállat.

- Sajnálom, Rahl Nagyúr, de beszéded, úgy tűnik, kissé megzavarta az eszemet. - Kuncogva csapott a homlokára. - Azt hiszem, kissé szénilis kezdek lenni, és elfelejték dolgokat. Bocsáss meg!

- Az utcáról raboltatsz embereket, hogy kikérdezd őket az Inkvizítor Anyáról, hátha életben találsz, és felajánlhatod neki védelmet, de sem a külsejére, se a nevére nem emlékszel? Tábornok úr, remélem, megérted, hogy az asztal innenső oldaláról a „szénilis” kifejezés enyhén tűnik. Ragaszkodom hozzá, hogy az Inkvizítor Anya nevéhez hasonlóan, ezt az| ostoba, eszement hadjáratot is elfelejtsd, és remélem, a jövőben néped jövőjével foglalkozol majd!

Brogan érezte, hogy megrándul az arca, ahogy újra széttárta kezét.

- De Rahl Nagyúr, hát nem érted? Ha az Inkvizítor Anyát életben találjuk, ez nagy segítség lenne harcokban! Ha él, meggyőzhetnéd őszinteségedről, és terved szükségességéről, s értékes segítségedre lehetne. Ha belemenne követeléseidbe, nagy tekintélye lenne a középföldiek szemében. A Birodalmi Rend szerencsétlen tettei ellenére, Középföldön sokan nagyra becsülik őt, és jóváhagyása befolyásolná őket. Még az is lehetséges volna, hogy ha meggyőznéd, feleségül veszed, természetesen politikai szükségsszerűségként...

- Már eljegyeztem Galea királynőjét.

- Ha életben lenne, segíthetne neked!

Brogan megsimította a szája sarkában lévő forradást, s az asztal mögött ülő férfira szegezte szemét.

- Nem gondolod, Rahl Nagyúr, hogy életben lehet?

- Nem voltam jelen, de több ezer ember mesélte, hogy látták lefejezését. Azt mondták, halott. Hogyha életben lenne, akkor sem lenne értékes szövetségesem, de nem erről van szó. Mondj egyetlen okot, miért téved mindenki?

- Nos, nem, azt hiszem...

Rahl Nagyúr öklével az asztalra csapott.

- Ebből elég! Szerinted ostoba vagyok, és hagyom ezekre a kitalációkra terelni a béke ügyét? Azt hiszed, különleges előjogokat adok neked, mert tanácsaiddal meggyőzhetem Középföld népét? Megmondtam, nincsenek előjogok! Ugyanúgy

bánunk veletek, mint a többi néppel!

Tobias megnyalta a szája szélét.

- Természetesen, Rahl Nagyúr. Nem ez volt a célom...

- Ha folytatod a harcot, hogy megtaláld azt az asszonyt, akit ezek láttak lefejezve, még hatalmad és néped jövője árán is, akkor hamar kardommal találod szembe magad.

Tobias meghajolt.

- Természetesen, Rahl Nagyúr. Haladéktalanul visszatérünk hazánkba felséged üzenetével.

- Nem tesztetk ilyesmit. Pontosan itt fogtok maradni.

- De el kell vinnem az üzenetet királyomnak.

- Királyotok halott. - Rahl Nagyúr felemelte szemöldökét. - Vagy úgy gondoltad, hogy megkeresed az ő árnyékát is, abban a reményben, hogy hátha az Inkvizitor Anyával együtt rejtőzik?

Lunetta kuncogott. Brogan egy pillantást vetett felé, s a nevetés azonnal megszakadt. Brogan észrevette, hogy nem tud már mosolyogni. Egy kényszeredett vigyort még sikerült az arcára erőltetni.

- Már kineveztek egy új királyt. Országunk szokása ez: király vezet minket. Hozzá, az új királyhoz viszem az üzenetet, Rahl Nagyúr.

- A kinevezett király kétségkívül a te játékszered lesz, így semmi szükség arra, hogy elutazz. A palotádban maradsz addig, amíg el nem fogadod a feltételeimet, a megadást.

Brogan mosolya kiszélesedett.

- Ahogy óhajtod, Rahl Nagyúr.

Elkezdte kihúzni törét hüvelyéből. Az egyik Mord-Sith hirtelen arcától egyhüvelyknyire nekiszegezte Agieljét. Tobias megmerevedett.

A lány kék szemére meredve meg sem mert megmozdulni. - A mi földünkön ez a szokás, Rahl Nagyúr. Nem akartam megtámadni felségedet. A törömet akartam átadni, hogy kimutassam szándékomat, melyek megegyeznek felséged kívánságával, s hogy a palotámban maradok. Így adom a szavam, az őszinteség jelképeként. Nincs ellenedre?

A lány nem vette le róla kék szemét.

- Rendben van, Berdine - mondta Rahl Nagyúr a lánynak.

Berdine visszahúzódott, de csak komoly vonakodás, és epés pillantások árán. Brogan lassan kihúzta a törét, és markolattal előre lágyan az asztal szélére helyezte. Rahl Nagyúr elvette a törét, és félretette.

- Köszönöm, tábornok úr! - Brogan tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét.

- Mit jelentsen ez?

- A szokás, Rahl Nagyúr. Az én földemen az a hagyomány, hogy ha az ember ünnepélyesen átadja törét, hogy elkerülje a megszegyentülést, a személy, akinek megadja magát, egy pénzdarabot ad cserébe, ezüstöt az ezüstért, a jóakarát és a béke jelképeként.

Rahl Nagyúr, tekintetét le nem véve Broganról, átgondolta egy pillanatra, majd elővett zsebéből egy ezüstérmét. Az asztalra csúsztatta. Brogan elkapta, felvette, majd kabátja zsebébe süllyesztette, de előtte megnézte rajta a jelet: a Proféták Palotáját.

Tobias meghajolt.

- Köszönöm, hogy tiszteletben tartod szokásainkat, Rahl Nagyúr. Ha más nincs, akkor visszavonulok, hogy átgondoljam szavaidat.

- Igazság szerint van itt még valami - tartotta vissza Richard -, azt hallottam, hogy a Falka Vére nem szenvedheti a mágiát. - Egy kissé közelebb hajolt. - Akkor miért van veled egy varázslónő?

Brogan a mellette álló zömök alakra nézett. - Lunetta? Ő a nővérem, Rahl Nagyúr. Mindenhová magammal viszem. Nagyon szeretem. Ha neked lennék, nem tulajdonítanék nagy súlyt Lumholtz hercegnő szavainak. Ő csak egy keltoni, és úgy hallom, nagyon is a Birodalmi Rend felé húz!

- Már máshonnan is hallottam, olyanoktól, akik nem keltoniak.

Brogan vállat vont. Azt kívánta, bár a keze közé kaparinthatná a szakácsnőt, s kivágathatná fűrge nyelvét.

- Azt kérted, hogy a cselekedeteid alapján ítéljelek meg, és ne az alapján, hogy mit mondanak rólad. Megtagadnád-e tőlem ugyanezt?

Rahl Nagyúr hátradőlt székében, szemei fenyegetőek voltak, mint mindig.

- A Falka Véréből sokan vettek részt Ebinissia lemészárlásában.

- Ugyanúgy, ahogy a d'haraiak is - emelte fel Brogan a szemöldökét. - Azok, akik megtámadták Ebinissiat, mind holtak. Az ajánlat, amit ma megtettél, tiszta lappal való kezdet, ugye? Mindenkinek megvan a lehetősége, hogy nyilatkozzék békeajánlatodról!

Rahl Nagyúr lassan bólintott.

- Igen. Még egy utolsó dolog, tábornok. Harcoltam az Őrző tanítványai ellen, s folytatni is fogom a harcot. Harc közben észrevettem, hogy nincs szükségük árnyakra, hogy elrejtőzzenek, Ők lehetnek a legutolsók, akikre éppen gondolsz, s ami rosszabb, még úgy is végrehajthatják az Őrző parancsát, hogy nem is tudnak róla.

Brogan meghajította fejét.

- Én is hallottam róla.

- Bizonyosodj meg, hogy az árnyék, amit üldözöl, nem éppen az-e, amelyiket te magad vetsz.

Brogan összevonta szemöldökét. Jó pár olyan dolgot hallott Rahl Nagyúrtól, ami nem tetszett neki, de ez volt az első, amit nem értett.

- Nagyon is biztos vagyok az általam üzött gonoszban, Rahl Nagyúr. Ne féltsd a biztonságomat.

Brogan félig elfordult, majd megállt, és visszanézett a vállán keresztül. - És gratulálok eljegyzésedhez a galeai királynővel... Igazán azt hiszem, szenilis vagyok. Úgy tűnik, a nevek nem maradnak meg a fejemben. Bocsáss meg! Mi is a neve?

- Kahlan Amnell királynő!

Brogan meghajolt.

- Természetesen. Kahlan Amnell. Nem fogom elfelejteni többé.

13. fejezet

Richard a magas mahagóni ajtóra bámult, ahogy az becsukódott. Frissítő érzés volt egy ilyen természetes lényt látni a palotában, annyi fontoskodó, finoman öltözött ember között, saját rongyaiból összevarrt ruhájában. Mindenki bolondnak gondolta volna. Richard saját egyszerű, koszos ruhájára nézett. Nem tudta, hogy nem nézik-e őt is bolondnak. Talán igen.

- Rahl Nagyúr! - kérdezte Cara. - Honnan tudod, hogy varázslónő?

- A Hanjába burkolózott. Nem láttátok a szemében?

A lány vörös bőrruhája megreccsent, ahogy derekát az asztalnak nyomta Richard mellett.

- Csak akkor tudnánk egy asszonyról, hogy varázslónő, ha megpróbálja erejét használni ellenünk, de nem előbb. Mi az a Han?

Richard végigsimított az arcán, miközben nyelt egyet.

- A belső ereje - az élet ereje. Maga a mágia.

Cara vállat vont.

- Varázsló vagy, tehát láthattad. Mi nem.

Richard hüvelykje kardja markolatát szorította.

Az idők során kialakult benne a képesség, hogy felismerje egy másik személy mágikus kisugárzását. Ha valaki használta erejét, azt általában a szeméből láthatja az ember. Bár mindenkinek egyedülálló stílusa van, vagy talán sajátos természetű varázsereje, egyfajta közös tulajdonságot Richard mégis fel tudott ismerni. Talán azért, ahogy Cara mondta, mert neki Tehetsége van, nekik viszont nincs. De az is elképzelhető, hogy gyakorlata volt már a mágiával rendelkező emberek felismerésére. Richardban kialakult a képesség, hogy felismerje az illető szemében megcsillanó, ösztönös, időtlen pillantást. Kahlan, Adie, a csontasszony, Shota, a boszorkány, Du Chaillu, a Baka Ban Manák szellemasszonya, Darken Rahl, Verna Nővér, Annalina Prelátus, és számtalan más Fény Nővére szemében mind ott izzott a Tehetség ereje.

A Fény Nővérei varázslónők voltak, és ő gyakran látta a távoli erő különös fényét semeikben, amikor Hanjukkal egyesültek. Néha, amikor beburkolta őket a mágia köpenye, szinte látta körülöttük a levegő vibrálását. Akadtak olyan Nővérek, akik akkora erővel sugároztak, hogy amikor elment mellettük, a tarkóján felálltak a piheszálak.

Richard ugyanezt a pillantást látta Lunetta szemeiben; beburkolózott Hanjába. Amit nem tudott, az a miért volt... miért állt ott tétlenül, bár megérintette saját Hanját? A varázslónők általában nem engedték, hogy Hanjuk beburkolja őket, hacsak nem volt céljuk vele, ugyanúgy, ahogy ő sem rántott kardot, és használta annak varázserejét ok nélkül. Talán egyszerűen csak szórakoztatta a gyermekes lelkét, ahogy a színes anyagdarabkák is. Richard mégsem erre gondolt.

Lehetséges volt, hogy Lunetta inkább megpróbálja tisztázni, hogy igazat beszél-e. Nem ismerte eléggé a mágiát ahhoz, hogy biztosan tudja, hogy ez lehetséges-e. Ahogy visszaemlékezett, a Fény Nővérei valahogy tudták, hogy ő igaz ember, s úgy tűnt, valahányszor hazudott, mindig kilógott a lóláb. Óvatos akart lenni, hogy ne Lunetta előtt kapják hazugságon, főleg arról, hogy Kahlan halott.

Brogant bizonyosan érdekelte az Inkvizítor Anya. Richard azt kívánta, bár elhinné, hogy az igazat mondta. Amit mondott, eléggé érzékletesnek tűnt. Talán csak Kahlan biztonsága izgatta annyira, hogy mindennel szemben gyanakvó lett.

- Az az ember úgy néz ki, mint a vulkán: csak a kitörésre vár - mondta akaratlanul is hangosan.

- Akarod, hogy megnyesegessük a szárnyait, Rahl Nagyúr? - fricskázta meg Agieljét a csuklóláncán Berdine, és öklébe kapta. Szúrósan nézett. - Talán egy kicsit kurtábbra? - A többi Mord-Sith felkuncogott.

- Nem! - tiltakozott Richard fáradt hangon. - Szavamat adtam. Mindannyiukat megkértem, tegyenek valami példátlant, ami meg fogja változtatni életüket. Nekem is be kell tartanom, amit ígértem, és megadnom nekik az esélyt: lássák, mi a jó, és hogy ezt a közös jó és a béke legjobb esélye érdekében teszem.

Gratch nyelt egyet, kimutatta agyaráit, és Richard széke mögé, a padlóra ült. Richard remélte, hogy a gár nem olyan fáradt, mint ő. Ulic és Egan úgy tűnt, nem hallgatják a beszélgetést; frissen álltak mellette, kezüket összekulcsolták hátuk mögött. Szinte beolvadtak a terem pillérei közé. Szemük azonban fáradtan csillogott; állandóan az oszlopokat, sarkokat és alkóvokat kémlelték, annak ellenére, hogy ők nyolcan voltak a teremben a díszes emelvény körül.

Reibisch tábornok húsos hüvelykujával finoman simogatni kezdte az emelvény végén álló lámpa arany talpát.

- Rahl Nagyúr, komolyan mondtad azt, hogy az emberek nem kapják meg, amit megígérték nekik?

Richard a tábornok zavart szemeibe nézett.

- Igen, ez az ellenségeink módszere, nem a mienk. A szabadságért harcolunk, és nem a zsákmányért.

A tábornok elfordította tekintetét, és jóváhagyólag bólintott.

- Van valami mondanivalód ezzel kapcsolatban, tábornok?

- Nincs, Rahl Nagyúr.

Richard hátradőlt a székben.

- Reibisch tábornok, én erdőjáró voltam, amíg Kereső nem lett belőlem. Sosem kellett azelőtt hadseregnek parancsolnom. Bevallom, hogy nem tudok túl sokat a pozícióról, amit betöltök. Elkelné a segítség.

- Segítségem? Miféle segítség, Rahl Nagyúr?

- Hasznát venném a tapasztalatodnak. Nagyra értékelném, ha kimondanád a véleményed ahelyett, hogy magadban tartod, és azt mondd: Igen, Rahl Nagyúr. Talán nem értek egyet veled, és dühös leszek, de sosem büntetlek meg azért, mert kimondtad, amit gondolsz. Ha megtagadod a parancsot, leváltalak, de szabadon kimondhatod, amit gondolsz. Többek között ezért harcolunk.

A tábornok összetette a kezét a háta mögött. Páncélinge alatt megcsillantak izmai, s a fémgyűrűk alól a férfi forradásai is átfelhérlettek.

- A d'harai csapatoknak az a szokása, hogy kirabolják a legyőzött népeket. Az emberek számítanak a zsákmányra.

- Régebbi vezéreitek elnézhették, talán bátorítottak is rá, de én nem.

A tábornok sóhaja elég volt, hogy kifejezze véleményét.

- Ahogy óhajtod, Rahl Nagyúr.

Richard megdörzsölte halántékát. Az alváshiánytól már fáj a feje.

- Nem érted? Ez a dolog nem országok legyőzéséről és rablásról szól, hanem az elnyomás elleni harcról.

A tábornok a székes aranyozott talpán nyugtatta csizmáját, hüvelykujját az övébe dugta.

- Nem látok nagy különbséget. Gyakorlatból tudom, hogy Rahl Atya mindig mindent jobban tud, és mindig a világot akarja uralni. Rahl Nagyúr is az apja fia. A háború az háború. Az okok nem érdekelnek minket; azért harcolunk, mert megparancsolták, ahogy azok is a túloldalon. Az észérvek nem nyomnak túl sokat a latban a kardforgató emberek között, akik csak az életüket akarják megővni.

Richard az asztalra csapta öklét. Gratch villogó zöld szemei fenyegetőek lettek. Richard szeme sarkából látta, hogy a vörös bőrruhák védelmezőn közelebb húzódnak.

- Azoknak, akik Ebinissia mézárósaí után vetették magukat, volt okuk rá! Ez az ok, és nem a zsákmányolás vezette őket, és adott nekik erőt ahhoz, hogy győzzenek. Egy ötezer fős galeai újonckülönítmény volt ez, akik azelőtt sosem harcoltak, de így is legyőzték Riggs tábornok ötvenezer fős seregét.

Reibisch tábornok összevonta busa szemöldökét.

- Újoncok? Biztosan tévedsz, Rahl Nagyúr. Ismertem Riggst; gyakorlott katona volt. Serege harcedzett katonákból állott. Kaptam jelentéseket arról a harctérről is; hátborzongató részletben szölt arról, mi történt azokkal, akik megpróbáltak kitörni a hegyekből. Csak egy lehengerlő túlerő lehetett képes megsemmisíteni őket.

- Akkor úgy gondolom, Riggs nem volt elég gyakorlott. Amíg értesüléseid másodkézből származnak, addig én megtámadhatatlan forrásból hallottam a történetet, olyanoktól, akik ott voltak. Ötezer férfi, valójában fiatal fiú iramodott Riggs és emberei után, amikor azok befejezték az asszonyok és gyerekek gyilkolását. Azok az újoncok legyőzték Riggst és seregét. Amikor vége volt, alig ezer fiú maradt belőlük, de sem Riggs, sem harcosainak egyike nem volt már életben.

Richard nem mondta, hogyha Kahlan nincs ott, hogy tanítsa és vezesse őket az első csatákban, hanem irányítja őket a küzdelem hevében, az újoncok valószínűleg az ütközetben meghalnak. Ugyanakkor tudta, hogy ők végezték el a munkát, ez adta nekik a bátorságot, hogy ilyen rossz esélyekkel is harcba induljanak.

- Ez a meggyőzés hatalma, tábornok. Erre képesek az emberek, ha a jó ügyért harcolnak.

Reibisch arcát savanyú kifejezés torzította el.

- A d'haraiak egész életükben harcoltak, és tudják, mire valók. A háborúban gyilkolni szoktak; megölni a másikat, mielőtt ő öl meg téged, ennyi az egész! Aki győz, annak van igaza. Az észérvek csak elrontják a győzelmet. Ha az ember elsöpörte az ellenséget, a vezetők majd írásban-szóban rögzítik az okokat. Ha megtetted a kötelességedet, akkor az ellenség maradéka nem fogja megtárgyalni veled vezetőitek indítékait. Legalábbis a következő háborúig.

Richard a hajába túrt. Mit tett? Hogyan is gondolhatta, hogy győzni fog, ha az oldalán harcolók sem hisznek abban, amit tenni próbál?

A fejük fölött a kupola vakolt mennyezetén Magda Searus, az első Inkvizitor Anya, akiről Kahlan beszélt neki, és varázslója, Merritt képe nézett le rájuk. Úgy tűnt, rosszallóan.

- Tábornok, ma esti beszédem a gyilkolás megfékezése érdekében történt. Megpróbálom lehetővé tenni a szabadságot és a békét, hogy gyökeret ereszhessen a jó. Tudom, furcsán hangzik, de nem látod, ha becsületesen viselkedünk, akkor a becsületes államok, akik békét és szabadságot akarnak, csatlakoznak hozzánk. Ha azt látják, hogy a háború megfékezéséért harcolunk, és nemcsak a győzelem vagy a rablás reményében, a mi oldalunkra állnak, és ők is a béke erőivé lesznek. Mostantól a támadó diktálja a törvényeket, és egyetlen választásunk a harc vagy alávetettség, de...

Idegesen felsóhajtott, ahogy a székek támasztotta a fejét. Becsukta szemét, mert nem bírta elviselni Merritt varázsló reá szegeződő pillantását. Merritt úgy nézett rá, mintha leckét akarna adni az önhittség ostobaságáról.

Épp most jelentette ki nyilvánosan, hogy célja a világ feletti uralom, és az okokat követői csak üres beszédnek gondolták. Hirtelen reménytelenül ostobának kezdte érezni magát.

Csak egy erdőjáróból lett Kereső volt, nem uralkodó. Csak mert Tehetsége volt, azt hitte, tudja mit kell tennie. Tehetség? Még azt sem tudta, hogyan használja erejét.

Hogy lehetett olyan ostoba, hogy azt hitte, sikerülni fog? Olyan fáradt volt, hogy már gondolkodni sem tudott rendesen. Nem is emlékezett rá, mikor aludt utoljára.

Senkin sem akart uralkodni, csak meg akarta állítani ezt az egészet, hogy együtt lehessen Kahlannal, és békében élhessen vele. A lánnyal töltött előző éjjel maga volt a mennyország. Épp csak ennyit akart.

Reibisch tábornok megköszönte a torkát.

- Még sosem harcoltam ügyért, semmilyenért sem, úgy értem, a sajátomon kívül. Talán itt az ideje, hogy kipróbáljam a Rahl Nagyúr útját is!

Richard felállt a székből, és összeráncolt szemöldökkel nézte a férfit.

- Ezt csak azért mondd, hogy azt halljam, amit hallani akarok?

- Nos - mondta a tábornok, s közben hüvelykje körme közé csípte az asztal szélére faragott makkdíszeket -, talán senki sem fogja elhinni, de a katonák jobban szeretik a békét, mint a legtöbb ember, azt hiszem. Álmodni sem merünk róla, mert annyi gyilkolást láttunk már, hogy azt gondoljuk, sosem lesz vége. Ha sokat rágódsz, ellágyulsz, s az ellágyulás miatt meghalatsz. Ha úgy viselkedsz, hogy mindig harcra kész vagy, az megállítja az ellenséget, hogy beléd kössön. Maga is ilyesmiről beszél.

Ha látod mindezt a harcot és gyilkolást, elgondolkodsz, van-e egyáltalán bármi azon kívül, hogy azt teszed, amit mondanak, és gyilkolod az embereket. Nem tudod, nem vagy-e valamilyen értéktelen szörnyeteg. Talán ez történt az ebinissiaiak gyilkosaival is; talán végül megadták magukat a fejükben szóló hangnak. Ha ez így van, talán egyszer vége lesz a gyilkolásnak. - Visszanyomott egy meglazított forgácsot. - Úgy hiszem, a katona mindig abban reménykedik, hogy megöl mindenkit, aki őt akarja megölni, s akkor majd leteheti a kardot. A szellemek tudják, hogy senki sem utálja jobban a gyilkolást, mint azok, akiknek ez a kötelességük. - Hosszan kifújta a levegőt. - Hű, ezt nem hinné el senki sem!

Richard elmosolyodott.

- Mi elhisszük.

A tábornok felpillantott.

- Ritka az olyan ember, aki tudja, mi is a mézszálás valódi ára. Sokan dicsőítik, vagy elborzadnak tőle, de sosem érzik azt a fájdalmat és a felelősség szorítását. Tehetséges vagy a gyilkolásban, Rahl Nagyúr. Örülök, hogy nem találsz benne élvezetet.

Richard rajta felejtette szemét a tábornokon. Újra megérezte az árnyak sötétjét a márványoszlopok között. Ahogy mondta az összegyűlt előkelőségeknek, őt egy prófécia nevezte el. Az egyik legősibb prófécia, fel-d'harai nyelven, *fuer grissa ost draukának*: a Halálhozónak nevezte. Hármass neve volt: az, aki egyesíti a halottak és az élők világát, s széttepi az Alvilág fátylát; aki megidézi a halottak szellemét, amit ő is tett, amikor kardja erejét használva a halállal táncolt; de a prófécia fő értelme ez volt: aki embereket gyilkol.

Berdine vállon veregette Richardot, s fogát csikorgatva megtörte a kényelmetlen csendet.

- Nem mondtad, hogy már menyasszonyt is találtál magadnak. Remélem, lefürdesz a nászéjszaka előtt, különben ki fog kosarazni.

A három lány felnevetett. Richardot meglepte, hogy volt még ereje egy vigyorra.

- Nemcsak én szaglok, mint a disznó...

- Ha nincs más, Rahl Nagyúr, lenne egy csomó dolgom - huzigálta és vakargatta szakállát Reibisch tábornok. - Szerinted körülbelül hány embert kell megölnünk ahhoz, hogy a béke, amiről beszéltél, meglegyen? - Hamiskásan mosolygott. - Így tudni fogom, hogy mikor jön el az idő, amikor nem kell őrt állítanom, hogy a hátamat nézze, míg lefekszem szundítani egyet.

Richard hosszú pillantást váltott vele.

- Talán eszükre térnek, és megadják magukat harc nélkül is.

Reibisch tábornok kétkedve felnevetett. - Ha nincs ellenére, szólok az embereknek, hogy élesítsék meg kardjaikat, végszükség esetére. - Hirtelen felpillantott. - Tudod-e, Rahl Nagyúr, hogy hány ország van itt, Középföldön?

Richard egy pillanatra elgondolkodott. - Az az igazság, hogy nem tudom. Az államok nem mindegyike elég nagy ahhoz, hogy itt képviseltesse magát, Aydindrilben, de sokuk elég nagy ahhoz, hogy legyen fegyveres erejük. A királynő tudja. Hamarosan csatlakozik hozzánk, és segítségünkre lesz!

A lámpafény megcsillant Reibisch páncélingén.

- Először a palotaőrökön ütünk rajta, még ma éjjel, mielőtt összeszednék magukat. Talán így jobb és békésebb is. Azt hiszem, mielőtt vége az éjjelnek, legalább egy őrjárat megpróbál majd kitörni.

- Bizonyosodj meg arról, hogy van-e elég ember a Nicobaresei Palota körül. Nem akarom, hogy Brogan tábornok elhagyja a várost. Nem bízom abban az emberben, de szavamat adtam, hogy ugyanolyan esélyt kap, mint a többiek.

- Utánanézek - ígérte a katona.

- Tábornok, az embereid óvják meg Lunettát, a Nővérét. - Richard megmagyarázhatatlan jóindulatot érzett Tobias Brogan nővére, az ártatlan szívű varázslónő iránt: tetszetek neki a boszorkány szemei. Megerősítette önmagát. - Ha kilépnek a palotájukból, hogy elszökjenek, állíts jó pár íjászt sorba a fontosabb pontokra. Ha mágiát használ, ne adj neki esélyt késlekedéssel.

Richard szörnyen viszolygott a dologtól: sosem kellett harcba parancsolnia embereket, oda, ahol mások könnyen megsebesülhetnek, vagy meghalhatnak. Emlékezett rá, amit a Prelátus mondott neki egyszer: a varázslók arra használják az embereket, hogy azok megtegyék, aminek meg kell lennie.

Reibisch tábornok a némán álló Ulicra és Eganra, majd a gárra, és a három nőre pillantott. Richard után hozzájuk szólt.

- Ezer emberem áll készen, egy kiáltásnyira.

Cara arca komor lett, miután a tábornok eltávozott.

- Aludnod kell, Rahl Nagyúr. Mint Mord-Sith, tudom, mikor kimerült egy ember. Holnap is befejezheted világalmai terveidet, miután pihentél.

Richard megrázta fejét.

- Még nem. Először írom kell neki egy levelet.

Berdine az asztalhoz hajolt, Cara mellé, és összevonta karjait.

- Szerelmes levél a menyasszonyodnak?

Richard kihúzott egy fiókot.

- Valami olyasmi.

Berdine félénken elmosolyodott.

- Talán segíthetünk. Megmondjuk, miket kell mondanod, hogy megdobogtasd a szívét, és feledje, hogy meg kell fürdened.

Raina is csatlakozott Agiel-Nővéreihez, és odasétált az asztalhoz. Sötét szemében szikrázó, huncut nevetéssel mondta: - Leckét adunk, hogyan légy megfelelő férj. Te és a királynőd örülni fogtok, hogy tanácsadóitok leszünk.

- Jobb, ha hallgatsz ránk... - figyelmeztette Berdine. - Vagy megtanítjuk, hogyan táncoltasson téged saját füttyszavára!

Richard rácsapott Berdine lábára, lépjen odébb, hogy odaferjen a lány háta mögötti fiókhoz. A legalsóban végre talált papírt.

- Miért nem ti mentek aludni? - kérdezte szórakozottan, amíg tinta és toll után kutakodott. - Nehéz nap áll a hátatok mögött, és nem alhattatok sokkal többet nálam.

Richardnak felködlött: épp Denna mondta neki ugyanezt, csak ő nem tréfából. Richard rájött, hogy a három nő időnként beszélgetni szeretne vele. Ha másvalaki volt a közelben, rögtön bezárultak, felvették szigorú Mord-Sith-álarcukat. Lényegében ő volt az egyetlen, akiben bíztak, amikor a társasági modort kellett gyakorolniuk. Talán ezért sem váltak meg Agieljüktől. Sosem voltak mások, csak Mord-Sithek, és féltek, hogy nem sikerül másként viselkedniük.

Cara odébb húzódott, és belenézett az üres fiókba, mielőtt becsukta. Szőke haját hátrarázta.

- Nagyon szerethet téged, Rahl Nagyúr, ha neked akarja adni az országát. Nem tudom, megtenném-e egy férfinak, mégha olyan is, mint te. Legfeljebb ha megadná magát nekem.

Richard odébb tessékelt, és végre tintát és tollat talált abban a fiókban, amit elsőnek húzhatott volna ki, ha Cara nincs az útjában.

- Igazad van, nagyon is szeret engem. De ami a megadást illeti, ezt a részt még nem mondtam meg neki.

Cara leengedte karját.

- Azt akarod mondani, hogy még meg kell vele tárgyalnod a megadást, ahogy ma este tetted a többiekkel?

Richard lecsavarta a tintatartó fedelét.

- Ezért kell azonnal megírnom a levelet, s megmagyaráznom a tervem. Miért nem hallgattok el, és hagytok írni?

Raina, szemében igazi érdeklődéssel, Richard széke mellé guggolt.

- Mi van, ha felbontja az eljegyzést? A királynők büszkék, talán nem akarja megtenni!

Richardot hirtelen nyugtalanság fogta el. Ezek a lányok nem igazán értik, mire kéri majd Kahlant. Nem csak egy királynőt kér meg, hogy adja át országát: az Inkvizitor Anyát kéri majd, hogy adja át egész Középföldet.

- Ő is éppoly elszántan akarja legyőzni a Birodalmi Rendet, mint én. Olyan elszántsággal küzdött, hogy az bármelyik Mord-Sithet megdöbbszentene. Ugyanannyira akarja, hogy vége legyen az öldöklésnek, mint én. Szeret engem, és tudja, a legjobb akaratú kérem mindegyikre.

Raina felsóhajtott.

- Nos, ha nem, akkor megvédünk.

Richard olyan dühös pillantást vetett rá, mintha megütötte volna.

- Kahlannak SOHA-SOHA-SOHA nem gondolhatsz így! Őt ugyanígy meg kell védenetek az ellenségeitektől. Olyan fontosnak kell tartanotok az életét, mint az enyémet! Esküdjete meg a köztünk lévő kötelékre! Esküdjete meg!

Raina nyelt egyet.

- Esküszöm, Rahl Nagyúr.

Richard a másik két nőre pillantott.

- Esküdjete!

- Esküszünk, Rahl Nagyúr! - mondták mindketten.

Ulicra és Eganra nézett.

- Esküszöm, Rahl Nagyúr! - mondták együtt.

Richard hangjából eltűnt a nyugtalanság.

- Akkor rendben.

Richard az asztalra tette a papírt maga elé, és megpróbált gondolkodni. Mindenki azt hitte, Kahlan halott; ez volt az egyetlen esélye. Nem tudhatta meg senki, hogy életben van, különben valaki megpróbálhatta volna befejezni, amit a Tanácsnak nem sikerült. Kahlan meg fogja érteni, ha megfelelően megmagyarázza neki.

Richard magán érezte Magda Searus tekintetét. Félt felnézni, még kevésbé a varázslóra, Merrittre, hátha egy villámot küld rá büntetésül.

Kahlannak ebben hinnie kell. Egyszer azt mondta, hogy bármit megtenne, akár meg is halna, hogy megvédje és megóvja Középföldet. Bármit.

Cara visszaült a kezére.

- Csinos a királynő? - Hamiskás mosolya visszatért. - Hogy néz ki? Ugye, nem akarja majd, hogy ruhát hordjunk, ha egyszer megházasodtál? Nagyra értékeljük, ha esetleg így gondolja majd, de a Mord-Sithek nem hordanak női ruhát.

Richard megkönnyebbülten felsóhajtott. Csak fel akarták deríteni a huncutságukkal. Ki tudja, hány embert öltek meg ezek a „huncut kislányok”. Rögtön meg is fedtte magát; ez nem szép gondolat pont egy Halálhozótól. Egyikük épp a mai nap adta életét, hogy megvédje őt. Szegény Hallynek nem sok esélye volt a mriswith ellen.

Kahlannak még kevesebb volna!

Segítenie kell Kahlannak! Ez volt az egyetlen, amire gondolni tudott, s minden elmúló perc későnek tűnt: sietnie kellett. Megpróbálta átgondolni mondandóját. Nem derülhet ki, hogy Kahlan királynő valójában maga az Inkvizitor Anya. Ha a levél rossz kezekbe kerül...

Richard felnézett, amikor az ajtót csikordulni hallotta. - Berdine, hová mész?

- Keresek egy ágyat. Felváltva örzünk téged! - Egyik kezét a csipőjére tette, a másikkal megpörgette Agieljét a csuklóján. - Fogd vissza magad, Rahl Nagyúr. Nemsokára új menyasszony lesz az ágyadban. Addig várnod kell még egy kicsit!

Richard akaratlanul is elmosolyodott. Tetszett neki Berdine fanyar humora.

- Reibisch tábornok azt mondta, ezer ör áll rendelkezésre, nincs szükség...

Berdine kacintott.

- Rahl Nagyúr, tudom, hogy a férfiakat szereted jobban, éppen ezért lehetőleg ne bámuld a fenekemet: ird csak azt a levelet!

Richard fogához koccantotta az aranyozott szárú toll szárát, ahogy az ajtó becsukódott.

Cara szemöldöke összeráncolódtott. - Rahl Nagyúr, nem gondolod, hogy a királynő féltékeny lesz ránk?

- Miért lenne féltékeny? - mormogta Richard, a nyakát vakargatva. - Nincs oka rá.

- Nem találsz vonzónak minket?!

Richard felpillantott rá. Az ajtóra mutatott.

- Mindketten álljatok az ajtó mellé, és figyeljétek, hogy senki se jöjjön be, hogy megölje a ti Rahl Nagyuratokat. Ha olyan csendesek vagytok, mint Egan és Ulic, és engeditek, hogy megírjam ezt a levelet, benn maradhattok az ajtó innenső oldalán, ha nem, a túlsó oldalról őriztek!

A nők a szemüket forgatták, de mindketten mosolyogva keltek át a termen, s határozottan élvezték, hogy csipkelődésük nem maradt válasz nélkül. Richard arra gondolt, hogy mennyire vágyhatnak a Mord-Sithek egy kis játékos ugratásra: ritkán volt benne részük. Most viszont fontosabb dolgok jártak a fejében.

Richard az előtte fekvő üres lapra bámult, s megpróbált gondolkodni a kimerültség homályában. Gratch szőrös mancsát a lábára tette, és az oldalához simult, miközben Richard a tintába merítette tollát.

- *Édes királynőm!* - kezdte egyik kézzel, míg a másikkal az ölében heverő mancsot fogta meg.

14. fejezet

Tobias belekémlelt a havas sötétségbe, miközben tovább botladoztak az erősödő hófúvásban.

- Bizonyosan úgy tettél, ahogy mondtam?

- Igen, tábornok uram. Mondtam már, el vannak varázsolva.

Háttérben az Inkvizitorok Palotája és a város központját körülvevő épületek fényei már akkor régen a hegyekből lesöprő, kavargó hóviharba fúltak, amikor ők még odabent voltak, és végighallgatták Rahl Nagyúr képtelen feltételeit.

- Akkor hol vannak? Ha szem elől veszíted őket, és halálra fagynak idekűnn, nagyon elégedetlen leszek veled, Lunetta.

- Tudom, hol vannak, tábornok uram - makacskodott Lunetta. - Nem fogom elveszíteni őket. - Megállt, felemelte orrát, a levegőbe szimatolt. - Erre!

Tobias és Galtero egymásra néztek, és összeráncolták szemöldöküket, majd utánairamodtak, ahogy a nő a Király Sor mögötti sötétségbe vetette magát. Tobias a vakító hóviharban csak nehezen tudta kivenni a paloták sötét alakját. Apró mécseseik fénye némi segítséget nyújtott az erősödő hóviharban.

A távolban még hallhatta a csattogó páncélok zaját. Többnek tűnt egy egyszerű őrzőratnál. Mielőtt véget ér az éjszaka, a d'haraiak bizonyára tettekkel is megszilárdítják aydindrili uralmukat. Legalábbis ő így tenne a helyükben: támadj, mielőtt az ellenségednek ideje lenne megemészteni a történeteket. Nos, nem is baj, úgy sem tervezte, hogy itt maradjon.

Tobias lefújta a havat a bajuszáról.

- Hallottad őt, ugye?

- Igen. Tábornok úr, de mondtam már, hogy nem tudom megmondani.

- Ő se különb a többinél. Oda kellett volna figyelni. Tudtam, hogy nem fogsz figyelni rá. Csak a karodat vakargattad, és nem figyeltél.

Lunetta gyorsan hátrapillantott a vállán keresztül.

- Ő más. Nem tudom, miért, de az ő mágiája más. Nem tudtam, vajon az igazat mondja minden szavával, vagy hazudik, de azt hiszem, igazat beszél. - Értetlenül rázta meg a fejét. - Nem tudok keresztüljutni a pajzsán. Mindig keresztüljutok, bármilyenen: levegő, víz, föld, tűz, jég, bármi legyen is az. Még a szellemen is. De az övén nem tudok...

Tobias kissé elmosolyodott. Nem számít. Nincs szüksége Lunetta mocskos Tehetségére, hogy tudja. Tudta.

A nő Rahl Nagyúr mágiájának furcsa megjelenéséről motyogott, és hogy mennyire el akart menekülni tőle, erről a helyről, és hogy ettől úgy viszkedett a bőre, ahogy még soha azelőtt. Tobias csak félfigyelte rá. Majd akkor teljesíti be Lunetta kívánságát, és engedi nővérét messze Aydindriltől, ha megoldott néhány dolgot.

- Mit szimatolsz? - mordult Lunettára.

- Szemétdombot. Konyhai szemétdombot.

Tobias megragadta Nővére színes rongyait.

- Szemétdomb? Egy szemétdombnál hagyta őket?

Lunetta kacszázás közben elmosolyodott.

- Igen, tábornok úr. Te mondtad, hogy nem akarsz tanúkat. Én nem ismerem a várost, s nem tudtam, hol egy biztonságos vacok, ahová küldhetem őket, de láttam egy szemétdombot útközben az Inkvizitor Palota felé. Éjszaka senki sem jár arra felé.

Szemétdomb. Tobias felforogott.

- Ostoba Lunetta!

Nővére lelassított. - Kérlek, Tobias, ne hívj...

- Akkor hol vannak?

A nő a karját emelte, hogy megmutassa, majd meggyorsította lépteit.

- Erre, tábornok uram! Meglátod. Erre. Nem messze van.

Tobias átgondolta a dolgot, ahogy tovább vánszorgott a fürgetegben. Volt értelme: a szemétdomb tökéletes hely volt a herceg és felesége számára.

- Lunetta, ugye, az igazat mondd Rahl Nagyúrról? Ha hazudsz, sosem bocsátom meg neked!

Lunetta megtorpant, és felnézett rá. Szeméből könny patakzott, ahogy színes rongyaiba kapaszkodott.

- Igen, tábornok uram. Kérlek. Igazat beszélek! Mindent megpróbáltam! Mindent!

Tobias hosszú ideig nézte, ahogy egy hatalmas könnycsepp pergett le nővére kövérkés arcán. Nem számított; ő tudta.

Türelmetlenül intett kezével.

- Akkor rendben, menj már! Jobb, ha nem veszíted el őket!

Lunetta hirtelen felragyogott, letörölte arcáról a könnycseppet, visszafordult arra, amerre eddig mentek, és nekiiramodott.

- Erre, tábornok uram! Meglátod! Tudom, hol vannak.

Tobias sóhajtván iramodott utána. A hó halomba hullott, s amilyen iramban esett, úgy tűnt, kellemetlen éjszakának néznek elébe. Nem baj, a dolgok a jó irányba fejlődnek. Rahl Nagyúr bolond, ha azt hiszi, hogy Tobias Brogan, a Falka Vérének tábornoka úgy adja meg magát, mint egy boszorka az izzó vas alatt.

Lunetta egy helyre mutatott.

- Arra, tábornok uram. Ott vannak.

Még a hátuk mögött sivító szél ellenére is előbb lehetett érezni a szemétdombot, mint meglátni. Karmazsinszín köpenyéről lerázta a havat, amikor odaértek a palota gyér fénye megvilágította, sötét szemétkupachoz. A megolvadt hó alól helyenként előtűnő gusztustalan gőzölgő szemétkupac a tisztaság legapróbb jelét sem mutatta.

Tobias csipőre tette a kezét.

- Nos? Hol vannak?

Lunetta szorosan az oldalához simult, s testvére testével védte magát a szélfutó hófürgeteg elől.

- Állj itt, tábornok uram! Idejönnek hozzád.

Tobias lenézett, és egy jól kitaposott utat látott maga előtt.

- Körbúbáj?

Nővére halkan felvihogott, s dideregve meg-megdörzsölte az arcát.

- Igen, tábornok uram. Azt mondtad, nem akarod, hogy elmenjenek, különben dühös leszel rám. Nem akarom, hogy dühös legyél Lunettára, ezért körbübájt dobtam rájuk. Nem szabadulhatnak, akármilyen gyorsan mennek is.

Tobias elmosolyodott. Igen, az estéje végül is kellemesen ért véget. Tartogatott ugyan kellemetlenségeket, de a Teremtő kegyelméből felül tudott kerekedni rajtuk. Most már az ő kezében volt az irányítás. Rahl Nagyúr be fogja látni, hogy a Falka Vérének senki sem parancsolhat.

Először az asszony szélfüvallattól szétnyílt palástja alól kivillanó sárga szoknyáját látta meg a sötétben. Lumholtz hercegnő, és a tőle egy lépésnyire lépdelő herceg tartott egyenesen az ő irányukba. Amikor az asszony meglátta, ki állt az útjukba, haragos kifejezés sötétítette el festett arcát. Hóborította palástját összevonta magán.

Tobias széles mosollyal köszöntötte őket.

- Újra találkozunk. Jó estét, asszonyom. - Aprót biccentett. - És önnek is, Lumholtz herceg.

A hercegnő helytelenítően szippantott, majd felhúzta orrát. A herceg kemény pillantást vetett rájuk, mintha meghúzta volna a hátát, amit nem szabad átlépniük. Mindketten szótlanul továbbmentek, bele a sötétségbe. Tobias kuncogott.

- Látod, tábornok uram? Ahogy ígértem, rád várnak.

Tobias mindkét hüvelykuját övébe dugta, kihúzta vállát, s hagyta, hogy a szél szétfújja karmazsinköpenye szárnyait. Nem volt szükség, hogy kövessék a párt.

- Jól csináltad, Lunetta! - mormogta.

Nem sokkal ezután a sárga szoknya újra megjelent. Amikor megpillantotta őket, Lumholtz hercegnő arcára ezúttal ijedt kifejezés telepedett. Igazán vonzó asszony volt, a túlzott arcfestés ellenére is: még fiatal, de arcra és alakra asszonyos, tartásával az egész emberiség büszke higgadtságát hordta magán. A herceg kimért fenyegetéssel helyezte kezét kardjának markolatára, ahogy a páros a csoport felé közeledett. Tobias tudta, hogy Lumholtz herceg kardja díszei ellenére, Richardéhoz hasonlóan nem volt játékszer. A keltoniak kovácsolták a legjobb acélt Középföldön, és az összes keltoni, különösen a nemesség, büszke volt arra, hogy használni is tudja.

- Brogan tábornok...

- ...úr! Asszonyom!

Az asszony öntelten nézett le Tobiasra.

- Brogan tábornok úr, hazafelé tartunk palotánkba. Azt javaslom, ne kövessenek minket, menjenek útjukra! Nagyon vad éjszaka tombol odakint!

Galtero leplezetlen bujasággal nézte Tobias mellől az asszony keblén emelkedő csipkét. Pillantását észrevéve a hercegnő, összébbhúzta magán a köpenyt. A herceg is észrevette, és Galtero felé ugrott.

- Vedd le a szemed a feleségeről, uram, vagy darabokra váglak, és a kutyáimmal etetlek meg!

Galtero ajkain gúnyos vigyor terült szét, felnézett a magas férfira, de semmit sem szólt.

A hercegnő felcsattant.

- Jó éjszakát, tábornok!

A pár folytatta útját, s még egy kört tettek a szemétdomb körül, teljesen bizonyosan abban, hogy nyílegyenesen úticéljuk felé tartanak, de a körbübáj hálójában csak sétáltak körbe-körbe. Már első alkalommal megállíthatta volna őket, de a szemeivel is élvezni akarta a szemükben megjelenő döbbent értetlenséget, vajon miért is találják magukat folyton szemben velük. Bübáj mérgezte értelmük nem bírta felfogni a megmagyarázhatatlant.

A következő alkalommal arcuk hófehérre vált, majd vörös pír öntötte el őket. A hercegnő megállt, majd derekára tett kézzel, összevont szemöldökkel nézte őket. Tobias látta, ahogy a fehér csipke emelkedik és süllyed felháborodása tüzeiben.

- Te mocskos disznó, hogy merészelsz?...

Brogan összeszorította állkapcsát. A düh hevében kettétépte az asszony mellét fedő csipkét, és derekáig széthasította a ruhát.

Lunetta rövid kántálás közepette felemelte kezét, és a herceg kardja félúton megakadt hüvelyében. A férfi mereven és mozdulatlanul megállt, mintha kővé vált volna. Csak a szeme mozgott, hogy lássa, ahogy a hercegnő felkiált, mert két karját Galtero a háta mögé csavarta. A hercegnő ugyanolyan mozdulatlanul és védtelenül állt ott, mint ő, bár varázs segítsége nélkül, a háta meghajlott, ahogy Galtero erős szorításban hátratekerte karjait. Mellbimbói mereven álltak a szélben.

Brogan, mivel törét már elveszítette, a kardját húzta ki helyette.

- Minek nevezted, már mocskos ringyó?

- Semminek! - Az asszony a pánik szorításában jobbra-balra rángatta a fejét, fekete fürtjei arca körül repkedtek. - Semminek!

- Nahát, nahát ilyen hamar elveszett a büszkeséged?

- Mit akartok!? - kiabált az asszony. - Nem vagyok boszorkány! Hagyjatok futni! Nem vagyok boszorkány!

- Persze, hogy nem vagy boszorkány. Túl csicsás vagy, hogy boszorkány légy, de ettől nem vagy kevésbé alábbvaló. Vagy kevésbé hasznos.

- Akkor öt akarjátok? Igen, a herceget. Igen, ő boszorkány! Engedjétek el, és bevallom a rémtetteit.

Brogan összeszorított fogai mögül sziszegett.

- A Teremtőt nem szolgálják a hamis, önző vallomások. De szolgálni fogod őt mindenképp. - Tobias arcát komor mosoly öntötte el. - Rajtam keresztül szolgálod majd a Teremtőt; az én parancsamat fogod követni.

- Nem teszem meg... - Az asszony felsikoltott, ahogy Galtero szorítása erősödött - rendben van! - kapkodott levegő után. - Bármit megteszek, amit akarsz! Csak ne bántsatok! Mondd, mit akarsz, és én megteszem!

Hiába próbált hátrálni, ahogy Tobias arca közel került az övéhez.

- Azt teszed, amit mondok! - sziszegte a fogai közül.

Az asszony hangja elfulladt a rettegéstől.

- Igen! Rendben! Szavamat adom!

Tobias gúnyosan elmosolyodott.

- Nem adok egy garast sem egy ilyen cafka szaváért: aki bármijét eladja, minden elvet elárul. Azért engedelmeskedsz a

parancsomnak, mert nincs más választásod.

Hátralépett, s az asszony bal mellbimbóját hüvelykujja és mutatóujja közé szorítva megcsavarta. Az asszony tágra nyílt szemmel jajveszékelt. Brogan felemelte kardját, és levágta a mellbimbót. A hercegnő sikolya elhalt a szélfúvásban. Brogan a levágott mellbimbót Lunetta felfordított tenyerébe helyezte. A nő bütykös ujjai összezárultak, szemét lezárta a mágia leple. Ősi kántálás halk hangjai olvadtak a szélbe, és a hercegnő rémült kiáltásaiba. Galtero megtartotta a súlyát, miközben a szél tovább kavargott körülöttük.

Lunetta egyre magasabb hangon kántált. Szemét szorosra zárta, s mágiát bocsátott az előtte álló asszonyra. Úgy tűnt, a szél magával viszi Lunetta *streganicha* nyelvének szavait.

*„Földtől édig, levéltől gyökérig,
tűztől jégig, és lelked gyümölcséig,
fényből a sötétbe, szélből vízárba,
akarom e lelket, a Teremtő leányát.
Míg a szív vére forr, vagy a csontok elporladnak,
míg a faggyú elolvad, és a halál fogai csattognak,
ő az enyém.
Testét naptalan szurdokba hajítom,
lelkét az árnyékba taszítom.
Míg dolgának eleget tesz,
és férgek eledelévé lesz,
míg a hús porrá lesz,
és a lélek repülni kezd,
ő az enyém.”*

Lunetta hangja torokhangú dallá mélyült.

- Kakas tyúkja, tíz pók hálója, bezoárja, rabot szolgálni szorítja. Ökör epéje, ricinus és csepleesz, ebből jó főzet lesz!

Szavai elhaltak és a szélbe vesztek, de kövérkés teste remegett, ahogy folytatta, és üres kezét rázni kezdte az asszony feje felett, míg a húsdarabot másik kezében a saját szíve fölött tartotta.

A hercegnő összekuporodott, ahogy a mágia körülötte kavargó fonalai kígyózva belevájódta húsába. Megrázkódott, ahogy a szálak lelkébe csapódtak.

Galtero minden erejével tartotta őt, míg végül a nő elernyed a szorításában. A szél ellenére hirtelen furcsa csend szakadt rájuk.

Lunetta kinyitotta a kezét. - Most már én parancsolok neki. Jogomat rád ruházom. - A kiszáradt húsdarabot Brogan feltartott tenyerébe rakta. - Már a tiéd, tábornok uram!

Brogan a tenyerébe zárta az összezsugorodott emberi húsdarabot. A hercegnő üveges tekintettel, révedten meredt a semmibe. Karja a teste mellett lógott. Lábai éppen csak elbírták súlyát, de remegett a fájdalomtól és a hidegtől. Sebéből vér csepegett.

Brogan összeszorította öklét.

- Hagyd abba a remegést!

Az asszony Brogan szemébe nézett, és arcáról eltűnt a bamba kifejezés. Megnyugodott.

- Igen, tábornok úr!

Brogan intett Nővérének.

- Gyógyítsd meg!

Galtero fekete szemében vággyal teli pillantással nézte, ahogy Lunetta mindkét kezével beborította az asszony sebzett mellét. Lumholtz herceg is nézte, szeme majdnem kiugrott a helyéről. Lunetta szempillája megint lecsukódott, ahogy újabb varázst bocsátott útjára, gyengéd bűbájt. Vér csurgott Lunetta ujai között, míg a hercegnő húsa kezdett összezárulni a gyógyítás nyomán.

Brogan agya a várakozás közben is dolgozott. A Teremtő igazán vigyáz az övéire. A napja úgy kezdődött, hogy legnagyobb győzelmét majdnem porig sújtva látta, de a végén mégis megmutathatta, hogy azok, akik a Teremtő ügyét a szívükbe zárták, visszavághatnak. Rahl Nagyúr majd rájön, hogy mi lesz azokkal, akik az Őrzőnek kötelezték el magukat. Hamarosan a Birodalmi Rend is megérti, milyen értékes nekik a Falka Vére és Brogan tábornok. Galtero megszolgált a bérét a mai nap; megérdemelt egy kis enyelgést a fáradozásaiért.

Lunetta a hercegnő leplével törölte le melléről a vért, majd lehúzza egy tökéletes mellet mutatott, olyan hibátlant, mint a másik, kivéve, hogy ezen nem volt mellbimbó. Az már Brogan kezében volt.

Lunetta a herceg felé mozdult.

- Övele is megtegyem, tábornok uram? Mindkettő kell neked?

- Nem - intett Brogan elutasítóan. - Csak a nő kell. De a férfinak is van szerepe a tervemben.

Brogan a halálra ijedt herceg szemére szegezte tekintetét.

- Ez egy veszélyes város. Rahl Nagyúr is megmondta ma, veszélyes lények járkálnak erre, s megtámadják a védtelen városlakókat, akiknek nincs esélyük velük szemben. Ijesztő! Ha legalább Rahl Nagyúr itt volna, hogy megvédjen titeket az ilyesféle támadástól...

- Azonnal utána nézek, tábornok úr! - mondta Galtero.

- Nem, elbírok vele magam is. Neked inkább a hercegnőt kéne „elszórakoztatnod”, amíg én a herceggel foglalkozom.

Galtero alsó ajkára harapott, miközben a hercegnőt nézte.

- Igenis, tábornok úr. Köszönöm! - Brogannak nyújtotta kését. Szükséged lesz rá, tábornok uram. A katonák azt mondták, hogy a szörnyek háromélű késsel belezik ki áldozataikat. Háromszor kell belevágnod, hogy erősebb legyen a hatás.

Brogan megköszönte ezredesének. Mindig is számíthatott Galtero körültekintésére. Az asszony pillantása hármójuk között

mozgott, de semmit sem szólt.

- Akarod, ahogy rávegyem, ő is akarja?

Gonosz mosoly ömlött szét Galtero általában érzéketlen faarcán. - Mire lenne jó, tábornok uram? Jobb, ha ma éjjel alaposan megleckéztetjük!

Brogan bólintott.

- Ahogy akarod! - A hercegnőre nézett. - Kedvesem, nem parancsolom meg neked. Szabadon véleményt nyilváníthatsz róla Galterónak!

Az asszony felsikoltott, amikor Galtero átkarolta a derekát. - Miért is nem megyünk be a sötétbe? Nem akarom megsérteni finom érzékeidet, hercegnő, hogy saját szemeddel lásd, mi történik a férjeddal.

- Nem szabad! - kiáltott fel az asszony. - Megfagyok a hóban! Teljesítenem kell tábornok uram parancsát! Megfagyok!

Galtero megpaskolta a fenekét.

- Ó, dehogy fagysz meg! A szemétdomb meleg lesz alattad.

Az asszony sikitva megpróbálta kiszakítani magát, de Galtero már jó alaposan szorította. Másik kezét az asszony hajába túrta.

- Csinos jószág, Galtero; nézd, ez a szépség már nem is házias.

- Ne húzd az időt; már én parancsolok neki. Kevesebb festéket kell viselnie - mondta gúnyosan. - De ha elég ügyes, éppenséggel mellbimbót is festhet magának az igazi helyett.

- Mire itt végzek a herceggel, és te is készen leszel az asszonnyal, Lunetta másik mágiát bocsát rá. Nagyon különlegeset. Ritka és erős varázst.

Lunetta erősen szorította csecsebecsét, s öccse szemét nézte, Tudta, mit akar.

- Szükségem lesz valamire tőle, valamire amit megérintett.

Brogan a zsebére csapott.

- Már adott egy érmét.

Lunetta biccentett.

- Az is megteszi.

A hercegnő sikoltott és hadonászott, amikor Galtero bevonszolta a sötétbe.

Brogan megfordult, és megsuhintotta a kést a magas keltoni ijedt szemei előtt.

- És most, Lumholtz herceg, a te részed következik a Teremtő tervében!

15. fejezet

Richard, Gratchcel a háta mögött, nagy kerek pacát csepegtetett viaszból a lezárt levélre. Sietve letette a gyertyát és a viaszt, majd felkapta kardját, és annak markolatát nyomta a masszába, a markolaton kirajzolódó „Igazság” szó lenyomatát. Elégedett volt az eredménnyel; Kahlan és Zedd tudni fogja, hogy a levelet ő írta.

Egan és Ulic a hosszú, íves asztal két végén ült. Úgy figyelték az üres szobát, mintha legalábbis egy hadsereg akarna oda betörni. Richard két óriási őrzője inkább állni szeretett. Biztos volt benne, hogy fáradtak lehetnek, ezért ragaszkodott hozzá, hogy üljenek le. Az válaszolták, hogy állva felkészültebben fogadják a bajt. Richard erre azt felelte, odakint tízezer ember vigyáz rájuk, s elég nagy zajt csapnak baj esetén, hogy ők ketten még ülő helyzetben is észrevegyék, és még legyen idejük felugrani és kardjukhoz kapni. Ekkor végre valahára vonakodva leültek.

Cara és Raina az ajtó mellett állt. Amikor őket is arra kérte, üljenek le, gőgös szippantással utasították el, s azt mondták: ők erősebbek, mint Egan és Ulic, és inkább állnak. Richard épp a levél közepén tartott, és nem akart vitázni velük, így csak annyit mondott: ha lassúnak és fáradtnak látszanak, megparancsolja nekik, hogy álljanak, tehát lesz elég idejük arra, hogy támadás idején védekezzenek. Most is álltak, és összevont szemöldökkel bámultak rá, de közben mindketten mosolyogva néztek egymásra. Még mindig örültek, hogy megint sikerült Richardot is bevonni a játékba.

Darken Rahl tisztán körvonalazott köteléket bocsátott a Mord-Sithekre: úr és szolgálja kötelmét. Richard eltűnődött, vajon azt próbálják-e kipróbálni, hol van vége türelmének. Talán egyszerűen csak jókedvűek, hiszen először cselekedtek saját akaratukból.

Richard számba vette azt a lehetőséget is, hogy arról próbálnak megbizonyosodni, nem bolond-e. A Mord-Sithek mások próbára tételében voltak a legjobbak. Zavarta a gondolat, hogy bolondnak hiszik. Richard remélte, hogy Gratch nem olyan fáradt, mint ők. A gár csak aznap reggel csatlakozott hozzájuk, s így Richard nem tudhatta, mennyit aludt, de villogó zöld szeme éberén csillogott. A gárok főleg éjszaka vadásznak, talán ez magyarázza álmatlanságukat. Bármilyen is volt, Richard remélte, hogy Gratch valóban friss és éber.

Richard megveregette a bundás kart.

- Gratch, gyere velem!

A gár talpra állt, szárnyait lába mellé nyújtotta, és követte Richardot a termen túl a fedett lépcsőkön át az erkélyig. Négy óre azonnal éber lett, mihelyst Richard kifelé indult. Intett, maradjanak ott, ahol vannak. Egan és Ulic így tett, a két nő nem, ehelyett bizonyos távolságból követni kezdték.

Csak a fedett lépcső aljánál álló két lámpa világított, a többi részt homályos alagúttá varázsolták az árnyékok. A tetején széles erkély nyílt, egyik oldalán kacskaringós mahagónikorlát húzódott, a másikat a kupola alsó abroncsa szegélyezte. Alacsony, fehér márvány keresztgerenda fölött kerek ablakok osztották fel egyenletesen a hatalmas termet, alig értek a derekáig. Richard kinézett az egyik ablakon a havas éjszakába.

Hó.

Ebből baj lesz.

Alul sárgaréz fogantyúval záródott az ablak, s középen mindkét oldalát erős szögek tartották. Megtekerte a fogantyút: simán fordult a zárban.

Richard barátjához fordult.

- Gratch, azt akarom, figyelj rám erősen! Nagyon fontos!

Gratch elszántan összpontosított. A két Mord-Sith a lépcsők tetejéről nézte az árnyakat.

Richard odanyúlt és megfogta a Gratch nyakából bőrszíjon lógó hajfürtöt és a sárkányfogát. - Ez Kahlan hajfürtje. - Gratch bólintott, hogy érti. - Gratch, ő most bajban van! - Gratch összevonta szemöldökét. - Te és én vagyunk egyedül, akik meglátjuk a mriswitheket. - Gratch felmordult, és karmaival fedte be szemét, azok közül pislogott kifelé: ő így jelezte a mriswitheket.

Richard bólintott.

- Rendben, Gratch, ő nem látja őket, ahogy te vagy én. Ha utánamennek, nem láthatja őket. Megölik.

Gratch torkából nyugtalan, mormogó hang tört fel. Arca felderült. Feltartotta Kahlan hajfürtjét, majd az erőteljes mellére szorította.

Richard majdnem elnevette magát, csodálkozásában, hogy a gár ilyen könnyen megértette, amit akar.

- Kitaláltad, amit akartam, Gratch. Magam is érte mennék, hogy megvédjem, de nincs rá időm, és ő már most is veszélyben van. Te nagy vagy, de nem tudsz elvinni hozzá. Csak te mehetsz el hozzá, hogy megvédd.

Gratch beleegyezően bólintott, s vigyorogva húzta fel ínyét az agyairól. Úgy tűnt, hirtelen megérti, mit is jelent ez, s karját Richard köré fonta.

- Grrrrratch szeeeeeeeeeeet Raaaaaaaacharg!

Richard megpaskolta a gár hátát.

- Én is szeretlek, Gratch! - Egyszer ezelőtt már elküldte a gárt, hogy megóvja életét, de Gratch nem értette meg. Megígérte hát neki, hogy soha többé nem teszi.

Erősen magához szorította a gárt, mielőtt elengedte volna.

- Gratch, figyelj rám! - A csillogó zöld szemek megteltek könnyel.

- Gratch, Kahlan is úgy szeret, ahogy én. Ő is azt szeretné, ha mindannyian együtt lennénk, úgy, ahogy én is ugyanezt szeretném. Itt fogok várni, és szeretném, ha megvédenéd, és visszahoznád ide. Mosolygott és megszorította Gratch vállát. - Akkor mindannyian együtt leszünk!

Gratch tekintélyt parancsoló szemöldöke kétkedően futott össze.

- S ha már mindannyian együtt leszünk, nem csak egy barátod lesz, hanem mindketten azok leszünk. És nagyapám, Zedd is az lesz. Tetszik majd neki, ha körülötte tébláboldsz. Neked is tetszeni fog! - Gratch kissé lelkesebb lett. - Egy csomó barátod lesz, akikkel birkózhatasz.

Mielőtt a gár megragadhatta volna, Richard karnyújtásra tartotta magától. Gratch a legeslegjobban a birkózásért rajongott.

- Gratch, én nagyon szeretek birkózni veled, de most nem tudok, mert a szeretteimért aggódok. Megérted, ugye? Szeretnél-e mással birkózni, ha veszélyben lennék, és szükségem lenne rád?

Gratch egy pillanatig gondolkodott, majd megrázta fejét. Richard megint megölelte. Amikor szétváltak, Gratch élénken csapott egyet szárnyával.

- Gratch, tudsz repülni a hóban?

Gratch bólintott.

- Éjjel is?

A gár megint bólintott, s mosolyogva villantak meg agyari.

- Rendben, akkor figyelj rám, és megmondom, hogyan találod meg Kahlant. Megtanítottam neked az égtájakat: észak, dél és a többi. Ismered már az égtájakat? Jól van. Kahlan délnyugat felé van. - Richard délnyugat felé mutatott, de Gratch megelőzte.

Richard felnevetett.

- Jól van! Délnyugat felé van. Távolodik tőlünk, egy városba megy. Azt hitte, hogy utolérem őt, és vele tartok majd abba a városba, de nem tudok. Itt kell maradnom, neki pedig vissza kell jönnie. Más emberekkel van. Egy fehér hajú öregember van vele, és nagyon sok katona. Egy csomó ember. Érted?

Gratch szomorúan ráncolta szemöldökét.

Richard megtörölte homlokát, s a kimerültség ellenére is átgondolta, hogyan magyarázhatná meg.

- Mint ma éjjel! - mondta Cara az erkélyről. - Mint mikor annak a sok embernek beszéltél ma este.

- Igen. Mint ma este, Gratch. - Richard a padlóra mutatott, s ujjával körözött fölötte. - Mindenki itt volt ma este, amikor beszéltem velük. Körülbelül ennyien lesznek vele is!

Gratch végre biccentett, hogy érti. Richard megkönnyebbülten paskolta meg Gratch vállát. Kinyújtotta a levelet.

- El kell vinned neki ezt a levelet, hogy megérthesse, miért kell visszajönnie ide. Ez a levél mindent elmagyaráz neki. Nagyon fontos, hogy megkapja ezt a levelet. Érted? - Gratch karmai közé kapta a levelet.

Richard hátrasímitotta a haját. - Nem, nem lesz jó, ha így viszed! Szükséged lehet a karmaidra, vagy leejtheted, és akkor elveszted. Emellett átnedvesedik a hóban, és nem tudja majd elolvasni. - Hangja megbicsaklott, ahogy gondolkodott, hogy magyarázza el Gratchnek, hogyan vigye a levelet.

- Rahl Nagyúr!

Richard megfordult: Raina dobott neki valamit a homályban. Amikor elkapta, észrevette, hogy ez egy levélhordó-tarisznya, amelyben Trimack fővezér levelét hozták a d'harai Népek Palotájából.

Richard elvigyorodott.

- Köszönöm, Raina.

Raina önelégült vigyorral rázta meg a fejét. Richard a börtarisznyába dugta levelét, mindannyiuk reményét, majd szíját Gratch nyakába akasztotta. Gratch boldogan gurgulázott, hogy újabb kiegészítőt kapott az eddigiekhez, mielőtt újra Kahlan fürtjének tanulmányozásába fogott.

- Gratch, az is lehetséges, hogy Kahlan valamiért nincs együtt azzal a sok emberrel. Senki sem tudhatja, mi történik mostantól addig, amíg eléred őt. Talán nehéz lesz megtalálni őt.

Nézte, ahogy Gratch a hajfürtöt szorongatja. Richard tanúja volt, ahogy Gratch még egy egeret is meglát a levegőből, újhaldas éjszakákon. Találhat embereket a földön, de még meg kell tanulnia, hogy kik a jó emberek.

- Gratch, még sosem láttad őt, de ilyen hosszú haja van, nem sok asszonynak van ilyen, és már meséltem neked róla. Nem ijed

meg tőled, és a neveden fog szólítani.

Gratch, végre elégedetten a magyarázattal, meglegette szárnyait, és talpra szökkent, készen rá, hogy Kahlant visszahozza Richardnak. Richard kinyitotta az ablakot. Odakint hóförgeteg süvöltött. A két barát utoljára kapaszkodott össze.

- Két hete szökött meg innen, és addig fog menekülni, amíg meg nem találod. Jó időbe telik, mire eléred, sok-sok napig, de ez ne bátortalanítson el. És vigyázz magadra, Gratch, nem akarom, hogy bármi bajod essék! Azt akarom, visszatérj hozzám, és tudjak veled birkózni, te nagy szőrös vadállat!

Gratch egyszerre félelmetesen és boldogan felvihogott, majd felmászott a párkányra.

- Grrrrratch szeeeeeeeeeeet Raaaaaaaacharg!

Richard intett.

- Én is szeretlek, Gratch! Vigyázz magadra! Jó utat!

Gratch visszaintett, majd kisuhant az éjszakába. Richard tovább álldogált, és kibámult a hideg sötétségbe, bár a gár szinte azonnal eltűnt a szeme elől. Hirtelen tompa ürességet érzett. Bár körülvették az emberek, mégsem volt ugyanaz az érzés. Csak azért voltak ott, mert mágia kötötte őket hozzá, és nem azért, mert valóban hittek benne, vagy abban, amit tenni akart.

Kahlan már két hete elmenekült, és legalább egy hetébe, de lehet, hogy inkább kettőbe kerül majd a gárnak, hogy végre megtalálja. Richard úgy vélte, Gratchnek legalább egy hónapja megy rá, hogy megtalálja Kahlant és Zeddet, s mindannyian visszatérjenek Aydindrilbe. Inkább két hónapra lesz szükség.

Összeszorult a gyomra. Aggódott barátaiért, hogy visszatérjenek vele együtt. Már túl régen nem találkoztak. Szerette volna, ha magányérzésének vége szakad, s ezt csak az ő jelenlétük üzhette el.

Miután becsukta az ablakot, visszafordult a terembe. A két Mord-Sith közvetlenül mögötte állt.

- Gratch igazán a barátod - jegyezte meg Cara.

Richard csak bólintott, gombócot érzett a torkában, meg sem próbált megszólalni. Cara Rainára pillantott, mielőtt szólt volna.

- Rahl Nagyúr, már megbeszéltük ezt a dolgot, és úgy döntöttünk, hogy a legjobb lenne, ha D'Harába utaznál, mert ott vagy a legnagyobb biztonságban. Itthagyhatsz egy sereget, hogy vigyázzanak a királynődre, amíg ideér, és visszakísérik majd D'Harába, hogy újra együtt legyetek.

- Már megmondtam, itt kell maradnom! A Birodalmi Rend le akarja igázni a világot. Varázsló vagyok, meg kell akadályoznom!

- Azt mondtad, nem tudod, hogyan használd erődet, hogyan alkalmazd varázstudományod!

- Én nem, de nagyapám, Zedd, tudja. Itt kell maradnom, amíg ideér, akkor megtaníthat mindarra, amit tudnom kell, hogy harcolhassak a Birodalmi Rend ellen, és megakadályozzam őket a világalmai terveikben!

Cara egy legyintéssel elintézte a dolgot.

- Valaki mindig uralni akarja azokat, akiket eddig még nem hajtott hatalmába. D'Hara biztonságából jobban vezetheted háborúdat a Birodalmi Rend ellen. Ha a paloták képviselői visszatérnek hazájukból, hogy felajánlják megadásukat, akkor Középföld a tiéd lesz! Tiéd lesz a világ, és a bajnak még egy szikrája sem ér a közeledbe. Ha az országok egyszer megadták magukat, akkor a Birodalmi Rendnek vége.

Richard a lépcső felé indult.

- Nem értitek? Sokkal többről van itt szó! A Birodalmi Rend valahogyan beszivárgott az Újvilágba, és szövetségeket szerzett magának.

- Újvilág? - kérdezte Cara, s Rainával együtt utána indultak. - Mi az az Újvilág?

- Nyugatföld, ahonnan jöttem, Középföld és D'Hara teszi ki az Újvilágot

- Ez az egész világgal felér! - mondta Cara végül.

- Mintha csak egy hal beszélne a tőről! - mondta Richard, kezét finoman lecsúsztatva a selyemborította korláton, közben lement a lépcsőn. - Azt hiszitek, hogy ez az egész világ? Az a tó, amit láttok? Hogy csak egy tengerrel, hegygerincnél, vagy sivatagnál vagy valami ilyesminél ér véget?

- Csak a szellemek tudják - állt meg Cara a lépcső alján, és felszegezte fejét. - Mire gondolsz? Hogy ezeken kívül is vannak országok? Más tavak is léteznek? - Agieljével körbesöpört. - Odakint, de merre?

Richard felemelte karját. - Nem tudom! De azt tudom, hogy délen van az Óvilág.

Raina karba tette kezét.

- Déltre a sívár senkiföldje van.

Richard átvágott a padlón.

- A senki földjének közepén van egy hely, amit az Elveszettek Völgyének neveznek, és ezen keresztül vezet egy határsor, óceántól óceánig, melyet a Pusztítás Tornyaiak hívnak. A tornyokat háromezer éve varázslók emelték, akik hihetetlen erők birtokában voltak. A tornyok mágijája eddig majdnem mindenkit távol tartott, aki csak arra járt az elmúlt háromezer évben, így az Óvilág elveszett az idők ködében.

Cara kétkedően ráncolta szemöldökét, ahogy csizmasarkaik visszhangzottak a kupolában.

- Honnan tudod te ezt?

- Ott voltam, az Óvilágban, a Próféták Palotájában, egy Tanimura nevű nagyvárosban.

- Igazán? - kérdezte Raina. Richard bólintott.

- Ha senki sem juthat át, akkor neked hogyan sikerült?

- Hosszú történet, de röviden annyi, hogy a Fény Nővéreinek nevezett asszonyok vittek oda. Át tudtak kelni, mert megvolt a képességük hozzá, de nem volt elég ahhoz, hogy legyőzzék a mágia romboló erejét. Senki más nem juthatott át, mert az Ó- és az Újvilágot a tornyok mágijája választotta szét. Az Ó- és Újvilág közötti határ most leomlott. Senki sincs biztonságban. A Birodalmi Rend az Óvilágból jön. Hosszú útjuk lesz, de el fognak jönni, s nekünk fel kell készülnünk.

Cara gyanakodva nézett rá.

- Ha ez a határ háromezer évig állt, hogy történhetett éppen most, hogy leomlott?

Richard megköszörülte torkát, miközben a lányok követték az emelvény felé.

- Nos, azt hiszem, ez az én hibám. Leromboltam a tornyokat tartó varázserőt. Többé nincs határ. A senkiföldje zöld mező lett, ami azelőtt is volt.

A két nő csendben átgondolta a hallottakat. Cara Richard háta mögött Rainához hajolt.

- És még azt mondta, nem tudja használni varázserejét...

Raina Richardra emelte pillantását.

- Akkor úgy fest a dolog, hogy te okoztad ezt a háborút. Te tetted lehetővé.

- Nem! Nézd, ez egy hosszú történet. - Richard hátrasimította haját. - Még mielőtt leomlott a határ, már szövetségeket gyűjtöttek itt, és háborúba kezdtek. Ebinissiat lerombolták, mielőtt leomlott volna a határvonal. Most viszont semmi sem tartja vissza, vagy lassítja le őket. Ne becsüld alá erejüket! Varázslókat és varázslónőket használnak. Minden varázstudományt meg akarnak semmisíteni.

- Minden varázstudományt megsemmisíteni, a mágia segítségével? Rahl Nagyúr, ennek semmi értelme! - hitetlenkedett Cara.

- Azt akarjátok, hogy én legyek a mágia a mágia ellen. Miért? - Richard az emelvény két oldalán ülő két férfira mutatott. - Mert ők csak acél tudnak lenni acél ellen. Gyakran mágiára van szükség a mágia elpusztításához.

Richard két ujjal a két nőre mutatott.

- Nektek van varázserőtök. Mire használjátok ezt? Hogy elhárítsátok a mágiát. Mord-Sithként képesek vagytok visszafordítani mások varázserejét, és ellenük használni. Ez ugyanígy van velük is. Varázserőt használnak, hogy segítsék őket a varázs elpusztításában, ahogy Darken Rahl is arra használt titeket, hogy megkínozza és megölje azokat, akik mágiával álltak ellen neki. Amiért van varázserőtök, a Birodalmi Rend titeket is meg akar ölni. Nekem is van varázserőm; engem is meg akarnak ölni. Minden d'harainak van varázsereje; a Birodalmi Rend végső fokon meg fogja ezt látni, és kiirtja őket. Előbb vagy utóbb eljönnek, hogy lerombolják D'Harát, ahogy Középföldet is el fogják pusztítani.

- Ehelyett a d'harai csapatok fogják elpusztítani őket - jelentette ki Ulic a válla felett, mintha ez a kijelentés olyan biztos lenne, hogy a nap holnap is, mint eddig mindig, ismét fel fog kelni.

Richard a férfi hátát nézte.

- Amíg ide nem jöttem, a d'haraiak hozzájuk csatlakoztak, és az ő nevükben megsemmisítették Ebinissiat. Az itteni d'haraiak, Aydindrilben, a Birodalmi Rend parancsait követték.

Négy őrszeme elcsendesedett. Cara a földet bámulta maga előtt, Raina egy mélyet sóhajtott.

- A háborús kavargásban - mondta Cara végül, mintha csak hangosan gondolkodna - csapataink egy része, a Népek Palotájában lévőkhöz hasonlóan, úgy érezhette, hogy a kötelék felbomlik, amikor megölted Darken Rahl-t. Elveszett lelkek lennének az új Rahl Atya nélkül, aki megerősíti köteléküket. Talán csak egyszerűen csatlakoztak valakihez, aki megadta nekik az irányt, és betöltötte a kötelék helyét. Most a kötelék visszatért. Ismét van Rahl Atyánk.

Richard lerogyott az Inkvizitor Anya székébe.

- Ebben reménykedem.

- Minden a D'Harába való visszatérés mellett szól - ismételte meg előbbi ötletét Raina. - Meg kell védünk téged, és továbbra is Rahl Atyánk maradhatsz, s népünk nem fog csatlakozni a Birodalmi Rendhez. Ha megölnek, a kötelék megszakad, és a hadsereg újra a Birodalmi Rendhez csatlakozik. Jobb, ha magára hagyjuk Középföldet, hadd vívja háborúit. Nem a te dolgod, hogy megóvd őket saját maguknak.

- Középföldön mindenki a Birodalmi Rend áldozata lesz - felelte Richard halkan. - Úgy bánnak majd velük, ahogy Darken Rahl bánt veletek. Senki sem lesz szabad többé. Nem engedhetjük, hogy megtörténjék, amíg egy fikarcnyi esélyünk is van, hogy megállítsuk őket. Meg kell tennünk, mielőtt akár egy talpalatnyival több területet is elfoglalnak Középföldből.

Cara megforgatta szemét.

- A szellemek óvjanak minket az ilyen férfítól! Nem a te dolgod, hogy vezesd őket.

- Ha én nem állítom meg őket, akkor hamarosan mindenki egy törvény alatt él majd: a Birodalmi Rend törvénye alatt. - Mindenki a szolgájukká lesz, örök időkre; a zsarnokok élni fognak hatalmukkal.

A terem visszhangzott a csendtől. Richard a szék támlájára hajtotta a fejét. Olyan fáradt volt, hogy nem bírta nyitva tartani a szemét. Nem is értette, minek bajlódik, hogy meggyőzze őket; láthatóan nem értik meg vagy nem törődnek az indokaival.

Cara az asztal fölé hajolt, és kezével megsimogatta Richard arcát.

- Nem akarunk elveszíteni téged, Rahl Nagyúr. Nem akarjuk, hogy azok az idők visszatérjenek. - Hangjában érződött, hogy a könnyeivel küszködött. - Szeretjük az egyszerű dolgokat, mint például viccelődni és nevetni. Sose tehetünk ilyet azelőtt. Mindig félelemben éltünk, hogy ha rosszat mondunk, megütnek minket, vagy még rosszabb is történhet velünk. Most, hogy már látjuk, másként is élhetünk, nem akarunk visszatérni a régi szokásokhoz. Ha te eldobod az életed Középföldért, akkor mi is megteesszük.

- Cara... mindannyian... figyeljetek rám! Ha nem teszem meg, akkor ugyanez fog történni. Vagy talán még rosszabb. Nem látjátok? Ha nem egyesítem az országokat egy erős hatalom, igazságos törvények és vezérlet alatt, akkor a Birodalmi Rend mindent uralma alá hajt. Ha Középföld ez alá a sötét árnyék alá kerül, akkor ez az árnyék D'Harán is átlopózik majd, és végül az egész világ sötétségbe vész. Nem azért teszem ezt, mert így akarom, hanem mert látom, hogy megvan az esélyem a feladat végrehajtására. Ha meg sem próbálom, nem lesz számomra bűvőhely, végül úgyis megtalálnak és megölnék. Nem akarom uralmam alá hajtani a népeket; csak csendes életet akarok élni. Családot akarok, és békében élni.

Ezért kell megmutatnom Középföldnek, hogy erősek vagyunk, és nem értékeljük a részrehajlást, sem a civódást. Nem szövetségekként kellene az országok, akik csak félmegoldásokat keresnek a szövetségekhez, hanem azért, hogy valóban egyek legyünk. Érezniük kell a bizonyosságot, hogy tudjuk, mi a helyes, így nyugodtan csatlakoznak majd hozzánk, s tudják majd, hogy van helyük mellettünk, s így megerősíti őket a tudat, nem kell egyedül harcolniuk a szabadságért. Erős, bizalomgerjesztő hatalommá kell válnunk! Elég bizalomgerjesztőnek ahhoz, hogy csatlakozzanak hozzánk.

A teremre jeges csend hullott. Richard becsukta szemét és visszafektette fejét a széktámlára. Átfutott az agyán, hogy biztosan azt hiszik, bolond. Semmi haszna az egésznek! Egyszerűen meg fogja nekik parancsolni, hogy megtegyék a szükséges dolgokat, és nem kell aggódni, hogy tetszik-e nekik vagy sem, még kevésbé kell törődni velük.

Cara végre beszélni kezdett.

- Rahl Nagyúr! - Richard kinyitotta szemét, s meglátta Cara karba tett kezű alakját, arcán komor kifejezés ült. - Nem én leszek a gyermeked dadája: nem én fogom pólyázni, fürösztetni sem, még szoptatni sem, és gügyögni sem fogok neki.

Richard becsukta szemét, és újra visszahajtott a székre fejét, majd emlékeibe merült. Emlékezett arra az időre, amikor még otthon volt, mielőtt elkezdődött ez az egész, és a bába Zedddhez jött. Elayne Seaton, egy Richardnál nem sokkal idősebb fiatalasszony, első gyermekét várta, s nem volt sima szülés. A bába csitító hangon beszélt, s széles nyakát Richard felé fordította, majd Zedddhez hajolt.

Mielőtt Richard megtudta volna, hogy Zedd a nagyapja, csak a legjobb barátjaként ismerte. Amikor Richard még nem tudta, hogy Zedd varázsló, és senki más sem tudta; mindenki csak az öreg Zeddként ismerte. Ő volt a felhőjós, olyan ember, akinek a leghétköznapiabb és legkülönlegesebb dolgokról is jelentékeny tudása van, legyenek azok ritka gyógynövények vagy emberi betegségek, gyógyítás, vagy hogy honnan jönnek a felhők, hogy hová ássanak kutat, és mikor kezdjenek sírt ásni - és sokat tudott a gyerek születéséről is.

Richard ismerte Elayne-t. A lány tanította táncolni, hogy majd ha eljön a nap, felkérhesse a lányokat a nyárközépi ünnepen egy-egy táncra. Richard meg akarta tanulni, mert először került olyan helyzetbe, hogy egy nőt valóban a karjaiban kellett tartania. Kezdetben attól félt, hogy eltöri valamijét, vagy ilyesmi. Neki mindig azt mondták, hogy erejével segítenie kell, nem szabad bántania az embereket. Először elbizonytalanodott, majd meggondolta magát, és újra megkérte a lányt, hogy tanítsa. Elayne nevetett, ő pedig felkapta a karjába, így keringőztek, miközben a lány egy vidám dallamot dúdolt.

Richard nem tudott sokat a gyerekülésről, de abból, amiket hallott róla, úgy gondolta, nem szeretne Elayne háza közelében lenni a szülés közben. Az ajtó felé fordult, hogy kísétálgon.

Zedd felkapta gyógyfüvekkel és gyógyító italokkal tömött zsákját, majd megragadta Richard kabátujját, és azt mondta:

- Gyere velem, gyermekem! Lehet, hogy szükségem lesz rád!

Richard kitartóan bizonygatta, hogy nem tud segíteni, de ha Zedd valamit a fejébe vett, akkor bizony egy öszvér is kezelhetőnek tűnt hozzá képest. Zedd kituszkolta az ajtón, és azt mondta:

- Sosem tudhatod, fiam, mikor tanulhatsz valami újat.

Elayne férje, Henry, a folyón volt, hogy a fogadók számára jeget vágjanak, és az időjárás miatt még nem tért vissza a közeli városkából. Akadt ott néhány asszony a házban, de csak ők voltak Elayne mellett, más senki. Zedd megparancsolta Richardnak, hogy szítsa fel a tüzet, melegítsen rajta vizet, ezzel várhatóan elbibelődik majd egy darabig.

Richard csak ült a hideg konyhában, fejbőréről csurgott a veríték, miközben a hajmeresztő sikolyokat hallgatta. A bába és a többi asszony ugyan szólt néhány csitító szót, de leginkább sikítást hallott. Meggyújtotta a tüzet, havat olvasztott egy nagy fazékban, hogy legyen valami ürügye, és kimehessen. Azt mondta magában, hogy Elayne és Henry is örülnének, ha volna még egy kis fájuk, mert kisbabájuk lesz, így hát fogta magát és kivágott, majd felaprított egy nagyobb cölöpöt. De ez sem volt elég, még mindig hallotta Elayne sikolyait. Nem a fájdalom sikolya volt ez, hanem amikor vad félelmében sikolt valaki, s Richard szíve majd kiugrott a helyéről.

Azt gondolta, hogy Elayne haldoklik. A bába nem hívta Zeddet, hacsak nem lett volna komoly a baj. Még sosem látott halottat; nem akarta, hogy Elayne legyen az első. Emlékezett a nevetésére, miközben táncolni tanította. Richard arca egész idő alatt vörös volt, de Elayne úgy tett, mint aki nem veszi észre.

Az asztalnál ülve kifelé bámult, s arra gondolt, hogy a világ igazán szörnyű dolog: ekkor egy utolsó, még az előbbieknél is velőtrázóbb kiáltás hallatszott. Ez a csontja velejéig megremegettette a fiút. Elhagyatott nyomorúságban halt el a hang. A nehéz csendben szorosra hunyta szemét, és a könnyeivel küszködött.

Fagyott földbe majdnem lehetetlen sírt ásni, de megígérte magának, hogy megteszi Elayne kedvéért. Nem akarta, hogy az asszony testét tavaszig fagyottan tartsák a sírásó kunyhójában. Erősnek érezte magát. Megteszi még akkor is, ha egy hónapig tart. Elayne tanította táncolni. Tartozik neki ennyivel.

A hálószoa ajtaja kinyílt, és Zedd viharzott ki rajta, karjában tartva valamit.

- Richard, gyere ide! - Átadott neki egy véres valamit, aminek karjai és lábai voltak. - Finoman mosd le.

- Micsoda? Hogyan csináljam? - dadogta Richard.

- A meleg vízben! - kiabálta Zedd. - Istenem, édes fiam, ugye, melegítéssel vizet? - Richard állával bökött a tűz felé. - Nem elég forró! Épp csak langyos. Akkor dörgöld meg azokkal a takarókkal, és hozd vissza a hálószozába!

- De Zedd... az asszonyok! Ők is megtehetnék! Ne én! A szellemekre, az asszonyok nem tudják megcsinálni!

Zedd, fehér haja összekuszálva meredt az égnek, fél szemmel rápislantott a fiúra.

- Ha azt akartam volna, hogy az asszonyok csinálják, nem téged kértelek volna, ugye?

Lebbenő köpenyében kiviharzott. A hálószoa ajtaja hangosan becsapódott. Richard meg sem mert mozdulni, mert félt, hogy összetöri a kicsi csomagot. Olyan pici volt, hogy nem is tűnt igazinak. Ekkor hitelen mosoly suhant át az arcán. Ez egy emberi lény volt, egy lélek, újonnan született valaki! Rádöbbsent, hogy mágia van a dologban.

Amikor a megfürdetett és becsomagolt kis csodát bevitte a szobába, könnyekig meghatódott, mert Elayne-t nagyon is élve találta. Remegő lábai alig bírták el.

- Elayne, te igazán tudsz táncolni! - csak ezt tudta kinyögni. - Hogyan tudtál te ilyen csodás dolgot csinálni? - A körülötte álló asszonyok úgy bámultak rá, mintha bolond lenne.

Elayne kimerülten rámosolygott.

- Egy nap Bradleyt is megtanítom táncolni, csillagszeműm! - Kinyújtotta a kezét. Mosolya még kedvesebb lett, ahogy Richard gyengéden a karjába tette a gyermeket.

- Nos, fiam, úgy tűnik, te már rájöttél valamire! - Zedd felhúzta szemöldökét. - Tanultál valamit?

Bradley mostanra már tízéves lehet, és őt Richard bácsinak szólítja.

Az emlékeken elmerengve a férfi átgondolta Cara szavait.

- De igen, pontosan így fogtok tenni! - mondta végül gyengéd hangon. - Még ha meg is kell parancsolnom nektek, hogy megtegyétek! Azt akarom, hogy érezzétek az új élet, az új lélek csodáját a karjaitokban, s hogy a csuklótokon hordott Agielen kívül másféle mágiát is megismerjétek. Megfürösztitek és bepólyázzátok és megszojtjátok, így megtudjátok, hogy

gyengédségekre szükség van e világon, és hogy saját gyermekemet bízom erre a gyengédségre. Gügyögni fogtok neki, így boldogan nevezhetitek a boldog jövő reményében, és talán elfelejtitek, hogy a múltban embereket öltetek. Ha a többi nem is, remélem legalább ezt megértitek azon okok közül, amelyek miatt meg kell tennem mindezt.

Visszahajlott a székre, és órák óta először engedte, hogy izmai elernyedjenek. A csend zümmögését hallotta maga körül. Kahlanra gondolt, és szabad folyást engedett gondolatainak.

Cara összeszorított ajkai közül suttogott, könnyei között: a halk hang majd elveszett a hatalmas terem kriptai csöndjében.

- Ha belehalsz, én magam töröm össze a csontjaidat!

Richard érezte, ahogy arca mosolytól derül fel. A szemhéja mögötti sötétség sötét színekavalkádban kavargott.

Teljesen tudatában volt a körülötte lévő világnak. Abban a székben ült, amely az Inkvizitor Anyáé volt. Igen, ez Kahlan széke. Innen igazgatta Középföld szövetségét. A megszentelt széken ülve magán érezte az első Inkvizitor Anya és varázslója tekintetét, miután Középföld megadását követelte, a szövetség végét, és hogy a mindörökké tartó béke alapkövévé akart lenni.

Középföld ügyéért jött harcolni ebbe a háborúba. Most egykori ellenségének parancsolt, és kardját egykori szövetségesei torkára tette.

Egy nap felfordítja majd a világot.

Richard tudta, hogy jó ügyért törte meg a szövetséget, de halálra ijedt attól, mit gondol majd Kahlan. Szereti őt, és meg fogja érteni, mondta magának Richard. Meg kell értenie.

Drága szellemek, vajon mi lesz Zedd véleménye?

Karjai Kahlan helyére nehezedtek. Maga köré képzelte a lány ölelő karjait, és most hirtelen a tegnapi éjjelen érezte magát, s megint együtt voltak a világok közötti helyen. Nem hitte, hogy valaha is olyan boldog lehet még, vagy hogy ennyire szerethetik.

Még hallotta, hogy egy hang azt mondja, ágyba kellene feküdnie, de már aludt.

16. fejezet

Ugyan visszatértek jó pár marcona d'harai katona vette körül palotáját, Tobias végül is kitűnő hangulatban volt. A dolgok csodásan haladtak, nem úgy, ahogy reggel eredetileg eltervezte, de mindenképpen csodásan. A d'haraiak nem is próbálták átlépni a bejáratot, de figyelmeztették: jobb, ha aznap éjjel nem megy ki többé.

Arcátlanáguk dühítő volt, de őt jobban érdekelte az Ettore által kikérdezett öregasszony, mint a d'haraiak faragatlansága. Kérdései voltak, és türelmetlenül várta a válaszokat. Mostanra már bizonyosan felkészült rájuk az anyóka; Ettore jól értette a dolgát. Még ha ez volt is az első alkalom, hogy az előkészületeket nem egy tapasztaltabb ember felügyeletére bízta, Ettore keze már bizonyította ügyességét és a feladatra való rátermettségét. Ettore kész volt arra, hogy ilyen felelősségteljes munkát végezzen.

Tobias lerázta a havat köpenyéről a rubin- és aranszínű szőnyegre, s ahogy volt, hólukskos csizmában rontott be a lépcsőkhöz vezető folyosó melletti terembe. A széles hálókát fényesített ezüstlemezek elé lógatott metszett-üveg lámpák világították meg, melyek pislákoló fénye a fafaragásokon táncolt. A palotát őrző karmazsinszín köpenyű katonák tisztelgésként ujjakkal érintették homlokukat. Tobias nem bajlódott a viszonzással.

Galteróval és Lunettával a háta mögött kettesével vette a lépcsőket. Míg a főszint falait a nicobaresi királyokat ábrázoló stukkószobrok díszítették, és a falikárpitokon is legendás, nagyrészt mesebeli tetteket véghezvivő hősök díszeltek, mégis minden hűvösnek tetszett.

De a szobában, ahová rohant, alaposan befűtötték...

Bajuszát megsimítva hirtelen a csontjaiba hasított a fájdalom. Az utóbbi időben a hideg egyre jobban sajogtatta izületeit. Biztatta magát, hogy őt jobban érdeklik a Teremtő dolgai, mint az ilyen földi dolgok. A Teremtő ma éjjel komoly segítséget küldött, nem szabad elvesztegetnie.

A folyosó felső szintjén markos emberek örködtek, de az alsó lépcső alatti folyosó üres volt; a palota alsó szintjére sem be-, sem onnét kijárni nem volt szabad. Galtero figyelmesen végignézett az ajtó túloldalán lévő hall folyosóján, egészen a vallatószobáig. Lunetta mosolyogva, türelmesen várt. Tobias megmondta neki, hogy jól csinálta, különösen az utolsó varázslatot, s ragyogott a boldogságtól.

Tobias belépett a szobába, és szembetalálta magát Ettore ismerős, széles vigyorával.

De a szemek haláltól voltak üvegesek.

Tobias megdermedt.

Ettore egy drótról lógott a fülénél fogva, mely a vasserpenyő két végére volt kötözve. Lábai sötét, alvadt vértócsa fölött lengedeztek.

Nyaka közepétől egyenes borotvavágás húzódott. Az alatt testének minden centijét megnyúzták. A testdarabkák csöpögő halomban heverték oldalt.

A bordák alatt nyílás látszott. Lágyan ringatózó teste előtt a földön, a mája hevert.

A máj mindkét oldalán néhány harapás látszott. Az egyik oldalt szabálytalan, foghíjak tépte darabkák hiányoztak; a másik oldalról apró, szabályos fogsor harapdált.

Brogan dühödten ordítva fordult el, s ökleivel Lunetta arcába vágott. A nő a falhoz tántorodott a tűzhely mellé.

- Ez a te hibád, *streganicha*! A te hibád! Itt kellett volna maradnod, Ettore mellett!

Brogan csak állt, és derekára tett ökleivel bámulta a Falka Vére egyik emberének lenyúzott testét. Ha Ettore nem halt volna meg, Brogan maga nyúzta volna meg, akár pusztá kézzel is, mert hagyta a vén szipirtyót elmenekülni az igazságszolgáltatás elől. Egy alvilági bérencet futni hagyni megbocsáthatatlan bűn volt. Igazi boszorkányvadász a saját élete árán is megöli a gonoszt. Ettore gúnyos vigyora feldühítette. Brogan pofon ütötte a hideg arcot.

- Becsaptál minket, Ettore. A Falka Vére megfoszt a becsületedtől! Nevedet kitöröljük a lajstromból!

Lunetta hátát a falnak vetve állt, és véres arcához szorította kezét.

- Megmondtam neked, hogy itt kellene maradnom, hogy vigyázzak rá! Megmondtam!

Brogan mellétérdelt.

- Nekem ne mentegetőzz, mocskos *streganicha*! Ha tudtad, milyen bajt tud kavarni a vénasszony, akkor itt kellett volna

maradnod!

- De én mondtam, hogy itt kellene maradnom! - Lunetta letörölte könnyeit. - Te akartad, hogy veled menjek!

Brogan elengedte a füle mellett, és ezredeséhez fordult.

- Hamar a lovakat! - sziszegte összeszorított fogai közül.

Meg kell ölnie! Most azonnal! Átvágni a torkát, és vége van! A szipirtyó gonoszsága feldühítette. Értékes tudástól fosztotta meg őt: biztos volt benne, hogy az öreg banya valóságos kincsesbánya lehet. Ha undorító nővére nincs, most mindent megtudhatott volna.

- Hány lovat, tábornok úr? - suttogta Galtero.

Brogan lenézett lábánál kuporgó nővére, aki épp az arcáról törölgette a vért. Most rögtön meg kell ölnie!

- Hármat! - morogta Brogan.

Galtero, mielőtt kiviharzott az ajtón, felkapott egy bunkósbotot a kinzőeszközök közül, majd csendben, akár egy árnyék, eltűnt a folyosón. Az örök bizonyosan nem látták a szipirtyót. Bár a boszorkányoknál ez nem jelent semmit. Nem elképzelhetetlen azonban, hogy még mindig itt őgyeleg. Galterónak nem is kellett mondani, hogy ha megtalálja, élve kell visszahoznia.

Az elhamarkodott bosszúnak nem lenne haszna. Ha megtalálják, élve lesz rá szükség, hogy kivallathassák. Ha megvan, meg kell fizetnie a szentségtörésért, de először be kell vallania, amit tud.

Ha meglesz. Ránézett nővére.

- Érzed valahol a közelben?

Lunetta megrázta a fejét. Már nem vakarózott. Még ha nem is lett volna több ezer d'harai a palota körül, és tomboló hóvihar odakint, akkor sem lehetne megérezni senkit. Emellett Brogannek, bármennyire is el akarta kapni az öregasszonyt, nagyobb szentségtörés után kellett nyomoznia. S akkor még ott volt Rahl Nagyúr gondja. Ha Galtero megtalálja az öregasszonyt, az jó, de ha nem, nem marad idejük egy nehéz, valószínűleg hasztalan vadászatra. A boszorkányok itt gyakoriak; mindig lesz újabb áldozat. A Falka Vére tábornokának fontosabb dolga is akad, méghozzá a Teremtőnek áldozott munka.

Lunetta testvére oldalához bicegett, és átölelte Tobias derekát. Megveregette testvére ziháló mellkasát.

- Késő van, Tobias! - búgta meghittén. - Gyere az ágyba! Nehéz napod volt ma a Teremtő szolgálatában. Engedd, hogy Lunetta megnyugtasson. Jól fogod érezni magad, megigérem. - Testvére nem felelt. - Galtero már elszórakozott, engedd, hogy Lunetta megadja ezt neked is. Elvarázsollak... Kérlek, Tobias! - ajánlgatta.

Tobias csak egy pillanatra mérlegelt. - Nincs rá idő! Azonnal el kell mennünk! Remélem, tanultál a ma esti leckéből, Lunetta. Még egyszer nem tűnök ilyen viselkedést!

Lunetta biccentett. - Igenis, tábornok uram. Megpróbálom jobban. Jobban csinálom majd! Meglátod!

Tobias felvezette nővérét az alsóbb szintről a szobába, ahol a tanukat vallatta. Az ajtó előtt örök álltak. Bent az asztalról felkapta trófeagyűjtő zacskóját, s újra övére csatolta. Az ajtó felé indult, de visszafordult. Az ezüstérme, amit az öreganyó adott neki, és ő az asztalon hagyott, eltűnt. Az örre nézett.

- Remélem, senki nem járt itt azóta, hogy kimentem?

- Nem, tábornok úr! - válaszolta az ör. - Egy lélek sem.

Brogan vicsorgott magában. Tehát itt volt. A boszorkány visszavette az érmet, és így hagyott jelzést neki. Útközben kifelé nem vesződött azzal, hogy kikérdezze a többi ört is; valószínűleg ők sem láttak semmit. Az öregasszony és kis rokona eltűntek. Kizárta őket a gondolataiból, és a teendőkre összpontosított.

Brogan végigsietett a palota hátsó részéhez vezető folyosókon, ahol egy kijárat vezetett az istállók előtti nyitott kis térhez. Galtero bizonyára már összeszedte az útra szükséges dolgokat, talán már fel is nyergelte a lovakat. Bizonyosan vannak d'haraiak a palota körül, de a sötétben és a hóviharban, biztos volt benne, hogy lehetséges lesz kijutniuk az istállókhöz.

Brogan nem szólt az embereknek. Ha az Inkvizitor Anyához tart, akkor csak ők hárman juthatnak el hozzá. A viharban ők hárman elszökhetnek, de az egész haderő nem. Ennyi embert biztosan meglátnak és feltartóztatnak, verekedés tör ki, és bizonyosan megölik őket. A Falka Vérenek tagjai kemény harcosok, de nem lehet őket a d'harai haderőhöz mérni. Ráadásul ő már gyakorlatban is látta, hogy a d'haraiak miféle harcosok. Jobb, ha egyszerűen itthagya embereit, hogy elterelje a figyelmüket. Amit nem tudnak, azt nem árulhatják el.

Brogan kinyitotta a vastag tölgyfaajtót, és kikukkantott az éjszakába. Csak a kavargó havat látta néhány második emeleti ablak bágyadt fényénél. Elolthatta volna a lámpákat, de kellett egy kis fény, hogy megtalálják az ismeretlen istállót a viharban.

- Maradj a közelemben! Ha megállítanak a katonák, nem hagyják, hogy elmenjünk! Nekünk viszont mennünk kell! Az Inkvizitor Anyát meg kell találnunk!

- De tábornok uram...

- Hallgass! - csattant fel Brogan. - Ha megpróbálnak megállítani, akkor jobb, ha te viszel át minket! Megértetted?

- Ha sokan vannak, akkor csak...

- Ne tégy próbára, Lunetta! Azt mondtad, ügyesebb leszel! Itt a lehetőség! Ne csapj be megint!

Lunetta összehúzta rongyait.

- Igen, tábornok uram.

Brogan elfújta a bejárati folyosó lámpáját, majd kitaszigálta Lunettát az ajtón át a hóviharba, s belegázoltak az örvénylő szélbe. Galtero mostanra már megnyergelhetné a lovakat. Csak a lovakig jussanak el. A d'haraiak a hóviharban úgysem látják meg, vagy állíthatják meg őket, ha már lóháton vannak. Az istállók sötét épülete egyre közeledett.

A hóból hirtelen alakok bukkantak elő: katonák voltak. Megpillantva a szökevényeket, társaik után kiáltottak, s kardot rántottak. Hangjuk nem vitt messzire az üvöltő szélben, de elég volt, hogy jó pár ember összegyűljön mögöttük.

Körülvették őket.

- Lunetta, csinálj valamit! - ordította.

Lunetta felemelte karját, s újat kinyújtotta, mintha varázsolni akarna, de a többiek nem haboztak. Kivont karddal rohantak feléjük. Brogan összerándult, amikor egy nyílvesző surrant el a feje mellett. A Teremtő erős szelet küldött, ami eltérítette a nyílveszőket, így őt elkerülték. Lunetta lebukott, ahogy a nyilak tovasuhantak.

Tobias, látva, hogy minden irányból férfiak rohannak felé, kirántotta a kardját. Eszébe jutott, hogy visszamenekül a palotába, de azt az utat is elvágta előle. Túlerőben voltak. Lunettát annyira lefoglalta, hogy eltérítse a nyilakat, hogy nem tudta varázssal megóvni öccsét és magát. Rémülten felsikított.

A nyilak, amilyen hirtelen jöttek, úgy el is tűntek. Tobias ordításokat hallott a hóból. Megragadta Lunetta karját, és a sűrű förtetegben az istállók felé rohant. Galtero biztosan ott van.

Néhányan eléjük ugrottak, hogy elvágják az útjukat. A legközelebbi férfi, ahogy eléje került, felkiáltott, s arccal a hóba zuhant. Tobias zavartan bámulta, ahogy a többiek kardot rántanak a szélrohamok ellen.

A szél könnyörtelenül levágta őket.

Tobias fordultában megtorpant, és pislogott, amikor mindezt meglátta. Körülötte mindenfelé d'haraiak estek el. Sikolyok szálltak a dühöngő szélben. Látta, ahogy a havat vörösre festi a vér. Látta azt is, hogy a férfiak kibelevé a hóba esnek.

Tobias megnyalta száját, s nem mert megmozdulni, nehogy a szél őt is elkapja. Szemei minden irányban kutattak, s próbálta megérteni, mi történik, kik a támadók.

- Édes Teremtőm! - imádkozott. - Óvj meg engem! Teérted harcolok!

Az istállóban emberek heverték minden irányban, azzal a lendülettel estek el, amellyel érkeztek. Jóval több, mint száz holttest hevert a havas területen. Sosem látott még embereket ilyen gyorsan és kegyetlenül lemészárolni.

Tobias lekuporodott, és végre kezdte érteni, hogy a kavargó szélrohamok tudatosan mozdultak.

Élő szélrohamok voltak. Kezdte már meglátni őket. Fehér csuklyás emberek tűntek elő körülötte, gyors és halálos kecsességgel támadták a d'harai katonákat. Egyetlen d'harai sem próbált elmenekülni, mindannyian vadul rontottak rájuk, de egyik sem került el az ellenség vasát.

Az éjszaka elcsöndesült, csak a szél fújt tovább. A földön csendes, sötét alakok zsúfolódtak nagy összevisszaságban. Tobias körbe fogott, de senkit sem látott életben. A hó pedig már el is kezdte belepni a testeket. Egy órán belül eltűnnek mind a fehér takaró alatt.

A csuklyás emberek kecsesen és gyorsan siklottak át a havon, mintha szélből lennének. Ahogy közelebb értek, a kard kicsúszott Tobias merev ujjai közül. Lunettát próbálta szólítani, hogy tartsa őket vissza valamilyen mágiával, de ahogy az alakok a fénybe értek, hangja cserbenhagyta Tobiast.

Nem emberek voltak.

A havas éjszaka színei végighullámoztak a kidagadó izmokon. A fül, haj nélküli, üveges szemű, tompa fejeket sima bőr borította. A szörnyek egyszerű ruhát viseltek a köpeny alatt, ami hullámozott és lobogott a szélben, és mindegyikük kezében véráztatta, háromélű kés volt.

Ilyenek voltak a lények, melyeket az Inkvizitor Palota előtt karóba húzva látott: Rahl Nagyúr ölte meg őket. Mriswithek. Miután látta, hogy ezeket a kipróbált katonákat legyilkolják, Tobias nem tudta elképzelni, hogy Rahl Nagyúr, vagy bárki hogyan volt képes felülmúlni akár egyet is közülük, nemhogy ennyiüket.

Az egyik lény elindult felé, s tompa fényű szemével nézte őt. Alig tízlépésnyire megállt tőle.

- Menjetek! - sziszegte a mriswith.

- Micsoda? - hebegte Tobias.

- Menjetek! - hasított a levegőbe egy sebes, mesterien ölő mozdulat, karomszerű késsel a kézben.

- Miért? Miért tettétek ezt? Miért akarjátok, hogy elmeneküljünk?

Az ajkak nélküli száj mintha gúnyos mosolyra nyílt volna.

- Assssz Álomjáró aszzzzzzt akarja, hogy meneküljete. Menjetek, mielőtt még több bőrjáró jön. Menjetek!

- De...

A mriswith kitárt karral a szélbe tartotta köpenyét, megfordult és beleveszett a szélfúttá hóba. Tobias belebámult az éjszakába, de a szél szabad és élettelen lett.

Ilyen gonosz teremtmények miért is segítenék őt? Miért ölték meg ellenségeit? Miért akarják, hogy elmeneküljön?

A megkönnyebbülés szeretetteljes, forró rohamban csapta meg szívét. A Teremtő küldte őket. Természetesen. Hogy is lehetett ilyen vak? Rahl Nagyúr azt mondta, megölte a mriswitheket. Rahl Nagyúr az Őrző mellett harcolt. Ha a mriswithek gonosz teremtmények lennének, akkor Rahl Nagyúr mellettük küzdene, és nem ellenük.

A mriswith azt mondta, hogy az Álomjáró küldte őket. A Teremtő gyakran meglátogatta Tobiast álmában. Ez az: a Teremtő küldte őket!

- Lunetta! - fordult Nővérehez Tobias.

Az asszony mögéje rejtőzött.

- A Teremtő eljön hozzám álmaimban. Ezt akarták mondani nekem, amikor azt mondták, hogy az álmaimban eljövő alak küldte őket! Lunetta, a Teremtő küldte őket, hogy megvédjenek!

Lunetta szeme kitágult.

- Oldaladon maga a Teremtő lépett közbe, hogy megakadályozza az Őrző terveit. A Teremtő vigyáz rád! Nagy dolgokra vagy hivatott, Tobias!

Tobias kihúzta kardját a hóból, és mosolyogva egyenesedett fel.

- Igazán! Mindig is az Ő akaratát tartottam szem előtt, és Ő védett meg. Siess, úgy kell tennünk, ahogy küldőttei szóltak. El kell mennünk, hogy véghezvigyük a Teremtőnk akaratát.

Ahogy a havon keresztül átvágott a testek halmai között, felnézett, egy sötét alak ugrott eléje, s elállta az útját.

- Nahát, tábornok úr, elmegyünk valahová? - Fenyegető vigyor jelent meg az arcon. - És te el akarsz varázsolni, boszorka?

Tobias már a kezében tartotta kardját, de tudta, hogy nem lehet elég gyors. Egy csontrepesztő csattanásra rezzent össze. Az előtte álló alak arccal a hóba zuhant, éppen a lábai elé. Tobias felnézett, s Galterót látta maga előtt, kezében bunkóval állt az eszméletlen alak fölött.

- Galtero, ma igazán megszolgáltad a béreidet!

A Teremtő mérhetetlen jutalmat adott neki, mivel újra megmutatta neki, hogy a jámbor népek mindent elérhetnek. Szerencsére

Galtero elég előrelátó volt, hogy a bunkót használja és ne a kardját.

Látta, hogy a seb vérzik, de azt is, hogy az alak lélegzik.

- Istenem, istenem, ma éjjel minden jóra fordul. Lunetta, van még egy kis dolgod a Teremtő részéről, mielőtt begyógyítod ezt a sebet.

Lunetta letérdelt az eszméletlen alak mellé, s ujjait a vérmocskos, hullámos, barna hajba nyomta.

- Talán először meg kellene gyógyítanom. Galtero erősebb, mint hiszi.

- Ez, nővérkém, nem tanácsos, legalábbis azok után, amit hallottam. A gyógyítás még várhat. - Ezredesére pillantott, és az istállók felé intett. - Készen vannak a lovak? Indulhatunk?

- Igen, tábornok úr! Amikor csak akarja!

Tobias elvette a kést, amit Galtero nyújtott neki.

- Sietnünk kell, Lunetta! A hírnök azt mondta, menekülnünk kell!

Leguggolt és felfordította az eszméletlen testet.

- Végre elindulhatunk az Inkvizítor Anya után.

Lunetta közel hajolt hozzá, és rábámult.

- De tábornok úr, már mondtam, hogy a varázsló hálói elrejtik őt előlünk. Nem láthatjuk a háló fonalait. Nem fogjuk megismerni.

Vigyor tágította ki a Tobias szája melletti sebet.

- Ó, én már látom a háló fonalait. Az Inkvizítor Anya neve: Kahlan Amnell.

(Folytatása következik.)